

Archives de la Grande Chartreuse

A-5
135 a¹

CHARTREUSE de **LYON**

✠ Lys du Saint-Esprit ✠

(PROVINCE DE CHARTREUSE)

CHRONIQUE DE 1580-1636

Manuscrits du Ven. Père Dom Palémon BASTIN

Lyon N.º 1.

J. M. S.

Cartusia

Liliorum Sancti Spiritus

in

Civitate Lugdunensi.

Chronicon ab anno 1580 ad an. 1636

Nº 1º

Anno Domini millesimo quingentesimo octogesimo, presidente
 Ordini Cartusienſi R^o Patre Bernardo Carasso, ^{1586 + 1585} Capitulo generali propositum, est de
 faciendis Lugduni nova domus fundamentis. Haec inter civitates Regni Galliarum
 celeberrimas ob ceterarum nationum commercium merito annumeratur. Unde
 omnium, calculo ibidem, Cartusianis, construere pro totius Ordinis commodo, et Ecclesiae
 Catholicae splendore statutum, est. Haec Patres in comitiis generalibus coadunati
 sanxerunt; cujus quidem, consilii felix exitus illos Spiritu S^o afflatos plane compro-
 bavit. Capituli generali Diffinitores ad novae plantationis adificationem, statim
 duodecim, millia librarum, ex comitionum, generalium, economica paritate
 collectarum, detulerunt. Verum, haec summa levioris erat ponderis ut tam grandi
 edificiorum, mole et splendido operi sufficeret. Placuit igitur Patribus, ut de operis
 suscepto consilio Henricus III rex Franciae certior redderetur, idoque R^o Pater
 Ven. Patrum, Hieronimus, Marchand, priuarius Cartusiae olim vicarius, virum
 probitatis et vitae sanctissimam nominatissimum, Delegavit, qui ab Rege suscita-
 retur utrum, tali proposito assentiret, utrumque elemosinis suis novae Cartusiae
 constructioni favere vellet. Profectus est major Cartusiae Hieronimus Regiam Ma-
 jestatem, convenit, e qua pro solita urbanitate et innata humanitate benigniter
 exceptus, legationis suae causas exposuit, quibus in integro prolatis, Rex christiani-
 simus R^o Patris intentionem, mire laudavit probavitque, cumque Cartusianorum
 Ordinem, eroniamque Hieronimi virtutem, debitis laudibus et elogiis extulisset,
 honorificum, sibi hujusce novae eremi fundatoris nomen et titulum, indicavit,
 sanavitque, ut domus consecraretur dicareturque Spiritui S^o, in cujus honorem, a
 diebus nostris, multis aequitibus, Ordinem, in priuariis nobilioribus et aulicis principibus
 compositum, instituerat, placuit quoque ut inter domus insignia Spiritus S^o
 effigies una cum, liliiflore pro gentili symbolo depingeretur, illamque Spiritus
 S^o Cartusianis, munus fieri voluit, scripsit etiam, D^{no} De Mandelot tunc provinciae
 Lugdunensis administratori, jussitque ut pro operi manum, admovent, Cartusianae
 rei faveret, curaretque diligenter ut aptus convenientisque solitarius coelestibus locus
 pro construendo conubio deligatur. His tam, libenter benignaque a christiannissimae
 majestatis munificentia impetratis, Rector Lugdunensis regionis De Regis voluntate

informatus, jussa Principis tum propter erga Cartusianos singulare studium, tum ob suam pietatem, ^{ad}implerit, moxque loci commodioris inquisitione facta, tandem Domus designata est dicta La Giroflée, super altum, elevum, rita et in alditiori remotiorique parte ab hujus urbis celeberrimo tumultu. Hi feliciter ceperunt figere tentoria Cartusiani, ibi, inquam, monasterium, erigere supra pinguis cujusdam anni et altae rupis verticem, situm, ad cujus radices civitas despicitur, Araris Rhodanique conflante Divisa. Mlatore ingens hoc et celeberrimum, flumen, laeta et speciosa Delphinatus planities, procelsumque Alpium, jugum, amplexibus oculis distinguntur. Ad latus alterum, ex adverso mons alius eminent, a quo e regione Arar marginatur, frequenti basilicarum, et domorum, caespitium, amplexibus decoratus. Ara etiam tutissima et in praerupta rupe excisa constructaque apparet, deinde canonicorum collegium, Disparae modo, quondam, vero Veneri dicatum, Carmelitarum, Discalceatorum, et Franciscanorum, conventus componunt etiam, et caernant illam, regionem. Haec super montem, Cartusia Lugdunensis inter duos Ordinis gratissima unical, tum propter eximia aedificiorum, ornamenta, strictissimis divitiarum, legibus deducta et castigatae summoque tunc sacri Ordinis reverentiae et modestiae haud sane dissonantia.

N° 2. Interea praefatus Lugdunensis tractus administratur de supra dicta domus La Giroflée pretio, cum Domino Montio Hato convenit, qui eas, a domino de Crémance habuerat, neque pro illius acquisitione quatuorcentorum, millia numerata sunt. Res sic feliciter gesta prima Cartusia Lugdunensis fundamata jecit. Paulo post R^{em}us Pater hinc non exspectationi profecit V. P. Hieronimus, ^{Harbertus} qui eas, prudentia industriaque voluti generat et fovit, nec leve hoc fuit apud omnes indicium, quantum postea largitor bonorum, omnium, Deus opt. Max. hanc nascentem, eremum, cumulaturus esset beneficiis, quod operis mihi talem, et tanti meriti, tanquam conspicuae virtutis administratorem, sibi doloisset.

a. d. 1586
in supradicta

3. - Verum dum, sanctis adeo initiis res peragitur opusque promovatur, gravia obstantia, interposita, est: per id enim, temporis, intestini motus undequaque exundantes, non nisi trabe galliarum, imperio funus et exitium, minabantur, nam provinciarum, tumultus, populorum, discordiae, ^{vires} ^{atque} et per duces animi, et

querendum an, seditionum, factiones, qui personata pietate et ^{opponit} servata religionis ^{an debent}
 specie de manibus veri et legitimi possessoris ceptum, arripere cupientes diademata
 gallicum, ^{ex un. v. d. i. p. m. p.} externis capiti imponere conabantur, is novæ domus prudens Superior
^{resignatos} subodoratus est, quod mutata rerum, facies et urgens hujusce monarchie neces-
 sitas regi christianissimo implere promissa minime permetterent; quare nobis,
 ex corde humili gratias agens Deo quod omnia hominum, subdita subtraxisset,
 de quorum potestate et benevolentia multum, presumpserat ad unius Dei
 bonitatem, confugit, Providentiamque ejus operis incepta fundatricem, degit,
 commutans longe felicitus mortalem, Principem, (qui incessum, hujus eremi fundator
 mancipari volebat) cum immortalis et omnipotentis Rege, cui cuncta subjiciuntur
 in quo nulla est vicissitudinis obumbratio, cujusque immutabilia decreta defec-
 -tum, pati aut effectum, non possint (licet toto mente mature statu) nullatenus
 possunt. Jura ejus et imperium, iis legibus conduntur et stabiliantur, quas
 nulla valet violare aut transgredi cecatura. Porro si eo durante vite mortalis
 cursu aliquam, sinit suis non parere præceptis, aut abs se fornicari, nunquam
 tamen contingit, ut illa jugum, ejus benigne et patiens ad tempus aliquod
 rebelles animas retinet, verum, potentas ejus summe infinitas tamen ad
 obsequium, cogit et ad æternas sapientie leges cohibet et compellit, omnia
 suæ ditioni subjiciens et imperio. Hic proelatus proorsus admirabilis, jactis
 super Dominum, ceteris suis omnibus nonnulla cepit construere et ordinaré in
 angusto hoc habitaculo, quibus sensim, regularis vita dignosceretur, cumque
 nihil vehementiori affectu exquireret nisi quomodo Divina majestatis gratiam,
 posset magis ac magis sibi conciliare, in hoc unum, incubuit omnis ejus sollici-
 -tudo, nempe ut illi sacellum, et altare erigeret et consecraret, unde brevissimo
 temporis inter alio loculum, ita pie ac decenter disposuit, ut cum quispiam
 ingredi via potuisset, quiis ad Deum, et ad eor cito reverteretur, eumque videre
 sufficere, ut suavisissima solitudinis amore et veneratione irretiri (quod quidem,
 multis contigit) et rebus mundanis valedicere impelli quisque fateretur.
 Inter ea Divina Clementia dubiis ministris sui rebus benevola, jus enim curamque
 conversationis monasticæ desiderium, inspiravit, et sustulit, ut pro modulo

ad Cartusiam constructionem pecuniam conferret. Ille Divino nutui obtemperans mille libras ad promovendum opus Hieronimo de archano largitus est. Porro vir sanctus Hieronimus noster zelo zelans pro gloria et incremento monachae plantationis, attenuatus licet jejunis via alimentum, necessariis corpori suo indulget al.; semel tamen quotidie post solis occasum, perfumtionie frustulo panis mendicanti ritans, tolerabat, quod insolitum, frugalitatis exemplum, operarios domus quamvis horatius, in amorem, simul et admirationem, Ven. Patris rapiebat. Sicigitur Hieronimus fraudans se victus suo, indutiis paucitatis domusculam, de die in diem, ad angustias considerabat. O felix nimium, eremus cujus primordia fundamentaque lacrimis et sudore tanti viri stabiliantur. In hac rerum, penes omnium, penuria solo Dei verbo saginatus noster Hieronimus, unum tantum, religionum, parapatetes comitem, et paucissimos domesticos habebat, quorum, unius testimonio novissimus hunc terrarum, angulum, in tanta rerum, omnium, penuria victitasse, ut toto fore hyemalis temporis spatio, frigoribus severitibus sese in cubacium, reciperet.

4.-

Anno Domini 1587 (c. ut 1588 voir beat. de Picard) cum R. P. D. Hieronimus Lignereus ob infirmitates totius ordinis regimen deposuisset, et Cartusiae Lugdunensis solitudine Hieronimus noster in illius locum, affectus impositum, onus, quantum potuit, declinavit, effugit, flevit, latuit et quanto major oculis hominum, apparebat, tanto minor sibi ipsi videbatur. Interim, demandata, sibi provinciam, invitatus suscipiens suum, in administratione Lugdunensis eremi successorem, Ven. P. D. Ludovicum Bazemont Cartusiae Parisiensis alumnus, elegit, quo postea officio absolutus D. Lussanum (c. ut voir voir ed. de Picard) successorem, habuit. Hic domum profuit usque ad annum, 1590. Quo tempore juvenis quidam, Petrus Robineau triginta circiter annos natus Divino illustratus radio ab imis haereseos tenebris, in quibus tantopere conspuentis jacuerat, ad aeterna veritatis lumen oculos aperuit, et fidei orthodoxae dogmata professus, ita plene et perfecte ad Deum, convertitur, ut spiritus S. gratia impulsus mundo renunciare meditaretur. Interim jactans cogitatum, suum in Domino, cui cura singularis est humanae salutis, necdum, res ita disposita, quae optatum, tunc temporis sortiri posset effectum, strictissimum, cum Domino Antonio de ala singulari Cartusianorum, amico et in urbe Lugdunensi agente generali

Cartusienſis familia, ſodus amicitiae inivit, cuius opera religioſis immoſcens
 eos ſeſe recipere convenit, ſollicitus audire quae ad recte ſanctaeque vivendi normam
 ſpectarent. In cartuſioe ſacello orationi vacabat aſſidue, unde amore divino exarte-
 ans Chriſtus, pauperem ſequi omnino apud ſe ſtatuit. Verum, nihil penitus deſe-
 proſumens ſola dei pietate et miſeratione ſuffultus tale proſitum, aggreſſus eſt,
 et ut magis ac magis in hac caeſte vocatione corroboraretur, ſaepeſſime Lugdun-
 enſem eremum, ad ibi et in oratione pernoctans conchluſus ſacello, in quo divinum
 officium, nondum, perſolvebatur. Deficiente competente monachorum numero. Cum
 igitur Petrus in dies ſaribus divini amoris accendi ſe cerneret, et ſacello nunciis
 mittere afflante divino numine compelleretur, mentem ſuam Domino ab illo
 aperuit rogans ut R^{do} Patri Generali rem litteris patefaceret, informaretque quod
 ſe totum ordini non modo devoveret, ſed et omnia ſua conferret Cartuſiae Lugdunenſi
 aedificis. Quae intentione approbata et pluſimum laudata a R^{do} Patri factum eſt
 eo ipſo tempore, ut huius novae domus regimen R^o P^{ri} Guillelmo Chesolmo Dum-
 blancensⁱ quondam praesula poſtea Vaſionenſi et majoris Cartuſioe profeſſo
 committeretur; qui Lugdunum veniens et initum conſilium ibidem conſtituendi
 cenobii Marchioni de No^{ro} Sorlino Domini de Nemours germano, urbis quae recto-
 ribus communicavit, a quibus mundum, petitarum facultatem, et aſſenſum obtinuit
 pro huiusmodi aedificatione promovenda, id patet publicis instrumentis hac de
 re conſcriptis.

5. - His igitur de bono in melius ita diſpoſitis, jam promiſſa non reſocere ſed exequi
 ſtudit quod certe ſanctius et religioſius ad implere nunquam, potuit quam, extenuando
 ſedis ſacrae ſumptus impertiendo. Quamobrem, duo centorum, millia numeravit. Unde
 X nonis aprilis anno 1590 primus fundamentorum lapis a Domino de Villars Viennensi
 Archiepiſcopo benedictus, appoſitus eſt a Marchione S. Sorlini, ad ſtaantibus ſummis
 Domini d'Epineſti Lugdunenſis Archidiaconi vicario, Domino Chalonsⁱ ſti Picetti ſecret-
 ario et pluſibus aliis Civitatis ſpectabilibus viris tum eccleſiaſticis tum, ^{ſecularibus} ſtans, ſaenis.

Hac ſumma ſua mille librarum, jam dudum, expenſa, qui eaſ, erogaverat, is et
 hinc alia librarum, millia in honorem, ſuſ ſanctissimae Trinitatis ſuperaddidit, quae
 ſtatim, ſeſe etiam, mille libris ad aucta ſunt. Quibus non contentus praee ardentia

Desiderio, quo flagrabat pauperem fieri, ut Christum, misericorditer dicitur, seipsum, septem alia millia vin plane magnificus largitus est, ut septiformem, ^{scilicet} spiritus gratiam, et veneraretur reciperetque Deum, tanto devotissimo, et benivolentia affectu exarsit, ut sicut Deus in Trinitate unicum, et Deum, hominem, et magistrum, coleret, discipulos quoque summo honore prosequeretur, in quorum memoriam, duodecim scutorum, millia, quae in mos usus reseraverat, libentissime distribuit. Quae summa majoris Ecclesiae chorus, gazophylacium, et minoris claustrum pars aliqua tantum, constiterunt; aedificiorum, etenim, fundamata quatuor aut quinque pedes in latitudine, continentia hujus elemosina dimidiam partem, absorberant. Id accidit circa annum, 1594, Dominus Robineo tunc primarius Cartusiae professor. (Le catalogue des profs de chartreuse dit de lui: « Petrus Paulus Robineo Lugdunensis professionem fecit 17 aprilis 1594, obiit 1600 curriculae habens missam de Assumptione per tot. ord. ipse est qui omnia sua tradidit in aedificationem Domus Lugdunensis » La charte de 1600 dit: obiit Petrus Paulus Robineo profs Cartusiae et antiquior ⁱⁿ Curia h. ab. per tot. ord. missam, sub officio Assumptionis.)

Idem ipso tempore ad tubissimum, Cartusianorum portum, divino afflatus appulit Dominus Decodatus Duillet Joannis filius senator Parisiensis Abbas ^{et} Stephani Divionensis, utaque professionis in Matrice Cartusiae emisit (1 nov. 1593 d. apud le cat. des profs de chart). Hic vin clarissimus pro jam non nascentis sed conjugatis ^{scilicet} spiritibus eremi aedificiis duo scutorum, millia reliquit.

6. — Anno 1595 ¹¹⁹⁴ Dominus Bariot ^{sup. loguel} filius Domini de Moussey primi in supremo consilio praesidis, suscepto etiam, in praedicta majori Cartusiae religionis habitu, quinquaginta annui redditus scuta eidem Domini Lugdunensi: donavit solvenda singulis annis a Domino de Montpensier, creditaque in vectigalia Dombarsy civitatis.

(D. Bernardus Bariot Parisinus fit professionem a la grande chartreuse le 2 Janvier 1597.)

7. — Anno 1597 hinc etiam, monasterio dono dedit mille quinquaginta scuta Dominus de Lesier nobilis medicus debita a Domino de Paris toparcha de Vantot in comitatu Armonensi, quibus impta fuere ducenta scuta annua a praedicto Domino de Moussey Domini Bariot germano, collocata in portoria eadem Dombarsy, et solvenda annuatim, ab eodem, Dno de Montpensier sub eadem temperate. Dominus Petrus Blachius praepositus et agens Domini Guiot de Messo urbanorum,

rectigalium quæstoris, p³idic quam vita fungeretur, clam in manus d'omini M. alle
pro domus Lugdunensis constructione peragendâ tradidit diversis monetarum speciesibus
quadraginta scutis, quæ consumpta sunt in triplici muro, quo ecclesia et monachorum
chorus ambiuntur et circumcluduntur.

8. - Porro ut hæc amoenissima domus non, seculari tantum, munificentiâ et liberalitate
dotaretur, eadem tempestate quatuor domus Ordinis nominatissimæ, Licinensis subces
S. Brunonis, Metropolitana et Padulæ-paternâ R^{di} P. Hieronimi curæ et sollicitudine centum
scuta ad centum, tempus singulis annis singula libenter largite sunt usque ad annum
1617, quo a R^{di} P. Brunone diffringes ab hoc pensio eximi petierunt, quorum votis
annuit summus Ordinis Praefectus. Quis modo non miratur divinae pietatis operibus
dispositionem, quis non dicat hunc omnem apparatus, inter tot publicas calamita
-tates et motus bellicos debuisse irritum fieri, ita profecto hunc eni loquendo, incassum
fuisse tot labores, ni alia fuissent Dei cogitationes. Utinam dum ventilanda acce
-datur et quasi in nihilum redigenda Lugdunensis praesens, ea Deo auxiliante suscip
-tuerentur (quæ superius attingimus) sub regimine R. P. Hieronimi et R. Guillelmi ut in
brevi ad honorem Dei, totiusque Cartusiani cætus splendorem, edificii moles assurgere
Utinam Dominus novellam hanc plantationem, in dies suis ad angel et benedictionibus
et eximiam, praefatorum, superiorum, vitæ sanctimoniam.

9. - In locum R. P. Guillelmi, romane Cartusiae Pionis instituti successit a R^{di} P. de
Ven. Pater J. Gilbertus de Lanney majoris Cartusiae professor, cujus administrationi
unius anni spatium vacavit. Nam in Cartusiam, Colonensem, missus vicarii munus
ibi demum exeravit.

10. - Huic successit anno 1593 (aut 1592 vixit ab. de vicariis) ven. P. Antonius a S^{to} Paulo
du^o S^{to} Lucis superior, cujus virtutes summatione, perstrinximus in Cartusiae Colosae Descrip
-tione. Dum venerandus ille pater Lugduni antistaret, relicta sanctitatis opinione,
R. Guillelmus Romæ ad beatam immortalitatem perrexit. (vult aut S. Antonius et ait
plus Pionis de Lyon. S. Guillelme Chesobinus ut mori le 26 sept. 1693). Cujus mentionem ut pater
est, in vita R^{di} P. Hieronimi nostri faciemus, quæ enim Deo singularis amicitiae reanu
conjuncterat, nos as est nobis reparare.

11. - Paulo post anno scilicet 1596 (~~1597~~ ¹⁵⁹⁶) impolluitur, Deo spiritum reddidit. Hieronim

pastor, qui Divini honoris et gloriae dator acerrimus, juxta castusiensem ritum, diu
 nocturne Divinum officium, persolvere statuit; cumque huic domunculae summo favore
 faveret, quam reclusi abbas, in postremo charitatis gremio portabat fovetque, inau-
 -ratam, ^{et} incausticam, pizydam, (otormum, anoris pignus) ei largitus ut, adjectis super nos
 medicamentis, pecunia summa, quam e domino de lexier acceperat. Quod minusculum
 tam, elegantem concinneque elaboratum, erat, ut ~~unquam~~ ^{juveni} cuidam, illud furandi pro arum
 desiderium excitaverit, quippe qui ipsum, dominicam infra octavas augustissimi Altaris
 Sacramenti vidit expositum, unde hora refectorii, eadem per hosti furtivas sacellum
 intravit, ubi sacros sacra in charitativa tum propter forte solemnitatem, tum ob usum quendam
 indulgentias adoranda proponebatur. Licet autem, vi quadam, occulta Divinae ventis
 repulsus fuerit, nihilominus tamen proprio obnoxatus flagitio et in proposito pressimo
 obduratus (totus contritus, reflexus) sacrilega manu, sacros actum vasculum, surripuit
 et in fatido sublyculo suo illud abscondit, quoque primo transierat, hac iterum
 regrediens, civitatis moenia postquam S. Sebastiani petiit, et in Dumata veniens.
 Dum Christi corpus hostiasque minores in eo contentas et corporali inuolatas, extra
 impietate projecit. Verum qui sequitur nocentes ultor a tergo Deus, tanti nefandique
 sceleris impatiens vindictam protinus arripuit, tamque horribili formidine et tremore
 vehementi impiorum, hunc et sacilegum, concessit, ut urbis fores, per quas fugam medi-
 -tabatur, egredi nusquam potuerit: Divina namque ita permittente justitia, propositum
 ad custodiam, civitatis vacillantem, incessum, vultum, et anxios animi motus eornentes,
 nefas horrendum, et ex fronte ejus malum, quid auspicate sunt, confirmateque hoc in
 iudicio ob lapsum, crucis saepe pizidis, sacilegum, apprehenderunt, tribusque suo
 tradiderunt, cui testimonium hujusce rei et proprio conscientiae stimulo coactus
 crimen, confessus est, moxque ejusdem, tribuni pia sollicitudine protinus facta
 inquisitione de augustissimo Sacramento, inventum, Divini erga nos amoris vene-
 -rabilis pignus ea qua fieri potuit, devotione et reverentia in aulas, meam trans-
 -ferri, et super mensam, milleis circum, eccensis factus reponi curavit, ad
 quam, supplicii modo monachi convenientes et in manu ceream, adduntur, gestantes,
 illud ad locum, quo furto sublatum fuerat, restulerunt, nos sine dolore vehementer
 tam, excrucianti reatus in sacratissimam, Christi personam, perpetrati. Cujus ob

apud quem v. s. Thomas Coquelart instans importune opportune tandem aliquando
 absolutionem ab officio Prioris obtinuit; verum, ne lucerna haec ardens et lucens lateret
 sub quodam, Thomas noster Colosan, directus est a R^o Patre, ut vicariū locum, occuparet
 suarumque virtutum, splendore nascentem, adhuc ibidem, Cartusian, et vagiersem, in cunis
 illustraret, Nam, v. s. P. Antonius a S^{to} Paulo Colosane domus moderator, cui
 respecta erat honor et sanctitas, illum, expostularat veluti stremum, in vicinā
 Domini coadjutorem.

13. -- Domino Coquelart successit v. s. P. Petrus Serrat R^o P. D. Prunonis d'Offringnes
 et Capituli gen. Scilicet, verum post vicinium, (In apan nime ita in an vnde est de Friens)
 ad regimen Montis Dei vocatus est institutus, ne Picardiae provinciae visitator
 (aut visitator an 1601 visitator solum an 1603). Orbatoc domui pastore suo profectus est
 v. s. P. Bernardus Bariot. Quo tempore anno videlicet 1602 circa S. Joannis Baptista
 natalis, R. Patris prudentia patrumque ad comitia generalia coeuntium, maturā
 deliberatione statutum, est S. Spiritus Domui de rebus necessariis providere. Temporalis
 enim, rei provisiō, rationa chorumque numerus reddituum, impar tenuitate nullam,
 hujus operis consummationi obstat. Quamobrem, ut justa Cartusianum mores,
 constitui posset facilius novella plantatio Lugdunensis omnes ab ea religiose
 exocare, exceptis Pice et Econome domus, plurimum, expedire visum est. Ut
 medicis redditus auxilio coenobii constructio predictarum, in realibus promoveretur.
 His ita Patrum, sententia stabilita a majoris claustris fundamento ductum, est
 fabricae exordium, parsque illius occidentalis, pars septentrionalis eodem tempore
 una cum, orientali portinentia, usque ad minoris peristyllii gradum, completae
 sunt. Magnam etiam, tellurem, ab ostio conventus usque ad praetorium, judicium,
 granariam, muris circumcingi curaverunt. Quod quidem, opus anno 1603
 labente perfectum est.

14. -- Sub instantis anni 1604 exordium, Dominus Bariot regiam, aulam, profectus
 -nitur Henricum IV coronaturus, ut illius pice v. s. dicitur et desiderii haeres
 fieret, cujus sese tam illustrem, monarchiam gallicam successorem, propalar erat,
 velleque hujus Cartusiae fundator magnificus inaugurari. Placuit res
 principi christoanissimo qui statim, imperavit solenne diploma a Domino

de Pollicerus cancellario breviter confici, manuscripte intentionis corroboratum, Decem quoque scutorum millia pollicitus est; quae postea tamen minime numerata sunt (divina sic disponente providentiâ) ut quod ille libenter promiserat filius ejus regniq[ue] haeres Ludovicus XIII pie adimpleret.

15. - Anno Domini 1605 pridie nonas julii s[an]cti Antonii sacellum a D. D. Antistite Damasceno D. D. de Pollicerus Lugdunensis Archiep[iscop]i suffraganeus consecratum est.

16. - Eodem anno Romanam delegatus fuit D. Barist, ut oppromeret seel Dominice de Beauvilliers s[an]cti Petri Lugdunensis Abbatisse sollicitationibus quae instanter agebat apud summum Pontificem pro confirmatione domi Cartusiae de Polletens, quam quidem domum fraudulenter falsis que suppositis ab Henrico IV: Rege Galliarum impetrarat. Quorum ibi annorum spatium commemoratus est praefatus v. Pater, cumque tandem obtinisset ad Principem Christianissimum rescriptionem janjam in patriam reversurus febre continua corripitur, qua ingravescente natura debilius Roma persolvit. 8 & julii an. 1607, ingenti apud Patres Lugdunenses relicto sui desiderio.

17. - Porro negotium illud tante erat ponderis, ut ejus eventus in ultarum Ordinis in Franciâ domorum, pacem, tranquillitatem et stabilimentum, penderent, quae forsam uti Polletense cenobium, de reverentia et immutabilitate periclitabantur, nisi hujus legati curis et prudentiâ, R[ati]one P. D. Brunonis D. Springues sollicitatione assiduâ felices exitus sortitum fuisset. Rex denique circumventus fuerat, cum hujusmodi omnia, nulla Cartusiansis nominis facta mentione, veluti Benedictinae regulae subjacentis concessio capotulata fuisset. Quod cum Henricus compersisset, sibi que impostum fuisse ignorasset, justitiae tenacissimus princeps protinus Donationem, residit et totius Ordinis Cartusiani privilegia solemniter Decreto confirmari voluit: quod quidem Diploma una cum lite ex archivis domus Polletensis et pro majori cautione ad Cartusiam, Lugdunensem, translatum, servatur.

18. - Hoc edictum, desideratam jam dudum occasionem praebuit, qua ex emolumentis et annuo Polletensis monasterii redditibus provisione et constructioni Lugdunensis Cartusiae, quae nunc bonis praefati cenobii gaudet, donec omnibus absoluta numeris Polletensi parthenio reddebat vires, auxiliatrix que

provingens manus e ruinis in pristinum statum, splendorem, vindicat domum, ex
cujus proventibus incrementum, non mediocre Cartusia librum, percipere non diffidit.

19.- Circa illud fuit tempus civitatis plebscula cum Cartusiae S^{ti} Spiritus adificia parum
excrescere cerneret, cum subinvenit rumorem, (cujus mendaciam, multorum mentes nimium,
credula etiamnum implicatur) nempe quod retardationis causa et operis impedimentum
ab urbis administratoribus intromeretur, qui jure merito veriti fuerant ne monasterii silva
Julia in colam, otia possot aliquando perturbare (dum, constructum, penitus veluti ars
civitatem, superemineret). Verum, inanis haec fama praerebit, praeter omnia, quod quae
quod (sicut superioribus praediximus) Dominus de illa dicitur urbis et totius parisiensis praesens,
ipse hunc locum, Cartusiae constructioe aptiorem, elegerat, illustris et marchio de
St Chamont ejusdem, Lugdunensis tractus gubernator una cum mercatorum, urbisque
propositis hunc locum, lustraret, qui omnes, uno calculo antecessorum, morum, consilii
suffragantes hujusmodi domus adificationi assensum, probaverunt. Quod quidem, patet
duobus publicis instrumentis haec de re confectis, quorum, unum, an. 1590 conscriptum,
est. Alterum, an. 1601.

20.- Si autem modum, hujusmodi negotia explicare et veritate, exponere cogimur,
verum, istius dilatationis praedamantem, nequaquam, ea minus in patris nostros
Civitatis primatum, voluntate profensa mortuum, est, sed cetera in nimium, difficultate
et pernicacia qua Dominus Ithurus Henry Dominus de la Sale. per annos aliquot
usus est, recusans praeterea dimittere portionem, quamdam, terrae, quae in majoris claustrum
ambitu contineretur, quaeque a meridionali parte, per medium, illud dividebat.
Demum, eorum patientia qui operis curam, gererant, assiduamque gravandam, Ordinis
amicorum, sollicitatione fatigatus, cum patribus de agrum venditione an. 1610
convulsit, cumque cum, villula permutavit, quam Cartusiani ex serario quodam
fabro nomine Joanne Moiton mille Ducentis scutis consulto acquisierant.
Adjecerunt etiam, ditiones de grangia de Mioncy, quas Lugdunensi: cenobio
Sollacensis domus ea mandato R^{di} P. S. Brunonis D. Affringes ad negotium, facilius
perficiendum, cesserat vili pretio. Hujus rei factio peracta est an. 1610. Et angusta
operam atque iudicia Dⁿⁱ Claudii de Hie Dⁱ Barisot successorie coram, magistro
Rebert tabellario. His ita constitutis, muro undique majus peristylum,

circumvallatur. Cellulae quatuor adificiantur quarum prima domus Parisiensis sumptibus, altera Domini Malo liberalitate, tertia Domini Joannis Vidault-natu majori beneficentia, quarta denique Joannis de la praye elemosinis constructa fuerunt.

1.- Annis autem sequentibus 1613 et 1614 Ecclesia laquearia, chorides et decem, spualibus vitis cochlea obducta perfecta sunt, quae quidem omnia regia pietate et munificentia R^{mi} Lugdunensis Archiepiscopi, Domini Villincoct, Domini de St Chamme, Domini de la Baume primorumque civitatis collata sunt. hunc etiam uxore Domini de Villars Proavis campanam bene in testusianos affecta dono dedit.

2.- Porro cum tot beneficiis hac eremus ad aucta fuisset et locupletata Patres Lugdunensis Lauree primoresque viri civitatis obnixae rogaverunt summum, Casturicae familiae praefectum, quatenus sufficientem monachorum numerum, illic dirigeret, qui die nocteque Divinis vacarent laudibus. Vorum, necessariis rebus mundanis, ita convenienter dispositis ut quatuordecim monachorum victum subveniri possent, tali petitioni prudentissimus Castusianus Ordinis moderator repagalatur. Interim Divina Providentia, quae hanc mentem, propensioribus Castusianis, amicis suggererat, quoque dum, decretorum, morum, opus consummare atque perficere cepit, curat praevidere modum, quo felicem vitam sortiantur, hunc pietatis affectum, illustrissimo D. D. de Marguement Galliarum, Primati, Archiepiscopo quoque Galliae Lugdunensis inspiravit, quo meritissimus procul omnia charitates et paterni amoris obsequia patribus nostris praestabit. Veniam, quorumdam de Ordine nostro benemeritorum, munere et auxilio publicatus est (nihil immunito Castusio Lugdunensis exiguo reddito) sumptibus satisfacturus, pro sustentatione monachorum, duodecim, quatuor annos, quo proventus medicos sine intermissione ad aedificium jam dudum inchoante complementum, commodius impenderentur. Hoc salubre consilium, piissimi praesulis bene cessit, hunc enim, proprio chyrographo per praefatos quatuor annos quadraginta scuta pro duorum monachorum, impressis persolvere sese astinuit, hac permotus liberalitate praeses de Villars cum amicis suis summam, eandem pro duobus monachis suppeditavit, Joannes Vidault pro uno religioso ducenta scuta promisit; Joannes de la praye praebuit, quibus similitur esse participes tam insignis charitatis praebere. D. Malo et alii nonnulli, qui ad duorum, ac ceterorum

victui quae adraginta scuta obtulerunt. Nec defuit etiam qui in aegrotis (si tandem aliquando forent) tam monachis quam religionis medicamenta gratis porrigeret. Joannes enim B^{te} Vicard pharmacopola per annos hos quatuor et per reliquos, vitae suae tempus huic castusiae necessarias medicinas benevole admodum animo subministravit.

23. Litteris publicis tam R. Archiepiscopi quam aliorum, chyrographo missis hoc de negotio certior factus Ordinis Cantuariensis Primas ad comitia proxime futura jura deliberandi remittendis ad novam hanc plantationem monachis distulit. Verum archiepiscopi Lugdunensis, Provinciae gubernatoris, civitates rectorem, et clarissimi presidentis de Villoy crebris epistolis sollicitatus R^{mo} Pater, tam illustrium virorum, votis annuere coactus fuit. Postquam, autem, illis ob exhibitam, humanitatem, et profersum, in Cartusianos animum, debitas respondisset gratias, profecto sunt ex Cartusia in majori N. S. Antonii des Arais hujus Ordinis vicarius et D. Alphonsus de Richelieu procurator ibidem, (qui postea ex solitudine deductus ad Aquensem primo deinde ad Lugdunensem, Archiepiscopatus, demum Cardinalitiam dignitatem ultimus est) deputati Commissarii ad rem, cum supradictis benevolis factoribus tractandam, quae etiam hujus Cartusiae statum, explorarent, ut quid viderent postea accuratissime summo Cantuariensis coetus profecto renunciarent. Hoc demandata ubi: provincia peregrine defuncti, tam honorificam, de benivolentia simul et munificentia Primatum, Lugdunensis Urbis testimonium, R^o Pater retulerunt, ut R. S. Bruno d'Affrique constitutum, tempus praesens desideratos que ^{tandem} patres illic dirigere statuerit (qui felici auspicio die 9. Brunonis sacra solemniter divinum officium inchoarent) ea certe devotionis impulsus spiritu, et quem admodum, beatissimus ille Ordinis Cantuariensis Patriarcha, ^{domino} in hac fundamenta prosueat, ipse etiam hujus Cartusiae primordis patrocinaretur, quae inter Ordinis celeberrimas domos aliquando amumeranda censelatur. Interim R. Antistes, cum ob negotia Lutetiam evocaretur, singulari pietatis stimulo impulsus de ecclesia prius dedicanda quam de liberatione cogitavit, quod quidem 6 junii an. 1616 celebri pompa peregit. Altera vero die campanam, armetariumque benedixit, quod in majoris claustrii praeto dispositum, erat sepulchrum, porro multo commodius in minoris peristylis aedae Patres anno 1620 sepulturas, in acta sunt.

24. Qui desiderati erant ad hanc eromem, in colendam, hunc locum, veluti terram

de Langue Mart - S. Petrus Le Tourd - S. Hieronimus Vrant - S. Gabriel Bosse - S. Anthelm
 Bacheler - S. Prosper Veillote - S. Hilbertus Cherton, hi omnes Cartusie majoris alumni
 S. Ludovicus Claret professor Villanova - S. Bruno le Pallotier professor Colocoe - S.
 Antonius Loyscan professor et sacista hylocabenedictae, qui biduo post-diebus festum advenit
 S. Innocentius de Bourgogne professor Villanova - Frater Franciscus Laurens professor
 Lugduni conversus - fr. Hippolytus conversus prof. Vallis s. Petri - fr. Absolans
 Portier conversus professor Cartusie. -

27. - Tanto interea Divino glorie zelo, tantis amoris Divini facibus paties incola
 solitudinis istius aestuabat, ut nihil omnino de rebus terrenis solliciti num in Domino
 cogitatum, jactarent, tantoque divinae charitatis splendorum comm. mentes irradiab-
 -antur, ut obtenebrescente carnalis amoris lumine, non sua sed quae Dei erant,
 intendere sapientique omnes non secundum, carnes, sed secundum spiritum,
 Utensilia cellarum, ob redditus tenuitatem, minime subministrata fuerant, decant
 omnia ad usum, necessaria, unde contigit quo pressurata domus subvenirent economi,
 ut cartusia Lugdunensis duobus sautorum, millibus his in primordiis grataretur;
 quibus ex proprio satisfacere cum non sufficeret, qui sese religiosis impensat suppre-
 -ditare per quadriennium, artimebant, quasque singulis annis solvendo exolvere
 debebant, eas representandi ^{numera} coacti sunt, quae liberalitate primario hisce sumptibus
 caute provisum est, Divinaque bonitate humanae providentiae vices gerente, ita
 domus economi omnem, man, in Deum, sollicitudinem, projecerunt, ut qui dat
 jumentis escam, ipsorum, famulis suis necessaria quaeque suppre ditaverit.

28. - Sub finem anni 1616 janitoris habitaculi fundamenta posita fuisse, ingens etiam,
 murus (quo patet ad domum aditus) rudiore opera constructus est mediante octoginta
 sautorum, summa.

29. - Hac etiam tempestate v. s. S. Thomas Cocquellus est aetate et infirmitate confectus ad
 curiam, lectica vectus est; ibi etenim, Cartusie seniores morbo correpti subridia
 recipiunt necessaria, quae minus commode alibi subministrantur. Hac in cramo
 beatam animam, afflavit Thomas nostror anno 1617 die maii, Status erat in
 loco quodam, Paradise vulgo Salenes, corporis praestanti aspectabilis hanc longe
 praestantiori vitae anctimoniam exornabat, piscorum, Aegypti Patum, vivum, re

exemplum exhibens. Cui morum gravitate mens bene composita, summæque probitatis
 accedebat; quibus carnes in sui venerationem respicebat simul et amorem. Sorditus
 animam, bonam, ea mansuetudine præditus erat, ut, dum in omnes facilis benignusque
 appareret, sibi soli durus, victus parcitate; sensuum, mortificatione austeritateque
 castigaret corpus suum, et redigeret in servitutem. Anno 1616 cum ageretur de restau-
 ratione Cartusie Lugdunensis, hujus monasterii Cenobiarcha designatus est ad
 instantiam civium, quibus Thomæ virtus sanctitasque jamjam, desperatæ fuerat; cum
 olim, ibidem, Prioris munus peregrinè sustinuerat. Haque mense Augusti mandatum
 habuit a R. Patre. (dum vicarium, Colorem domus vacaret) aditque munus, Ordinis
 præfectum, vices, et tremulam, deatæ manus agitationem, minus ad hanc dignitatem
 donec a R. Patre iudicatus Lugdunum, venit; ut illam, domum, claustrum; religiosissimum
 incola laudabili conversatione præclarisque virtutum, marum, exemplis illustraret.
 Mandatum, hoc suscepit veluti sua humilitate gratissimum, quid ob et quipæ
 modestum, illud Prioris onus declinasse, vir non tam, ad impesandum, quam ad
 obediendum, suo iudicio natus. Dominari minime ambiebat qui summopere in
 abscondito faciei Dei delectare cupiebat, ipsi soli adhaerere et oblitus quæ retro sunt
 ad anteriora sese catendere. Nec mirum, appime siquidem, institutus fuerat a R.
 Patre Hieronimo Marchano, qui Thomæ discipulo suo pietatis et devotionis lac instil-
 laverat, eo quo sub tanto præceptore Thomæ fuerat progressus, ut perfectè omnibusque
 numeris absolutè Cartusiani simulachrum, sive communi omnium, calculo præberet.
 silentii solitudinisque custos egregius suspensam, in Deum, semper mentem, gerebat,
 tantaque diu in præsentice luce, perfundebatur, ut in mysticâ theologia versatiss-
 simus deputatus fuerit una cum venerando Patre Antonio de V. Paul ad examen exerci-
 tionum, R. P. Joannis Michæ, quæpius tantorum, Patrum, censuris castigata (quod in in
 aliquid occurreret emendandum) approbataque lauce, aspicere debebant. Hoc obiter dicta-
 rint in argumentum, vni. Patris doctrinæ, alia subiungam, quibus ducet propensus in
 solitudinis suæ cultum, ejus animus. Nec immerito sane, ductus siquidem, in interiora
 deserti, præstolabatur in silentio salutare Dei, respirissimæque gustans quam maris
 est Dominus, audiebat quid in se loqueretur, torrente voluptatis frequentem inclinatiss-
 entes religiosi referunt ita Thomæ affectum, fuisse in Christe passi memoriam, ut præ

Doloris et compassionis sensu, audiens vel legens conscriptas, ab evangelistis Salvatoris nostri tormentorum, crucis, divissimaeque mortis historiam, nunquam a lacrimis temperaret, adeoque in dolore, minus, gemitusque suos propalaret, die Dominica Palmaram, feriis tertia et quarta subsequens et die parasceves, dum recitabatur a Diacono evangelium, egrediebatur foras, quo liberior erumpirent lacrymae, lacansque flatibus habenas in angulo domus suae consularet humilitati, quot tantae Devotionis gratiam, vereretur periclitari, si forte manifestaretur; praeventi quidem, longe mentes ad humanam auram, relique Deo placere gestant. Proterea ex assidua illa jugique rerum, caelestium, contemplatione venerabilis Thomas praesentem, ita ubique Deum, cernebat, ut absque intermissione colloquia cum dilectissimo haberet, perpetuan, circumferret solitudinem, in qua totus cum spouso suo conclusus erat. Alter hujus seculi Martinus jure merito suspexi celi denominari poterat; oculos namque suspissime illic dirigebat, ubi habitabat animas, si qua ab usu sensuum, abstractus, ut ita dicam, sine sensu nunquam, (dum ad Cartusiam, pergebat) rivales calcatus pertransiit. R. P. Leo vixit mirifice extulit beati viri mortificationem, ita enim huic virtuti deditus fuit, ut vergente licet aetate vicario Cartusia, qui ex animo probabat venerandum, patrem, veluti omnium peripsona obtempreseret, personamque ejus reverentiam, summo cum animi gaudia et delectatione sustineret, honoris potius quam, humiliationis impatiens, (vidi autem detali alabaque 54) -

30. - Anno 1618 Hieronimus de Villars Veromensis Architectus ad majoris claustri introitus, prioris cellam, construere apud se statuit, cujus rei gratia, trecentorum scutorum summa largitus est, quae via ad erectionem, cellulorum murorum, sufficere potuerunt. -

31. - Anno 1619 W. P. Prior hydra-benedictae (vicus Medici) et D. de Hee procurator Cartusiae Lugdunum, venerunt Cartusiam, visitari explorataeque rei domesticae statum, quae per id tempus, erat, ut, cum, redditus exigui vix alimoniam, religiosis praebent, minime proventus Cartusiae sufficerent ad edificationem, constructionem, quae ob regularitatis observantiam, desiderabatur, quod cum observassent et comprobassent commissarii, statuerunt ut domus Pollentensis opera, et auxilium, ferret Cartusiae Lugdunensi, illud quae quod ad conventus sustentationem necessarium, erat a eorum moderaret, cartusienis coetus charitate eo modo externi cujusdam, fundatoris

vices agentet Patres semel proos propagantes in Lugdunensium, civium cordibus anorem Christi solitudinisque cultum, insererent ac stabilirent.

Interim visitatores dum omnia perlustrarent, Ven. P. D. Serral hujus creati Mro. desatorum, ita proa senio debiliem et attritum, idoque muneri imparum, (quod tanta cum laude hactenus profunctus fuerat) annis adverterunt, ut ad illius instantiam, re ad R. Patrem, per commissarios delatâ, R. Pater D. Leo Vicior si suffectus fuerit. Post oegre per actum, ut, propensi siquidem, inprimis, in ven. hunc Patrem, Cartusiani Divio. nenses orbem tanto pastore modeste prelabant. Ad regimen hujusce monasterii translati, ibidem, ea vigilantia praeclarique profuit. Donec ad supremam Ordinis magistraturam ob praedaras animi dotes assumptus fuerit. Hujus quidem, mo loco elogium atteximus.

Collocumantibus charissimis Cartusiae Divionensis abbas anno 1619, 2 Julii Lugdunum, pervenit, subsequenti die novi muneris juxta viduis formam, possessionem inuit, ut antea prospiceret spiritualen, hujusce Laure statum, non diu laboravit; Monachi siquidem, ad amissim, statuta observabant, candor ubique eminebat, redolabat, spirabat, non illic spirabat ventus turbis, sed aspirabat spiritus auroe tenis, indeque habitans in cunctis abundantia pacis locum, resurrexum, forebat mentis, qui cum Deo est. siquidem in loco hoc cum, sapore gustabatur, que intrinsicus latet, moritas pietatis. Necnon et cetera religionis charismata probe ostendebantur et pie exercebantur. His mirifice venerandus Pater Leo Vicior exultans, oegre animo hujusce domus pauperiem, pererat, cujus incolas coelestibus Donis locupletatos et Christa paupertate videlicet ditissimos, hanc penuriam, lubens anteponere Divionensis Cartusiae. redditibus amplissimis.

Dissimilis proors erat temporalis status. Pro annuis enim redditibus trecentis quinquaginta tantummodo libris suffulta erat (census certe perignus ad tantum, arce-tarum numerum) cere interin, alieno gravata gemebat domus, quae in actis emâ neces-sitate duo librarum, millia mutuo acceperat. Pauperem, quidem, vitam monachi gerebant, omnibus prae necessariis destituti, resum, totos se Deo famulatu in-mancipantes quasi omnibus abundare cunctaque possidere videbantur. Quibus tamen ille ut paterfamilias bene providus opes, ferre cupiens, non saeculare fulci-mentum, non, caetera praesidia quaeerivit, sed continuis suis orationibus et lacrimis

colam, pulsans, diu in caeterum pietatis thesaurus aperuit, quibus domum suam, recollavit et gregem sibi commisit, prout sufficienter.

35.- Paulo post tanti Patris adventum, prout ipse ad divina Numine ad tale munus obcurdum, providendum, fuisse, tanta enim sub eius regimine cepit incrementum Lugdunensis solitudo, ut pissimus Cenobiarum, nos, volumus, prout, suorum, necessitatibus subveniret, verum, etiam, intra annum, fere debitis omnibus satisfecerit, tempus enim, aderat, quo fiducia seipsum in Deo repositae mercedem, acciperet, cum, diuina benignitas, quae querentes se non derelinquit, clientis sui vobis spontanea quorundam, Divinis amicorum, munere favore studuit, sic von. 7. Deo noverat inter angustias in volumus, vibrare preces suas, a quo scilicet omne bonum emanare, didicerat, in rebus arduis prout ad Deum, laxare manus, quem, cordium, motorem, at humane voluntate arbitrium, et moderatorem, frequenter expertus fuerat, quamobrem, nullo alio insitit baculo, nullave alia ratione mederi vult morum, indigentiae.

36.- Anno 1620 facto omnino vigilia Visitationis B. M. Deus opt. max., in hanc eremum, violas induxit, quos ad ministerium, munus ipse emittit destinaverat. Hunc, corporeus fuit honestissimus vir Joannes Pietrogium, in supremam curiam ad vocatus reprimoribus Calvinistis vulgo in B. ossigny natus, hic primus sacrum, religiosum habitum, in Cartusia Lugdunensi recepit, votaque professionis emisit subfiorum, anni. hic in sancto proposito se alter comitum, adjunxerat, qui in tyrosinio a primario opere desciscens respexit retro, et in seculum, reversus est. Quo etiam, tempore, frater donatus receptus fuit ad Ordinem, qui optime conversatus multa Domini praestitit obsequia.

37.- Circa finem, anni ejusdem, cellulae Pioris munus a manus imposita est Reverendissimi Vicemensis Antistitis cura, qui paternis morum, in hanc Cartusiam, affectus haeres septingentorum, septuaginta, numerum, ea de causa donaverat.

38.- Accidit etiam, per id tempus, et dominus de illi argumentum primas Galliarum, diuinitus impulsus, in minori claustro, cujus pars in axiam a perficienda supererat, colophonem, ad eum meditaratur proprio motu v. alia sollicitus tale propositum, praestares, iustitiam, benegie ordinata, rei domesticae, economiae, pro vestrum afficiebant, et iuxta evangelium, dogma plus in caelis quam super terram,

1620

thesaurisore desiderans, erogatis in pios usus facultatibus non habet unde proce-
 ditatum, quos consummaret. Verum, pios mox charitatis motibus per illustres Pontifices
 accessus de minori peristylis absolvendo cum, v. P. S. Liscier sine intermissione
 sermones miscelabat, et eo usque benivolentiae illius iudicia devenire, ut praefatus
 4. Patrum, pecuniam, mutuo accipere saepe sapies sollicitaret, hujus rei gratia duo
 catina inausata scalpnat aque mille aureorum, facti offerens pro majori summe
 cautione pignori collocanda dimittere voluit. Venerandus Cartusiae Lugdunensis
 moderator, quo spiritu duceretur tunc Archiepiscopus, statim, agnovit, et quomodo
 Christi charitatis eum, urget, unde subidas admiransque praesulis zelum, amplissi-
 mas pro benivolentia illius in Cartusianos gratias reddidit, minimeque importunis
 quidem, S. de Marguement sed charitatis postulacionibus acquiescit. Rem, alio
 temere modo promovit. Nam, proprio nomine pecuniam, mutuo operarios
 ad perficiendum, claustrum, condidit, his R^{on} Artistas supra modum, habitabatur
 fuit statimque quinginta scuta pro constructione dedit, et post sex menses eadem
 pecunie summam, adjecit, quibus auxiliis manus extrema operi appropinquavit.
 Quod quidem, nulli Ordinis cedit tam, in structurae legibus quam, in picturarum
 ornamentis.

9. - Demique illustri^{mus} Lugdunensis Archiepiscopus tanto charitatis affectu prebatur
 in Cartusiam, ut ei pro firmitate rei temporalis fundamento ecclesiasticum, bene-
 ficium, conferre videretur desideraret, modo jus nuncupacionis in aliquo
 vacans habuisset, statuerat etiam, si forte in Gallia naturale debitum, persolveret,
 episcopus Cartusianos sepulturas, eligere.

10. - Eodem anno 1680, 14 augusti in domo Polletensi spiritum, creatori suo reddidit
 V. P. S. Petrus Serwal, majoris Cartusiae professor, ab episcopo R^{on} Hieronimi Marchand
 dum, in saeculo degeret, vii fuit magni nominis et canonicus Remensis ecclesiae celeberrimus.
 - rimus. Via inter Cartusianos adscriptus ob rem, agendam, penitentiam, ad diversa
 Ordinis munia assumptus fuit. Multos pro religione nostrâ labores et longinquas
 peregrinationes in Italia, Belgia, et Batavia, usque subivit, Hispaniae pro-
 vincia etiam, lustrandi mandatum accepit, non sine magna laude. Hi si quidem
 tam, honorifice a Rege catholico exceptus fuit, et princeps illustri^{ssimus} in usque venerandus

venem, nudato capite ad stare coram se non pateretur. Scriba fuit capituli generi
 deinde profuit pastorale Lugdunensi, postmodum institutus fuit canonicus archiepiscopatus
 Dei et provincia Picardia visitator, demum, revocatus fuit ad domum Lugdunensis
 Prioratus. Post triennium, propter octatas jam, procreta in corpore a et attriti
 corporis continuas infirmitates, in quibus per annos languidus jacuit, ad manus
 instantiam, ab officii sarcina liberatus est. Habente mense julio tam mentis quam
 corporis impro factus est, vaucum tamen minus urgentes aegritudinis vi interdum
 resipiscens clariscente rationis lumine quidquid ab ultima peccatorum confessione
 generali commiserat, summa cordis contritione per eam legem expiarit.
 Incredibili etiam humilitatis et devotionis affectu sacro in charistiae quibus confortatus
 est, et quamvis in extremis positus esset, lecto tamen extrahi re. vestibus que
 indui curavit, quo majori reverentia videntes, ad se celebratorem, motum
 suscipere. Ubi praesto fuit sacratissimum Christi corpus, duorum religiosorum
 manibus uniuersis in genua senile corpus carum aegritudine confectum erexit,
 ac tanta numinis maiestatem veneratus in haec pauca verba praerupit alloquens
 Iudices, omnes. In vere est ^{tuus} Pater Dei vici, qui factus Patri obediens pro hominum
 salute, quorum, ego miserrimus et peccator maximus, turpissimam, in cruce
 mortem sustinisti. Verum in tua plane confido misericordia Deus clementer
 simile et Pater misericordiarum. Ignosce queso, da precor veniam corum,
 qua me reum, constituerunt, et non intes in iudicium, cum, seruo qui toties
 sive Christianus, sive monachus in vobis peccavit. De bona Deus precor,
 a me delictis delictam, capere, si calamitose vita spetra pro te abere vis,
 ex animo certe, tu sis inspector cordium, praemitto conversionem; etenim
 mei valde precibet, sis, viximus, quidquid de me fieri statuisti. tua parere
 voluntate haud imperatorem, factus offero, labensque ad sum, quo me vocas
 Passionis tuae meritis factus mortem, encipio veluti vita malioris initium,
 In vere est mortalius, cibus, quem, qui manducat vivit in aeternum, In
 hinc ab euntibus prodes viaticum, saluberrimum. De colo, te veneror,
 te adoro, te Deum, esse confiteor. Non es an dignus, ut intra meos lares
 venis, qui me vel uno tantum verbo servare potuisti es. His dictis,

summa pietate et reverentiâ hanc illo Divino nectare sese viribus corporis deficiente
 -entibus in lecto composuit. Sic Dominica sacra videri a unctiois perceptione oratio-
 nibusque ferventissimis ad supremum, illum, dicitur, ac Domini adventum, totis viribus
 animam parat, strenuè ac fidei operari instat, quo se ad lucis hujus occasum
 celerius ferri conspiciat, cum magis animam, virtutibus ac perfecta in Deum, charitate
 excolendam, curat, ut perfectus, opus Domino remuneratori exhibeat, quod tandem
 æternam coronam dignum, existimet. Longissime superiori suo dicebat: Jam ad patriam
 vocamur, in domum, Domini ibimus. Per totam hebdomadam, rebus celestibus in hoc
 identidem, hoc psalmi versiculos submurmurabat: Domine non recedam, peccata
 quæ fecimus nos de... Domine ne in cunctis iniquitatibus nostrarum, antiquarum,
 ... Adjura nos Deus salutaris noster de... Appropinquante autem, Sæi genitricis
 Assumptionis solemnitate, cum de hoc festo præconibus fuisset, instaretque horam,
 quæ fortè periculosam, in conspectu Domini Beatissimæ Virginis M^æ mortem, obitu
 suo honestaret, faustoque omnino Desparam, celos, cum triumpho præcederet,
 comitaretur, his verbis mirifice exhilaratus est quasi præscius quod propediem
 ad sedem suam anima remearet. Hoc interim, verba frequenter repetebat: Maria
 Mater gratiæ de... Maria Mater Domini de... Per hunc, Virg. Titium, Has res ora-
 tionibus magno cum pietatis sensu in ore versabat, donec biduo antequam
 animam, exhalaret, gravi somno depressus est. Quo rationis, non privatus ille
 profere desit, hoc in seipso remansit usque ad vigiliam Assumptionis, tandemque
 in extremam salutis lineam constitutus dum animam, ageret accurrunt monachi
 ad sonitum, campanæ, qui cum debita agonizantibus suffragia persolverent, ad
 pulsum completorii venerandus pater expiravit. Lujus cadaver a cartusiâ Pollatæ,
 Lugdunensem, translatum, in novo minoris claustris coemeterio juxta portam
 chori conversorum, primum depositus fuit.

1. - Sub idem tempus vitæ claustris secretis, obducitur, gypso linitur, deallatur
 trullis atque lencophæo. Interim etiam, scammorum, et sejunctionum, ligni
 torrentici quo perficiebatur, armasiæque ornamentorum, reclusio an. 1621
 parata fuerunt.

2. - Ex orientis ejusdem anni felibus, inspicis tres novitii habitus, religionis

nosceperunt quorum duo 25 maii alter vero 5 maii 1622 monasticam vitam, solemniter professi sunt.

43. Quo etiam anno capituli gen. ordinatione Cartusiae Polletensis administratione ob supra memoratas rationes domus Lugdunensis cenobiartha de mandata fuit, et in locum Rectoris, qui a duobus annis huic monasterio Polletensi praepositus fuerat, procurator successit, qui cum patribus laicis ibidem demorantibus Priori Lugdunensi subiaceret. Quo modo Polletensis domus strictius cum solitudine spiritibus conjuncta, neque pro regni subiectis ut eremus privata, sed ut gloriosius Lugdunensis Laureae augeretur, uberius in eam profuit, suppeditatque sensus locupletiores, quibus monachi in duplum multiplicati sustentantur. Ita porro deserta unione omnibus ecclesiasticis oneribus et pensis, quibus illa astringebatur, jura modo tenetur Cartusiae Libionum, officiaque fundatorum Polletensis cenobii benefactorumque persolvere debet. —

1619
1637

44. Circa anni exitum inter venerabiles Canonicos P^{re}dicti, de fundorum emptione, qui in Cartusiae Lugdunensis ambitu continerantur et in quos jus antiquum habebant, actum est pacifice. Duo librarum, millia in sortem praecipuum, centum vero librae pro summa ejusdem annua pensione oblata sunt, quae tamen non nisi post annum elapsum a partitionis obliuione commiserata sunt. Qua de re instructus R. Pater misit nunciium, qui et conceptam de negotio sollicitudinem indicaret, et ut nihil eorum protermitteretur, quae ad rem penitus conficiendam, necessaria erant, nomine ipsius praecipere, quae propter etiam v. oblit. defectu pecuniae praesentis commodatam assumi, ut nullo deinceps negotium, obstaculo posset impediri. Verum, ab aliis pecuniam mendicare non opus fuit. Divinus enim super abundaverat auxilium, in his quibus praedictis transactionibus satisferebat, pro utique divina Providentia in patrum cordibus, cum rectoris qui jurisdictionalari in reliquis domus circuitibus habebat dominium, idem tractare. Dummodo eaque ac collegii hujus sodales, faciles invenirentur: qui quidem canonici non solum cum Cartusianis de rebus temporalibus transigisse, verum etiam societatem spirituales contraxisse garisunt. Patres siquidem mortis pro singulis congregationis hujus ecclesiasticae viris, vita discedentibus (modo dies obitus eorum ammentur) divinum munus erant, unipariter charitativice rependant canonici. —

Cartusianis
en 1622
1628

45. Per profatos tres annos tum ecclesia, tum etiam minus claustrum, multifarie leviter
- que tamen, et potius ornamenti, quam de defectu aliquis causa recognita fuisse.

46. Crescebat paulatim, terrena celestium, hominum, habitatio, quique ejus ab innumerabili-
tissimum, prociidum, fuerat, opportunum, incolis ejusdem, sese non minus prebuit in
auxilium. Accidit namque, ut dum, murus parvi peristylii altius erigeretur, conversus
in eo laborans quindocim, aut viginti pedum, altitudine proto-capite super parietentem,
lapsu gravissimo cecidit, sed, proli miraculum! illesus omnino surrexit. Dominus
etenim, erigens alios manus, suas, suppresserat. Porro casus hic contigit in vigilia
omnium, hora circiter ante meridiem decima, nec fortuito sane, sed divina ita disponente
sapientia, ut in fratris hujus exidente mortis periculo domum, istam, sub coelitem, tutelam
et patrocinio prociidum manifestaret, cum imminente eorum, posto famulum, suum, inter
vitae discrimen servasset inchoationem.

47. Sed quae de divina bonitate prociidum animus satis subsequenti, rerum eventum
mirabili decesserit, nam, quo in agit hujus solitudinis incolam, angelatus numerus,
eo etiam, ubi erioris benignitatis Dei cumulatus benedictionibus. Nec enim, superna
bonitatis proprium, est, ut dum, in pinguis laudum, holocausta immolatur, manum,
contrahat quae in retribuendo, extendit largiorum; Unde nec mirum, si tot beneficiis
Lugdunensem, Cartusiam, adauxerit, quae modo recensimus in istius chronici serie.

48. Dominus Cavillat Domini Cardon natus majoris bibliopole Lugduni federatus
in majori claustrum cellam, construxit, cujus rei onerando gratia quingentos iterata
vice aureos dedit, ea ut quae signatur littera D, cujusque speculativa vitrea benefac-
toris sui insignibus christianum decoratur. Neoralibi civis ille non mediocri erga
Cartusianum, Ordinem, praesentem in Lugdunense conobium, afflictabatur studio, quo
impulsus compendii sui consensu prima venditibus librorum, futurae fructum, Cartus-
iensibus erogare se voto solenni arboravit; pro cujus promissionis effectu die quadam ad-
ven, hujus domus Priorum, quinquaginta scuta debuit dicitque Domini Cardon, natus majori,
exemplis, qui negotiationis sua fundum, in eorum, gratiam, remiserat, cum, federato meo
convensisse, ut toto societatis hujus durate tempore, omnium, librorum, quos simul excuden-
rent, uno Lugdunensem, Cartusiam, completerent.

Anno 1623 novitius post expletum, tyrocini tempus ad professionis vota receptus est.

49. Sub idem tempus Fr. Guillelmus Broutencourt vice armarius, post emissis vota transgressus cum perceptis ritibus ecclesie sacramentis ad an. lioren, vitam, migravit. Discentiense morbo conceptus.
50. Hunc subsequens est fr. Marinus Donatus prope Solletonsen, Caesariam oriundus, Mira pietate excellit. Primo stipendiatus cogina ministerio vacabat, verum post annos aliquot Divino spiritu afflatus quod hactenus pro medicâ et temporali mercede preestiterat impostum, pro Dei amore sponte suâ reddere cogitavit. Unde inter Donatos adscribi postulans in eunte mense julio an. 1630 religionis vestem, induit an. 1631 solenni donatione sese totum Ordini mancipavit. Tanto cum, per ore officium, munus adimplebat; ut ipse solus duorum vel trium hominum, laborem, quotidie adquereret cum tantâ mentis tranquillitate, modestiâ, humilitate et obedientiâ ut religiosos omnes in sui admiratione referret. Cuncta monasterii victualia, vitæque necessaria copiosissime super humeros suos imposita per urbem, ad domum, deferbat, monachorum, insuper vestes abluabat, cumque Patres ei gratias perhumaniter referrent, sese precibus ejus obnixæ commendantos, illa statim, in terram, desolutas sese tali affectu plane indignum, predicabat. Ille etiam, quamvis indefesse laboraret, cibi tamen, potusque parcissimus erat, et licet totus in opere versaretur, nihil tamen de consueta pietatis exercitio remittebat. Mense singulis diebus sacellum, primus ingrediebatur, a quo ultimus vaporem recedebat. Quadam die nimio plus colens sero rediit ab urbe, post eam, festinantem sumptam, sese de more in Ecclesiam, recepit, ubi ob diurnum, laborem, somno corruptus ... rheumatici febris tremore expergiscitur, reptat sese ad cubitulum, mane medicus accersitur, ab ingravescente morbo, superior illum, admonuit ut serio de sacramentorum, perceptione cogitaret. Ad hæc jam dudum, paratus Marinus nostræ totus erat in contemplantione. Item X^{to} pro nostra omnium, salute crucifixa, tantâque patientiâ erudit, ut vivum, perfecti religiosi simulachrum, sese omnibus exhiberet. Porro per octo tantum, dies egrotavit, post quos in extremis positus omnium, corporis sensuum, excessus fuit, loquela solius usus, habens. Angelicam, interim, altera voce salutationem, sine intermissione repetebat, incedibili mentis ardore, quamvis autem, ei propinquaret medicum, quid ad febris lenimentum, in oratione tamen indefessus perseverabat. Ab hora quintâ matutina usque ad octavam, in hoc statu permansit, cui alternatim, monachi

domatiquae domus debita charitatis officia praestiterunt non sine tantae devotionis admira-
 -ratione. Quo tempore, voce paucibus ejus haerente ad ultimum usque spiritum, eo quo
 poterat modo pergebat in precum, submissa recitatione, donec a custodia terreni hujus ce-
 -poris e ductus ad beatam, ut par est credere, immortalitatem, in claris, relictâ religiose
 conversationis fragrantia.

51. - Dum autem Lugdunense canonicum, duos reges christianissimos habere fundatores
 gloriabatur, minime tamen ^{regis} gaudebat cense, nullumque hactenus in regia magnificentia
 beneficium, haec domus consecuta fuerat. Nominis hujus cremi vigilantissimusque
 moderator D. Bariot nulli preperit operae omnemque movit lapidem, dum in vivis erat,
 ut redditibus regis domum, adingeret, cujus conatus sicut illi feliciter cesserunt, cum
 a rege obtinuit donationem proventus Des Isles et Islerons Lugdunensis, secusianis, Belli-
 -ensis tractuum, censusque praediorum usque ad decem milles scutarum, sum-
 -quam Principes isti proponderant. hujus quidem muneris solutio difficilis ad-
 -videbatur: Veruntamen ut modis omnibus rem, aggredierentur nihilque proetermit-
 -terent, judicialiter actum, est negotium, Unde Dominus Baro de Montoibout ad
 duo aureorum, millia numeranda in Gratianopolitano senatu damnatus fuit, a quo
 tunc scusianum, solum, dependebat. At Baro illa facta clientelaris officii apud
 Regem, professione cum sententiam, hanc ex asisset et elusisset, ulterius progredi haud
 certe conuine judicatum, est. loque eventu tam, adverso spes omnis cecidit ab iis
 qui hujusce domus praerant regimini, talique nunquam, impofterum, suscipere
 negotia deliberarunt.

52. - Sed dum haec tam, infasto foris aguntur omnia, Anno 1683 vis quidem, in rebus
 non imperitus sane Dominus Chevallier primario Castorio, professus in regiam, aulam,
 propter summi ponderis negotia delegatus a Patribus Lugdunensis cremi sollicitatur, ut
 instaret apud Regem, pro donatione decem, mille aureorum, quos christianissimi principis
 antecessores promiserant. Litteras domus consignatas auctoritatesque ea de causa secum
 detulit, cumque illam, rem, serio trutinasset huic conficiendae totus insudavit, tamque
 feliciter eam, aggressus est, ut supplicii libello per manus patris sui in curiam Parisiensi
 subsidiorum, protoprasidis oblato, hujusce domi confirmationem, obtinuerit, quod quidem,
 colligendum, erat ex aliqua punctum, adventitiorum, parte, quae non pertinet Regis

ocario. Postea vero hanc pecunie summam altera supplicatione a consilio Regis
 exposita fuerunt ex fortuitis compendiis percipiendam, quæ ad duodecim annos, tempus
 concessa, res domesticas cartusie minime promovit. Hoc hactenus privilegio gaudet
 Lugdunense monasterium, cui pro summe illius solutione assis et salis modis superero-
 gabus et in augmenta pensionum, coronæ francicæ secretariorum, deputatus, assignatus

53. - Eodem tempore constructus cubiculum, quod super aditum, antiqui sacelli conspicitur
 antea lacunari plurialibus undis partitio contextum.

54. - Sub hac etiam tempestate cum regis aula ob Principis Galliarum iter in Italiam
 Lugduni versaretur, Regina Ludovici XIII mater ejusque sponsa Cartusiam alterna-
 -tim inviserunt. Monachi, ut Reginarum devotioni facerent satis, vespere de Beatâ

118
1622
 - Mariam celebrarent, commensationem, quæ sicut dicebat domus tenuitas, in porticu cellæ
 - huius paraverunt, his exceptis debitis officiis regina plurima egredientes, singulis
 - huius benedictione et amoris retribuunt Cartusianis indicia. Reducem in domum
 - Reginarum matrem, vicomtes de Sandigny monuit Cartusie ecclesiam, inter cetera
 - hactenus tabernaculo indignissimæ, quæ audito prius in a principe jussit protinus ducenta
 - scuta numerari, quod mandatum suscipiens post tempus aliquot dominus Bou-
 - thillier jussionem, ejus libello⁽²⁾, ipsam et summam ad domum Alphonsi de Richelieu
 - postulationem, distribuit. Ad Rothomagenses Cartusianos statim scriptum est ut
 - quo illud per manus peritissimi cujusdam statuarii in ea civitate tunc manentis
 - officii curarent.

55. - Tunc etiam lucophæis et picturis minoris claustræ majorisque altaris scaphæ
 - manum apponere ceperunt duo pictores usque ad an. 1686. ¶

56. - Eodem quoque anno Dominus L. Anglois Dombarum, in parlamento consiliarius
 et senatorum, in foro decanus singularis Ordinis amicus, et Cartusia Lugdunensis
 benefactor, duo milia librarum pro cellula constructa in majori claustræ et pro
 - constituta ad illius incolæ sustentationem, annuam centum librarum pensionem
 - Cartusianis contulit, quæ tam in pecunia non ad donantis voluntatem, sed pro
 - grangie de Bussiglet in sebusiano tractu ditioris de Montibellodæ emptione fuit
 - impressa. Quamvis autem clarissimi hujus viri liberalitas ad hæc minime sufficeret,
 - R. P. D. Bruno d'Affringes ea patres nostros contentos esse voluit, habitaque aliorum

Nota M. de la Roche
 annuæ de v. p. n. l.
 fait le 1627
 103

8. Langlais beneficiorum, ratione cellam signatam I, ut piee fundatoris intentioni faceretur satis, destinavit. Decessit ille anno sepultus in Ecclesia Minimorum, ubi uxor eius deposita fuerat, cor vero illius ad Cartusiam, altatum, iuxta chorifores subter crucifixum, reconditum fuit.

57. - Anno exeunte 1623 transactum est de exemptione omnium in monasterio jurium, quae s^{te} Romani parochiae redditum, spectabant sub auctoritate domini de Gilbert-Lugdunensis Ecclesiae archidiaconi, patroni et primarii curionis dictae s^{te} Romani, cujus rei gratia ab solvendo ad beneficii curiales utilitatem, annua septuaginta quinque librarum pensio prosecuta est, quam, videlicet post annum, pretio quingentorum scutorum, redemerunt Cartusiani, quae ad dicti parochialis beneficii profectum, imposita ^{mat.}

58. - Anno 1624 ad professionem, duo religiosi cum patre converso admissi sunt. Per id temporis coadjutoris officium, exercebat d. Joannes Guillelmus d'Orlembourg clarissima stirpe progenitus, Cartusiaeque matricis alumnus qui in Germaniam ibi facere ob familiae negotia (summo Ordinis praefato sic ordinante) compulsus fuit, cujus soror perillustri Comitissa de Zolers argentum solens inausatum, quo sacratissimum Altaris Signum includitur, exprocretur, affabre factum, et proprio sacello Casulan, holoserican, eademque ex materia paramentum, dono dedit. Comes virgatus adjecit etiam, 800 libras pro cella fundatione quae extat in majore claustrum ante refectorium,

tunc etiam vitis specularibus minoris peristylis, et porticoe quae juxta cellam, Coenobiarchoe apparet, manus extrema imposita fuit.

59. - Plenaria peccatorum, remissio ab Urbano VIII summo Antistite conceditur, iis omnibus qui in die sacro trigesimo Lugdunensis Cartusiae templum, visitarent, pro quo haec indulgentia decernenda erat, unde cum decemium, illud obisset, hoc spirituale beneficium, renovare monachi curaverunt.

60. - Anno 1626 novitius inter religiose amicum ceatur cujus preter ad edificationem, cello littera X praenotatae quinquaginta scuta erogavit. Hujus insignia etiam nunc super dicti habitaculi fumarium, depicta sunt. Largitus est insuper quinquaginta libras et quid amplius pensionaliter solvendas, dedit procterea praedium, quod prope Holtetensem domum, in pago des Escherolles possidet ab trecentorum, circiter annorum, valore, tunc autem, est ager ille in Dominio

fundomus Domini Polletensi subiacentium, in corporatus.

61. - Anno eodem, Desontioni matruæ solit tributum, Dominus Joannes de la Prairie Lugdunensis mercator et Cartusie libonem magnus factor. Devotionis ergo ad sacrum Christi sud arinas, in vis cadum, Desontionem petierat, ut aruatque dum in vivis esset, cellam littera C innotam, edificari, cujus etiam claustra vitrea Gentilitio factis exornantur. Testamento suo mille libras Cartusie legavit que protinus a fratre ejus et hærede computata fuerunt, multis certe hanc eremum, bonis aliis completasset, nisi moro immatura tam, singularem amicum, præcipuisset.

62. - Patris etiam concessit Joannes Vidard, cujus affectus in Cartusianos satis imotescit celæ littera B signatæ edificatio, elemosynis que quibus Lugdunensem Domum, tunc adhuc et vagantem, in curis forit et ad auxilium moriens dicentia senta testamento suo reliquit. Patris quidem et sanctus fuit hic annus Lugdunensi Cartusie, que beneficiis suis orbatâ fuit, et ad tristitiae cumulum, amisit Dominum, Du Rozay in parlamento Dombarny, senatorem Lugduni in præsidiali consilio vicis secundæ præfectorem, multumque in Cartusianos propensum. Nihil ad Cartusiam incrementum, multa conferre cogitabat, si Patris superstes fuisset, a quo multas opas sperabat, remque superveniente morte nullam, penepercturam, magnam vero sui deciduam, reliquit, legata tantummodo quadraginta librarum annua pensione. Hujus corpus tumulatum, fuit apud Cartusianos in Domini Austriens socii sui sepulchro, cujus etiam pater filii sui pietatis non immemor post aliquot annos vita punctus centum, libras donavit Cartusie Lugdunensi, Patresque nostros pro senectus aliis substituit hæredes, si filii sui absque liberis morituri essent.

63. - Anno 1626 duo novitii et unus conversus institutum, Cartusie profecti sunt, quorum alter 400re dedit, eodem tempore cella V omnino constructa est Domini Yon singulæ domus benefactoris liberalitate, qui multa alia huic domini largitus est. Jacet in tumulo quem pro se suisque erigi curas erat ante 1. Joannis altare in loco qui nunc conversorum chorus est.

Tabellam quoque hujus sacelli speculari aque vitrea, quae unus capitulum, et reflecto-
rium sunt, apposuit.

64. - Eodem anno collocatum, fuit torcum lignarium, quod eminet super illud, a
quo monachorum, et conversorum, chorus separatur, quodque amborum, altarium,
ad haec, et dexteramque erectorum, inseruit ornamento; quorum, alterum, S^{to} Joseph,
alterum, vero S^{to} Joanni B^{ap}tae Dedicatur, in quibus etiam, tabulationes et or alia
quatuor castri, anorum, figuris decorata, effigiesque S. Brunonis patris
nostri raptae in caecum, mentis exprimuntur.

65. - Circa illud fere tempus per agratis Italiae partibus rediens in Galliam, Cartu-
riam Lugdunensem, invisit peritissimus quidam, statuarius nomine Sarazin
qui nonnulli, in eodem celebrare voluit. Aliquanto igitur tempore in illo conobio
demoratus, cruciferae simulacrum, quod in aditu chori conspicitur, duasque alias
S. Joannis B^{ap}tae et S. Dionisii Brunonis statuas perlegentes, quae ad latus majoris aroe,
super sacrae, et ecclesiae portas eminent, affabre elaboravit. Homo qui rem statu-
ariae artes, perfecte novit, in his duabus figuris habuit unde et curiositati
suae, et admirationi faciant satis, nec inanis certe fuit operis labor et expectatio
vana, haec enim, statuae ita famam, ejus propagarunt, ut ad superbiora hujusce
regni opera requisitus etiam, in domus regiae artificum, numerum, relatus fuerit.
Obiit Lutetiae parisiensium, an. 1662 post edita insignia sua monumenta.

66. - Eodem anno decessit juvenis quidam, Normannus professione chirurgus nomine
Gosfray, qui ordinis stipendiatus aliquando, sumptibus nostris huic arti studuerat.
Morbo correptus S. Dionisii, rogavit ut converso cui notus erat, cum visitandi
licentiam, daret, et cum, ejus venia liceret sibi, si satis pingeretur, sepulturam, in
conobio eligeret, hujus cum, votis conobiarum ammittet, chirurgi aliam, thesaurum,
converso moriens domui vero quinquaginta, scuta reliquit.

67. - Post decem annos quam, S. civitatis tabulus vacaverat, eminentissimus et R.
S. Dionisius Simon de Marquemont Lugdunensis archiepiscopus die 7to Januarii
19 in sacrum, purpuratorum, Patrum, senatum, ablectus, cum, sibi optavit et post
aliquot menses ino funere consecravit. Ad 16to sibi et septimbris viri innocentia
vitae, doctrinae et rerum usu spectatus natura concessit et in sede Minimorum,

Romae tumulatus est, in arvi ad extantem columnam loco eminente ac conspicuo
ejus effigies collocata cum hoc epitaphio

D. O. M.

H.

Immortali memoriae Dionysii Simonis S. R. L. tit. hujus Ecclesiae Cardinalis
de Marquemont, quae Romae judicem, Rotae integerrimum, Lugdunum Pastorem,
incomparabilem, Rex Xp̄mus vicum, in Cardinis potentissimum, Gallia pietatis
exemplar eximium, Ecclesiae decus et ornamentum, Romae omnes hinc laere praesidium,
sibi totique mundo spectum, huc est. Legas et tu quilibet et tantum, visum
imitare si valeas, si nequeas admirare. Visit an. 73 mens. XI, di. XVI. Obiit
XVI Kal. Octob. an. M. DCXXVI. Haec des. Prati amantiss. posuere.

68. - Per id temporis vehementi grandine, quae die 1. Dominici incipit, compacta sunt
partis unius claustris minoris vitrea specularia, quaedam, post dies aliquot restaura-
rentur sicut praefati Cardinalis exorsata sunt.

69. - Anno 1627 novitius vita professionis emisit, reuti etiam praeter donatus publico
se in amplexavit Ordini instrumento, cujus conversatio fuit admodum religiosa
ut patet infirmit.

70. - Anno eodem, ingentis hujus et amplissimae aedis fundamenta posita sunt, quae
cryptas, vicarias, refectorium, capitulum, coquinae, conversorum, dormitorium, conclave,
officiumque cameras continet. Porro haec aedificium, non nisi decennio post-
an. videlicet 1637 absolutum, est.

Verum, dum grandis haec aedificium, moles assurgat, aliquid accidit in quo claret
insigne Divi Deutise Dei argumentum, haec mandata R. Patris et Majoris Cartusiae
liberali charitate de hac omni trabali fabrica ad hanc constructionem, requisita
in hujus aedificii ad omnes silvas provisum, fuerat, cur arcerent operum, magister
haec ligna ibidem, cedi et dolari, postea vero navigio deduci mille septingentis
libris vitreae mercedem enumeratis, transacta haec Lugdunum, materiam
lignorum accidit ut ligna quaedam, occurrerent minus apta ob corruptionem,
trabs a pariete ad parietem, spectans, ab artificibus mactariis, nihil de ejus
pudore observantibus, apposita est; verum, sagax admodum, et bene providus

superior manu quodam prostrata circum aliam missam pergit ad opes aërios, cumque
 portante lignum illud, quod medium est, quod stratum, conderet a dorso torum, salvere
 et sustinere debebat, superas tendisset, divinitus impulsus ac veluti aliujus grandis
 ruinae praesagus, hoc in extremam partem corruptum, recognovit, quod admissans velle
 postquam expresserit rem, comprobasset, et ad triem pedum profunditatem, puto fac-
 -tum lignum, animadvertisset, illud statim auferri et alterum reponi prudentissime
 mandavit. In rebus enim quotidianis magna peris metueda sunt, et cum si in
 incantâ proscuti fuissent opifices nihil minus quam vitæ discrimen, aliquando
 labescens habitatoribus mimitabatur.

In alterum casum, praecedenti non dissimilem, quo magis divina bonitatis
 sollicitudo de Castusianis innotescit, cum a parte capituli hoc edificium, Regesbur-
 artifex quidam, stans in pinnaculo praecipit in terram, ad tam certum, mortis
 periculum, adstantes advolant, hominem super stratum collocant, a thirurgo detra-
 -hitur sanguis, factaque peccatorum, ex omolegesi, mirum dictu, post dies duos
 ad opus suum, sanus redit et incolonus.

¶ 1. - Hujus anni cursum claudemus longe infeliciore exitu. Turcis quidam, Sebas-
 -trianus Gastois nomine, lotharingus et ad Ordinem aspirans homicidâ ferro una
 sanctissimi Christi corporis octavarum nocte crudeliter transverberatus est, quo
 vulnere post quinque dies occubuit. De quo miserando casu Superior Castusiae
 monitus statim, sauciam, curavit, omniâque charitatis officia perhumane
 obtulit. Adulescens se in catenam salutis lineam constitutum, presentibus, tabellionem
 accessit, disponit domum suam, testam entoque suo sepulturam, eligit apud Castusia-
 -nos, quibus mille ducentas libras legavit. Cujus germanus testamenti curator
 pietissime eam exequa satisfacit voluntati.

Anno 1628 duo novitii cum converso inter professos votis solemniter mun-
 -cipatis annuenerunt.

¶ 2. - His calamitosis temporibus pestis horrenda tantam agro Lugdunensi civitati
 proscutim, cladem intulit ut pallida mortis imago ubique circumspiceretur.
 Ferreus gladius usque ad animum, haec enim, uncta plebs coelestis ira numerone
 percutitur, et repentinâ singuli coede vastantur. Nec languor mortem praecurrit

sed languoris moras mors praecurrit. Percussus quique ante rapitur quam ad
lamenta poenitentiae convertatur. Habitatores quippe nos, ea parte subtrahebuntur,
sed peribant corruunt. Domus vacua relinquuntur; filiorum funera parentes aspiciunt
et nisi eos ad interitum, haereditas praecedunt. Haec verba d. Gregorii licet usque ad
expressum undum, civitatis Lugdunensis statum, plane miserandum. Dum igitur urbes
populosissima densatis funeribus exhauriretur gravi he ubique grassante, Deus
Opt. Max. soli Cartusio Lugdunensi pepercit, illamque in hac publica strage illesam
conservavit. Has inter crudelis pestilentiae voraciores flammis venerandus quidam
ecclesiasticus Dominus la-Roux, P^r M^riceti stipendiatus publici vulneris ictu pariter
timens, de qua modo quo illum declinaret, cogitans S. P^rorem, rogavit ut ma-
omnia ad Cartusiam, transportare permitteret. Is vero propensus erat admodum,
in Ordine, quae certe professus fuisset, nisi tam, suum propositum, juxta de causa
fuisset praepeditus exequi. De possessionibus suis in Cartusianorum, gratiam, disponere
cogitante faciliter acquirit Comobiarca, unde quadam die postiora quoque in
Cartusiam, transferri curavit paulo post ipse in hanc domum, recepturus. Igitur
in monasterium, veniens, omnium quoque in Cartusiam, detulerat, syllabum, descripsit,
indicavitque agendi modum, quem observarent, qui veris contracti debitam illi summam,
in judicio prosequerentur, signavitque pignora in qua pecuniam, novumque, mutuo collo-
caverat. His ita dispositis in domum, suam, revertitur, post dies octo rursus rediit
ut inter Cartusianos, reliquum, vitae tempus, sua, hancigaret, ubi, dum, se, expressis
interesset, peste corruptus, sese in domum, suam, recipit, ubi paulo post scripto prius
in Cartusia gratiam, testamento, decessit.

73. - Anno eodem, labente pestifero quoque morbo vitam, finivit Dominus Bernardus
P^r M^riceti sacista et hujusce collegii primarius vir cetera virtutum, insignibus locuples,
et pastoralis sollicitudine gregis sibi commisi perillustis, qui ad instar sem X^o
Salvatoris nostri, animam, suam, ponens pro oculis suis, morte per flagrantissimam
charitatem, Lugduni in peste contactorum, auxilio et in excipiendis epidemia
laborantibus, confessionibus obita religiose, admodum, vitam, cumularit. Moris
Cartusianis in amoris sui pignus centum, senta et casulon, cornucopia, arte Malicia con-
stantem, reliquit.

74. Ad hunc ut per id temporis de omnibus censibus solaribusque vectigalibus Decretis Lugdunensi Divi Petri Pastorem, annu scilicet viginti quinque librarum, interveniente pensione et duorum cum dimidio tritici modiorum, unius assis vicicensis, et viginti octo sal audrensium, cessionis, duorumque assium, singulis beneficii curialis in parochia de Mionay permutationibus subvendendum, tributo; Verum anno 1632 quadringentis libris in sorte primaria exemptum, est pressum, illud annualem omniaque vectigalia et jura mancipalia Pollentis, cartusiae reddenda, morialibus iisdem, dimissa sunt in proprietatem.

75. Anno eodem, de censibus libris octoginta quot annis memorandis cum Priore S. Praxei de pacti sunt cartusiani Lugdunenses, quo pensio extincta ut anno 1630 mediantem mille sexcentarum librarum summa.

76. Sub ea tempestate Dominus Marcus Antonius Gueffier monasterii Desmay religiosus et Prior de Rosiers in Segusiano agro (paris de presbitero ut in nota) suum Ordini beneficium, adnectere apud se statuit. Cum enim propter coenobii procati redditus tenuitatem, cartusiam, uti desiderabat, ibidem, construere nequirit, illud domui liborum, adjunxit, quo promoveret incipitum opus, pro modulo suo cartusiam, completeret, ad augeretque parvam, solitariorum, familiam, sollem, inter beneficia sui fructum, per vitae suae gratiam, retinens. Cum, bona summi Pontificis venia cartusiani Lugdunenses per actionem, annuatorem benivolo fecerunt, viguerant suam pensionem, juxta monasterii vectigalis fructum, polliciti sunt, quam tempestive exsolventes ex tunc beneficium proventus collegissent religiosi. His ita constitutis, rem statim, suam, strenue aggressi sunt, dederuntque operam, ut Clemencis Abbas, cui supra memoratus subjacet prioratus, suum, pro beneficium incorporatione proberet assensum. Sumit Patrum, votis ea tamen, lege ut beneficium, summus Cardinalis de Richelieu successor, Abbas designatus, qui ea de causa jus in coenobium, habebat, rem, confirmaret et approbaret. Hoc non modico, hinc negotio morem, intulere, quod apud curiam pontificiam, sollicitare tunc temporis minime satis potuerunt eo quod Cardinalis de Richelieu Ruyterae per duellum obsidione proferretur, perturbationibus suis obstrepere non auderet. Verum, dum apud Cardinalem, aditus intercluditur, fausta videntur caelura nutrita, numerum, scilicet

Vest. Labat. Paris.

Antistitem hunc parere velle unioni certiores facti sunt Cartusiani, qui a Sede apostolica
bullam hanc de re paulo post obtinentes, quod peratum, supremum, prosequenti sunt
pontifici diploma approbationem. Non parum instantiae Cartusianorum, iudices
restituerunt propter initum, a paucis diebus unanimis concilium, quo religiose vetitum
erat ne beneficia ab uno ordine in alterum, detraherentur, et a legitimorum posses-
sorum manibus extraherentur, ut alteri in corporarentur Instituto. Venit tamen
patrocinante Domino Lasnier, senatores rem quietam habuerunt, modo assensum
Cardinalis Richelli Patres obtinuerunt. Per id tempus Lugduni cum regia antea versa-
batur Richellus qui discessurus ea civitate ad instantiam Domini Moulot jus suum
cessit Cartusianis, quo obtento rem ad supremum consilium detulit Dominus Le Comte
quae tandem non sine magno labore, multisque impensis desideratum sortita est
exitum, Porro illud negotium anno 1628 incipit, usque ad an. 1630 protrahitur.

77.- Eodem tempore Donati duo post tirocinii annum, meritacionem ad ordinem admissi sunt.
Vertente anno Dominus Moneri podagra laborans, cui soli gratia ante peste
Cartusiae patet et aditus, cum filium, nunc, natum in ajorem, ad spem a corruptum
fuisse cognovisset, ut arceat mortis periculum, et contagium obsisteret, haec in
angustia ad Deum, vitae necisque arbitrium confugit, ea quae de causa, haud expectato
filii sui interitu extiterit ipsius voluntate faceret atque voluit. Unde Dominus Piequet
genero suo mandavit ut illius testamentum, oneraretur, cuius quidem participes
facti Cartusianes quingentis aureis ditati fuerunt. Ille vitam sanctus cum am Domest-
tico sibi familiari apparuit, injunxitque ne ut exortularet benedictionem a patre quo
a quo, dum epidemia corruptus fuerat, timente ne id morbi ipsi improprie a sua
accideret, irascentis animi motu fuerat maledictus; addidit insuper ut lapides
aliquot modici quidem, v. alio Cartusianis reddi curaret, quibus patris sui
viridarium, circumvallabatur.

78.- Hunc etiam juvenis quidam in majori Cartusia olim educatus cum se prestifero
-rum obsequio mancipasset, hoc morbo contactus decessit legatis Lugdunensi Cartae
quingenta scutis.

79.- Dominus Pellehotte singularis Cartusianorum amicus insigni amoris sui mo-
-nimentum dedit. Ille etenim aliquando opus quingenta scutis misit a Cartusianis

largitus fuerat, propter alia quingenta quae iisdem patribus rogaverat. Vnum beneficium, morum paucissimus oestimator in urgente necessitate eis iterum non in diocesan, paucis summas, nullo pacto, propter eum quem ex eade collecturus erat, repetito commoedavit.

80. - Anno 1630 duo novitii in verba juraverunt antistitis, quorum alter Dominus Moenard arunculi sui haeres utensilibus, iis omnibus domum exornare voluit, inter quae cum multis rebus aliis, Pulvis argenteus, holosericeae, et ex omnibus quibus utitur heresia colorum, varietatibus cabuloe, diversa opera plumario v. clae, intumescere eccedatiales linea, et paritissimorum, artificum, plurimum tabellarum, multitudine inserta fuerunt.

81. - Eo ipso anno Dominus Moallo vir supremo dux, in Ordinem profectus cujus studium non parum nascenti Cartusia Lugdunensi profuit, ad vitam meliorem, migravit. Is per 40 annos in hac urbe Cartusianis instituti res non in glorius gesserat, tamque strictor charitatis amore negotiis nostris operam dabat, ut marum, rerum, curam, sepiissime aliis committeret quo nostris totius vacaret. h. P. Hieronimus Moarchand benevoli ipsius in nos animi non immemor Ordinis participationem, pro tot praestitis obsequiis rependerat. Multa Cartusiansi familiae exhibuit beneficentiae specimen a, quae nos latent, extant tamen, nonnulla in amoris ipsius erga nos argumentum. Primum cum majore claustrum cellulam A construxit, quam quidem in honorem S. Antonii patroni sui dedicavit. Posterea Rothomagensis Cartusiae sumptibus cella S. asacista modo habitata, edificari procuravit (Le 27 Dec. 1633 m. d. Guillelmo Moallo Rothomagus Primo de Rouen, on il est dit de qui 30 ans. probablement parait de celle de Lyon, qui pournaît être la plus ancienne précédente). Supra 1. Brunonis octavas naturae debitum, persolvit, postquam per quinque menses diuturno morbo patientia ipsius a Deo prolata fuisset, aliquanto tempore gutturali aegritudine laboravit, cujus acrimonia ejus fauces ita tum, affectae sunt, ut via respirare aut cibum, potumve recipere possent. Bi duo ante illius obitum, S. Leo Linier eum invisit, a quo et peccatorum, morum, absolutionem, et concessa in extremâ hora cartusianis indulgias signis enine postulavit, quae de causâ peccatorum, in Carta notatorum, caenologesi facta cum magno cordis dolore a profato V. Patre generalis, absolutionem, recepit. Cestum, aureis testamentis

mo Cartusio legatis in cā sepeliri voluit cum habitu conversi pro quo novam monachicam vestem refudit. Quamvis autem in crypta S. Antonii sacelli sepulturam elegisset, maluit tamen moriens in communi Patrum coemeterio tumulari, quo ipsorum meritis fretus appareret ante supremi iudicii tribunal. Cuncti faciebant v. S. Prior, ut potē Cartusiani Ordini admodum utilis, ut anno 1680, quo propeatus pater excrucians in morbum gravem incidit, pius ille vir votum Deo et D. Cipriano Virgini dictae de insulā solemniter rogerit, ut superna pietati, virginis inter-veniente precate, hunc per insignem, canobiarum, salvum, et in colorem servare et pristinae cum sanitati reddere placeret. Inaudita fuit illius oratio, venerabilisque Pater de infirmitate convalescens ad summam, totius Ordinis prospectus, a Divino numine reservatus est.

82. — Contigit eodem anno, ut D. Antonius Cayron, (hospes in domo Cartusii ab eo fuit domus Vallis d'are, s. emis et bolsoce) majoris Cartusiae professor prope octo jam octatis vir non minus generis splendoris quam divitiis clarus ad vitam meliorem, migrans anno 1683, multa legavit Cartusio. Ruthemensi, Caturcensi, Villosancho, Colson et Lugdunensi, monialibusque Ruthemoe Dicitis B^{ne} Mariae Assumptationis. Libonem, domus quinque librarum, millia tam pro parte sua, quam pro ceteris Cartusis (cum quibus de singularem munere trecentis libris mediis tribus convenerat) recepit, ut autem a testamentis haeredibus summa esolveretur, longo litis tramite uti necesse fuit. Obtento tandem in Lugdunensis monasterii gratiam a supra a curia. Deactis rem in iudicio Cartusio s. spiritus tam, mo quam ab armis nomine prosequeretur, Ut supra minus illud curiae consultum, vim haberet nunquam effectum, sortitur, viginti librarum, millia a Domina de la Bode, Domino presidii Caisor testatoris nostri germano debita designata fuer, quae quidem, obignatio litis alterius novam, subministravit materiam, quae protinus tamen, duobus interjectis aureorum, millibus, diempta est, quibus propeata Domina de la Bode absoluta proorsu quiescit, sequē Cartusioe Lugdunensi solemniter adheruit, et in ejusdem commodum, annuam, quadringentarum, librarum pensionem Colsonis solvendam, quotannis procecauit. Ceterum, Patribus Colsonae hujus pensi solvendi- tionis recipiendae potestas tradita est. Summam, etiam, esolvendam, facultas data est, quae Lugdunensis domus illis debebat, et quibus sortem exonerat, in perpetuum

fuit Colosanis Cartusianis fructus eorum percipere, quae in huius negotii prosecutione impensa fuerant. Quo pacto post annos aliquot, et ea praecipua parte sex mille librarum, ex integro incassata et numerata Lugdunensi Cartusiae, conventibus illis, qui huius negotii residuum curabant, quod ut memoratoe pensionis quadringentarum, non pro librarum, debitorum exigentur, hinc quotannis movendo, sumptus non levis et obsequio facienda essent, quae tertiam ad minimum ejus partem, sorbebant, et cum viris primariis in sanctae auctoritatis, videlicet cum, generis domine de la Bode et panice quae omnibus esset contentandum, cum illis amicis de pacto mat, intervenientibus quae Colosanis Cartusianis de primaria illa sorte sex librarum, millium, et ex his quinque librarum, millia cum annuis fructibus percipere, contenti fuerunt monachi, quae nimirum summa fundum, constituit; qui Lugdunensi domui redditus sat commodos et opportunos suppeditat. Hoc pro negotium, non nisi trivinio confectum est, feliciter usque quam credi posset cessit Patribus. -

3. - Eodem temporis intervallo diem supremum obiit fr. Petrus Guillelmus Donatus, Sabaudia oriundus, hic ante ingressum in Ordinem, multis annis in Domo Pellitensi servierat. Anno 1628, 8 nov. habitum religionis suscepit. Illi inter ceteras virtutes singulari devotione in B. Virginem, cujus praeambulum officium, singulis diebus recitabat, excelluit. A carnibus semper abstinuit, quod quidem, praesentis generis in coquinario et ciborum dispensatore ut difficilius est, sic magis meritorium. In labore semper indefessus quidquid ex assidue mercedis economiam comparare erat, id se in Ordine addiscens benedictio animo dedit ecclesiae parochiali de Mionay, ea lege tamen, ut coram altaris incrementum lampas ardens semper conservaretur. Post confectos in vita monastica annos continuam febre correptus occubuit 29 octobris, quae durante, haec gratia a Deo dignatus est, ut rite sacramentis perceptis ad beatam, ut par erat credere, immortalitatem evolarat, sacro regimur, pabulo confortatus, statim in delirium labitur, quo multum, ob firmam corporis constitutionem, et octavo juvenilibus vehementer, dixerat est, subsequenti nocte tandem, ^{expiravit}
4. - Anno habente appositum est majore altaris tabernaculum, sub sequente vero, dom. Illarum Antonius monachus d'Emay decessit in Prioratu de Rosiers, quem Ordini in corporaverat. Illuc profectus fuerat ut censuali codicis innovationem reciteret, si eam per trimestris spatium, quo ibidem, demoratus est, efficit. Et

anno 1689 agrotans periculosissime ^{delegatus} munitus ubi canob. archid. ^{receptor} v. c. g. et libus
 sanctibusque debitis Casturiam, Lugdunensem, (inter vivos ut aiunt) et ins in nat. a Donato
 lo cupletavit, ad pristina restitutus et ab eundem suo munere fructus est optimaverit.
 Prioris fide, qua victus et allictus Donatoris animus beneficii sui terminos auget
 et auctos tueri non parum, studet. Porro cum, de rebus in civitate, cogitaret morbi
 violentia interceptus praesentis aetatis debilitate occubuit. Paulo ante obitum,
¹¹⁰⁷ unum eorum carissime Casturiam, erga se infirmum, charitatis reddituum, jam
 concessorum, donationem, de novo confirmavit, erogatis in pauperes elemosinis
 depositus est ante primariam, aram, ecclesiae prioratus.

85. - In tunc Lugdunensis domus beneficii des resiers molumentum percipit,
 easque, quas fecerat impensas, ut ubi prioratus, hunc adnoctaret, traditis a
 superamemorato religioso fructibus ammonariis, recuperavit; et opportuna falce,
 quam tunc misit in reges, viginti supra modum, tritici caritate, quicquid
 impenderat, recompensavit.

86. - Die natalis Domini in novo refectorio monachi primo mensis positus
 concederent, non sine magno totius conventus commodo. Anno 1682 novitius
 claustralis et donatus sese solemnibus votis ordini addiderunt, alter per profes-
 sionem, alter per iudicium, in capitulo sui donationem.

87. - Circa illud tempus cum, venerabilibus canonicis S. Pauli de Decimorum, et domini
 exemptione, quod in monasterii vineas habebant, et de fundorum quorundam, infra
 septa monasterii contentorum, trans actione de qua ingenua pensione clientelari
 actum est. Ante annos aliquot huiusmodi conventus iam inihi caperat, jam pe-
 tracentis libris interjectis finit a proorsus fuisset, verum, hac denegata pecunie
 summa res in secula relinquitur. Iterum, unctis adversantibus solca cardinalis
 Lugdunensis auctoritate interposita rem, tentant Casturiam patres, quorum
 non. Coenob. archid. ⁷⁰² ~~patres~~ fatus Antistes Ordinis professor in familiari colloquio
 objurgavit quod tanti ponderis negotium, tam levi de causa supresset, regum
 mediatorum, obtulit, quod libenter iuxta promissionem, executus est. Adco ut
 post datam, a canonicis Cardinali fidem, dissentientibus licet nominalis huius
 ecclesiastici actus primariis, deputati sunt monachi numerata triem, mille

L'encyclopédie de l'archid. de Paris

litterarum, elementis invaluere studuerit, sed ea animi mansuetudine, ut quae sola
 scholasticis partibus esse atque formidini, docentis industria mittere cerent, Verum
 postquam, quod eam, per triennium, commemoratus est, non longe a paterna domo venosa-
 bili cuidam, paracho non illiterato bene nec virtutis experto committitur, cujus
 ille non incantam, curam, genus discipulorum, numerum, timorem, Dei pariter et amorem
 docebat, ab eo namque sacerdote prima latinitatis rudimenta hausit hic adolescens,
 in quibus habita temporis ratione cum multum profecisset, post quadrimum, quod
 grammatices professorum, discessit. Hic vero magister proutissimus viginti aut triginta
 adolescentes praesensque conducebat, sub cujus disciplinae coetaneos suos longe trans-
 cendens Iacobus non modica ingenii sui edidit specimen, eumque proceptor
 singulari praeter ceteris amore propter optima, eius indolem, prosequelatur, Post
 tempus aliquot a parentibus suis revocatus, insigni familiarum, suam, gaudio affectu
 ob eos quos in litterarum, studio progressus fecerat. Verum, ut magis ac magis proficeret
 venit ad Viodunenses Patrum, societatis Lesu a Francia blis, in atorum, scholasticis
 stipratus qui a obiter, docebant adolescentem, Prope patris patibus ad tertiam, classem,
 destinatus post sex menses ad secundam, ascendit. Porro ut doctrinam, cum dictione
 conjungeret, sed aliter monendedit, ut sese pro modo de se pro se amabat in an-
 -pacti, in semper a teneris amio additissimus fuerat, et in cujus numerum, in alternam,
 dum difficile quid occurreret, fugiebat, Lenius igitur quod per se abes certam
 orationis numerata planitiam normis claudis admodum, et regitilis in cederet,
 neque mo scholasticum officio via pro se satisfacere, Patrone sine opem, imporat. Ita
 clientis in votis ammentis, tanta celeritate per gressis vultus equo pried a spatia
 cucurrit, ut qui prius cum, in hoc metiorum, genere aut eilant, eosdem postea procederet,
 adeo ut praestitio prosperante decem, cum de brario scholasticum contederet, mira-
 -bilis valde tum magister tum agnothetis primus, stricta orationis praemium
 consequens fuerit, ex quo inter praestitios sodales adscriptus est, re multoties societa-
 Lesu institutum, sectandi de inibus impulsurum, scensit, quam mentem, sodalitiis propositis,
 Patri confidenter spernit, a quo multum, laudatus, multa etiam, ab eo, tum pietatis
 tum, studiorum, incitamenta percipit. Trinitibus autem litterarum ludis in
 Rhetoricam, gradum, fecit, in qua cum per octo aut novem, menses arte benedicti

benedictam, studisset, quamprimum, missyrontem profecturus ut diabolicam, ad id cor-
 ex presentum, in aedato patriam, reperit, ubi absolvit studiorum, cursum. Patre orbatu-
 dum, Lutetiae Parisiorum, versaretur, juvenis nequam, et perditissimus in vitam, nobilis
 adolescentis, instigante diabolo, conspiravit, unde die quadam, armis et equo lucubenter,
 instructus cum, in agro obvium in eam, Jacobum, habuisset, concitato cursu advolat,
 extulit in animum, jamjam, adolescentem, interfecturus mi subito in alium, a Deo muta-
 tus fuisset, nam, ex nefario homicidii, amicus Jacobi, factus est ex illa hora, luctatus
 est etiam, cum alia vice Dominus, ne oculorum, altero orbaretur, pila in ungue percussus,
 in sparsis erio prostratus ex coecari debuerat. Haec, misit Dominus angelum, suum in Jacobi
 tutelam, ne mentis, calalli, pedis ictu eius, ejus frangeretur. Est denique ac tantis
 scriptus di in a pietate, poniculis ad parentum, et amicorum, monum, instantiam, cum
 honestissimâ Domicellâ quadam, sese maritali, compede dijunctis, ejus quidem
 consortio hactenus duobus usus est ex voluntatis unitate, pacis vinculo et morum, probitate,
 quae vere christianos et proclarae gentis homines decet. Hanc actis autem amicus octo simul
 nullâ susceptâ solute, scientes praesertim, conjugii sacramentum ab Ecclesiâ propter liberos,
 procreationem, non vero propter libidinem, institui, nec ad perfectionem, vitam, a Divino
 munimine praedeterminatos credere, sicque unanimi consensu, opactis voluptatibus corporis
 coelibes in castitatis cultu vixerunt. Mutuo etiam, profigere, ut conjugalis amicitia, solitis
 morte vinculis, qui alteri, post superstitis, relictae saeculi rebus, monasticam, vitam, profiteretur.
 Haec utrique tale, promissum, inire, quo ratos primitusque stabilite, factum, est ut duobus
 amicus ab illâ sponsione, uxore perhonestâ extremum, diem, obiens conjugem, suum, velle
 reum, reliquerit, qui perhonestâ mulieris, justâ perhonestus cum, mi factus esset juris
 et libertatis arbiter, hanc, fastidians ad aeternam, vehementius ambulare cepit.

Utrique, juratam, sponsam adhuc vivente, fidem, servaret, sibi soli in posterum, vacare et
 praestolari in silentio et solitudine, Palearum Dei statuit. Haec illi cogitanti, Castusiana
 professio venit in mentem, cujus odore et maritali, attractus nullum, ambigendi
 locum, de cognationis, fuga amplius habuit, cumque in castuniâ Rothomagensi, Divina
 sic ordini, ante sapientiam, non enim religioni, minime, dare potuisset, Christum praesertim,
 in libris, Castusianam, legdum, esse, intelligo, mundum, secutus legdum, verit, ubi
 ab ascetis praesertim, a v. c. 2° Combiarcha perhonestus acceptus est. Vicitur

ille primitus ^{obvio} insperatoque societatis hujus amore statimque morae impatienter
 feria sexta die comestoe abstinentiae consecrato in cellulam, ingreditur; qui vero ministran-
 -tibus famulis sumere cibos consueverat, in quidquam, ea vice solus gustare potuit,
 necnon post meridiem, a superiore visitatus munifica ven. Patris familiari colloquio
 confortatus est. Et inde factum, ut ut sequente die ea facilitate, ac si semper in mona-
 -terio degisset, commune austerrumque vitae genus recitatus fuerit, reliquaque cartusianae
 instituti munia obierit. Inter ceteras virtutes singulari humilitate offulgens, sed
 cujus specie malignus hostis dolos neclere, et ab arripito proposito deterere contendit;
 quamobrem, ei suggestit, ut monachorum, habitum plane indignum, sese conversorum,
 numero manifestaret. Cumque hoc humile consilium, cum sensu non clato maxime
 concordaret, hoc unum, sibi concedi exire postularit, nec tamen superioris arbitrio subj-
 -ciens, ut res aut ejus staret judicio aut caderet. Biduo post, die Dominica, facta
 superiori precatorum, exomologesi, sacroque pabulo refectus ad dilectissimi laboratoris
 praesentiam, tanta mentis tranquillitate petitus est, ut deposita anxii animi sollici-
 -tudine, cum importunum pacem, retinuerit, ut per reliquum, vitae tempus in domo
 luthica imperturbatus semper et ad instar coelitus, pacatus quietusque semper
 appareret. Indutus ergo religionis horicam, et sanctae exercitationis tempore resolutus,
 prima quadragesimae anni 1627 Dominica vota professionis emisit, sed ea de-
 -torse, eo spiritus fervore eaque die in celargitatis munerum, gratitudine, ut eorum
 memoriam, ab ejus animo nulla unquam, oblivione deleri posse protestaretur. Hujus
 rei monumentum, authenticis signavit scripto, quod in horario precibus semper secum
 deferat in hunc modum: *Ut tunc tibi o Domine mi Deus grates libentissime referam
 pro hac tam singulari pietate qua me in utilem, famulum tuum, praeverit dignatus
 es, ut a mundana conversatione extrahere me non, solum, sed etiam, inter tam sanctos
 homines hujus esse saeculae religionis amicum esse videris. Nunc vero o Domine mi Deus
 nunc si mundum, tunc addictus essem, majestatis obsequio, quod semel professus sum,
 Id iam prompte libentique meque reverentissimo, quapropter in toto praecedentium meorum
 affectu, in tuae majestatis veneranda conspectu, coram, sanctissima Virgine, S-
 -p̄o an. baptista, D. Brunone patronis meo, totaque coelesti curia, jurata sollemniter
 vota interposui, renovo, iterumque nus cupro, meo favore, meo, stabilitatem*

obedientiam, et in omni, in omni conversionem, pondus et jejuno, singularem, tam diurnam quam nocturnam officii sollicitudinem, assiduum orationis studium, intactam jejunii, solitudinis, silentii et aliorum, ordinis exercitiorum, observantiam, sensum mortificationem, vitæ austeritatem, mentis insuper et corporis, quantum in me erit, puritatem, severitatemque Dei et proximi charitatem, pollicor. Verum quia hæc promissiones longa vires meas transgressæ et superare videntur, pro temetipsum, o dulcissime mi Saluator et amantissimè dilectissime, pro temetipsum inquam, deprecor et adjuro, ut michi in annum porrigere et auxilium preestare non recuses, ne forte aliquando confundar ab expectatione sanctæ, et a votorum meorum spe decidam, miserabiliter, quando quidem, nisi te nihil sum, tuâ destitutus gratiâ nihil possum, et absque te plane deficio. » Dum his amoris Divini facibus aestuaret, Christo crucifixo configi pro charitatis vehementiâ desiderans superiori mox pressissime conquereretur de nimia Dei benignitate, qui se paupertatis proscindenteque sectatore, tot rebus necessariis imo et superfluis completaret, tantaque mentis maritate simul et quiete dignaretur. Quod vero ad mentis ejus statum pertinet, tantum ex saculi fugâ emolumentum, percipisse confitebatur, ut merito supremi iudicii Diem formidare, eumque non nisi contentis esse expectare deberet, ne forte egra Divinae bonitatis munificentiam, ingratus staret ante tribunal. Omni propterea virtute destitutum, ex innatâ humilitatè, nihilque boni possidere ingenuè dicebat, propter bonam voluntatem, qua in iustum ab oratione nunquam relaxabat animum. Nihil jucundius, nihil maries, nihil ipsi amabilius erat, quam Divinis interesse laudibus, unde longe aberat ut diurno nocturnoque gravaretur officio, cum nihil durius, nihil molestius quam horarum finem pateretur. In quâ cultus Divini propriatione perpetuus quidam, spontanea devotionis amor emanabat, nam propter debitum Divinæ officii pensum, obligat esse ad horas s. Joseph et s. Mariæ Magdalenæ, aliasque singulis diebus preces recitandas, illas autem, ea reverentiâ mentis que attentione precebat, ut ne animum, quidem, aliò ferri aut extraragare exprimeretur. In hac facultate nullum, si humilitas ipsius quasi non decerenti, et nullo modo laboranti mentem parturire mædebat, eo quod volitantibus passim cogitationum, turbis, quibus plenumque suppliciter animi expugnabantur, ipsæ minimè affligeretur. Vice ad sacros ordines suscipiendos compelli potuit, hæcque

sed a vice visum ut lacrymari, non quod proclat omni mandatis obtemperare relictum
sed quia re tali prorens honore indignum, proclat ab at nunquam, sane suo iudicio tanta
sublimandus dignitate, ni superioris, cuius potestati reu subiecerat, intercessisset et authoritate
resistentem, verbis omni: demulcisset, et in se pietatem, Jacobi nostri imperitiam, transmissit

Quis en amare dicendo v alcat quanta deuotione cog a iuniamulcatam, Deiprose
conceptione venit ulte, cuius fuit tam, acerrimus propugnator, ut eam ab omni origi
-n alis peccati labe sapientem, predicaret, hanc veritatem, offusione sui sanguinis designa
-turus, huc in contumaciae conceptionis officium, una cum rosario deuotionissime recitabat
unde proculo ante obitum suum, se nunquam resolutionis mee desiderio affici locubere
testificabat ut, in quibus, custodia corporis ductus octava palatia consuevit
non quod pater mi propter scelus a mea beatorum, consortio me prorens indignum
non iudicem, verum quia hac in re multum subsidii ex B. Virginis Mariae patro
-nis spero. Lubens ad viliora quoque et abjectiora, uti ecclesiam mundare,
minus peristylum, verrere et alia huiusmodi, se demittit ab at, singulari dextera
quamvis debilem, admodum, oculorum, aciem, habere, securi ligna sciendebat,
aciebatque mira simplicitate, quod Deus manus eius et ictum, in a pro uidentia
dirigebat, alioquin non sine mi lesione huic exercitio v acare protuisset, qui quot
-stipitum, ferieb at, toties aspirando gloria Patri, proferat. Penitentia v alde addictus
erat presentia, autem, p impertati, unde toto ferme huius tempore discalceatus incedeb at
solo ex exercitatione corporis calore contracto contentus: ut autem, lignorum que ne nigra
pro necessitate distribuuntur, parcatem, aliqua rationabili causa protereret; dicit
religionis bona non incassum, aut minus utiliter impendenda, sed potius in infirmorum
usum, conferenda esse contendeb at, Quae ^{inoffens} ~~propter~~ licentia dicitur tunc semper
portione abundabat, qua quidem, aegrotos conspiciens, mos suam a cum, charitate
ditabat. Primus ad ecclesiam, pertinebat, omnes que nulla habita personarum
acceptatione iudato prius capita salutabat, ita ut in diastinos honore haberet
et partio, v alde delictabat ut in iocibus chori officis. In cella omnibus re ita ordo
-natis religiosa mundities vitabat, in qua si quis Iacobum, adiret, nullos
mis: derebus diu in is vir sanctus miscabat sermones. Tunc si eduxerit v alitudinem
interdum, afficeretur, aut molestus, quid corpori eius accidere, hoc lectus suste
-nebat, nunc

memor semper laboris nostrae passionis, Sautieb ab-etiam, cum, antiquis Egypti
 solitariis munditiam, in ciliis non esse querendam, in ipsius reverens judex suis
 t aut unum modo defectibus attendebat, minimè de alienis sollicitus, silentii fuit
 observantissimus, austera vitae in solitudine sectator, paupertatis cultor egregius,
 quā attritis vestibus habens utebatur. Benignus in omnes et affabilis veluti alter
 Dantonius hilari semper serenoque vultu incedebat, tanta morum suavitate
 praeditus erat, ut cunctis gratus homini molestus appareret, et quam quida admo-
 dum esset illius conversatio, nimica sterna et surribera verba proferre praesque
 auditus est. Inter infirmitates quibus laborabat, nunquam solvi viduit a commu-
 nibus legibus, et licet acutissima Dolorem, vi sterneret crebatur, nihilominus tametsi
 aquam, robur in arduis servabat mentem, eandemque in vultu retinebat tranquil-
 litatem. Dominicae passionis et mortis memoriam, singulari devotione recolere,
 quarum una quoque vicissim, amplissimam, et meditationum materiam, suppeditabat.
 Cui minime, exercitio praesemper deditus plerumque lacrymas internae ipsius
 suavitatis indices fundebat. In assidua genuflexione primum, in genuibus contortis
 cujus in commodum, tandem dissimularit, donec ingravescentem, morbum, ma-
 nifestare conscientiae suae stimulo coactus fuerit. Res, igitur quasi per jocum,
 superiori aperuit, et ex tali humore nihil in commodi profecta, quin, imo sibi
 praesepudenti geminum, a natura pulvillum, fuisse subministratum, assererent.
 Porro cum huic morbo meddant, adhibere ob ipsius vetustatem, praedifficile esset, ad
 portissimum, Burgundiae Comitatus chirurgum, Jacobus deducitur, qui nihil ab eo
 remedium praesepit ob incisionis periculum. Rediens ergo intactus a medico, a recta
 via, nullo advertente, deflectit, cujus quidem digressus causa fuit tum, corporis
 languor, tum suspensa mens quam in Deum, gerere sollicitus erat. Post reditum
 post aliquot dies, nullo modo de panis suis sollicitus fuit, et intumescens
 semper, et sinistro genu nigrescente et velut mortuo, jure merito timebant
 medici ne gangraena supress eviret, quapropter post multa, sed in cassum,
 adhibita medicamenta, tandem panem amputare, ne malum, latius serperet,
 decreverunt. Haec autem, abscissio facta est sabbato infra octavas Paschae an.
 1632. Saeculo se hae die prius altaris corroboravit pabulo, et animam, manum ita

in manibus suis posuit, ac in eam jamjam Creatori suo redditurus fuisse. Hoc antea
incisura semihora unius spatii duravit, quam sustinuit tanta mentis fortitudine
et patientia, ut nullus, toto hoc temporis intervallo verbum aut quereioniam emis-
-erit, chirurgum tantummodo interdum allocutus, ut opus suum non adurgere,
sed id lente perficeret et commodè. Compactus autem jamque prope dimittendus
ven^{do} Prior se valde deceptum fuisse confessus est, quodque ad acutiorum sensus
dolorem se preparasset; indicavit, verum aliquid propter Deum, tales esse non dignum
ab eo judicium, fuisse protestatus est. tandem vultus tranquillitatem in illo
temporis intervallo, quod breve reputabat, conservavit absque ulla sui immula-
-tione. Post octo dies alter parvus amputatus sed non sine vehementiori dolore.
Vnum, Jacobus nihil de primorum constantia remittens gloria Patri submissa
voce summo cordis affectu protulit: Hanc operationem, febris continua subsequuta
et crebris accessibus gravior effecta, epiphoram ei et morit et irritavit in
pulmones defluentem, quae non modo respirationem intercludebat, sed etiam proci-
-motasti accitatus sensum lancinabat ejus latus, unde deductus est ad extremam.
Interim, in praedato mandato dum nullus, abloqui prohibetur, obtemperavit eo
habetius quod soli Deo inprosterum, vacare liberius sibi liceret, cum quo semper
per orationes fuit conjunctissimus. Conabatur superiores, summi, et conventuales
monachos illius ergo in corde percutos consolari. Per haec tempora iustabant
comitia Ordinis generalia, ad quae Prior Lugdunensis lectus fore pergere debebat,
verum infirmus noster prius ad Cenobiarum praecatorum Deposito pendere, de
vicarii manus per eam, Eucharistiam recepit, Interrogatus biduo ante d. Coadjutorum
quibus impensis et quantis sumptibus quoad chirurgum, haec incisio facta possit
Domini constare; cui ille quadraginta forsitam scutis hanc operationem, reme-
-nerandam esse respondit. Et exger subjunxit protinus talem mercedem, eadem
habitatione missis qui quadraginta denariis minus valeat, eorum
-prosum immemor, quibus Dominum, complecteretur. In gravescente morbo cetera unctio
perungitur a vicario, qui cum laevi manu, deosculari v. olivis, illam, v. in
humilis corde statim, retraxit, suam causatus abjectionem, qui terram ab ipso
calcetam, ligere non morabatur. In his humilitatis summaeque Devotionis ad

retinendum usque spiritum perseverans lacrimis post exactam in conversatione
religiosissima vitam placidissima exspiravit, adeo ut proe vultus serenitate
viventi potius quam mortuo similis appareret. Audito tanti viri mortis nuncio
D. Prior, qui in primariâ Cartusiâ versabatur, non potuit temperare a lacrimis,
viroque sanctissimo domum, manus orbatam, fuisse multoties in gemitu.

(Carte de 1632 de D. Jacobus de la Rivière prof: d. Lugduni)

89. - Anno 1633 vota Deco venerunt novitius claustralis et conversus, uoque tempora-
lab oratum, est ornamentum, illud album, opere topiarii hatero melle variato, quod
v. s. s. Joannes Guillaume e Germania attulerat ex dono sororis suae comitissae de Zoldes.

90. - Eodem anno dormitoria conversorum, cubicula absolutâ penitus fuerunt, inter
quae excepta quaedam, dicta infirmis reservatur.

91. - Decessit sub ea tempestate Domicella Austriacae, vidua Domini Austriacae, quae
moriens legavit Cartusiam tantum, sicut post annum, a die obitus sui ab haereditibus
suis persolvenda.

92. - Perfectum est etiam, ablutiois edificium, in quo spongiae, concluditur ad
rem, valde opportunus.

93. - Anno 1634 novitius monasticam vitam professus est.

Negotium, magni ponderis hoc etiam, anno Lugdunensi Cartusia feliciter cessit,
Id quae fuit in ipsius videlicet an. 1637 assis continuitas e salis modis superero-
gativis, et in pensionum, augmenta dominorum, regalis familiae, et corona francicae
commentariensis, dyocetani, sic autem, se res habuit. Prima vice qua me-
morato munere regia liberalitas domum, Libionum, nimiam tunc temporis pauper-
tate exarctatam, ampliavit, id est ad annos duodecim, tribuerat, quorum
jam pars major id est novem, elapsi, urgens necessitas, magnaque hujus regni
negotia non gaudente tribus reliquis, minus adhuc continuationem, expectare sinabant.
Aliquando tamen, beata providus superior de rei hujus gravitate Cardinali Lugdunensi
sermonem, fecit, qui illam, regi, cum, primum, in aulam, proficisceretur, proponere
pollicitus est, hujus autem, interea per ordinem, capita desuilibi mandavit.
Tanto post autem, cum, Regem, convenisset, pollicenti sui non inmemor, dictum
Priorem, honorario episcopo accessit, postulavitque praemortua commentaria, quae

admonere consulto differens, ut ipsemet primus regale diploma tradens ipsum
 soliti nuntio exhiberaret. Verum jam ante rei hujus certior factus fuerat idem
 superior a D^{no} De Marillac Cartusiam visitante. Non multum vero post euentus
 constella statutum est, ut omnes qui v. c. etigat aut jus aliquod in horrea & alia
 sumendum habebant, titulos suos ad quontoni collegii ^{Chomien} cedam deferrent, ut ab ea
 de validitate eorum, aut in unitate judicaretur, quo pacto Lugdunensis, s. lucis
 et alia galliarum Cartusiae ad supremi auctoritatem consilii pro prerogativarum
 marum juribus tenendis unanimitate confugerunt, hinc a R^o Patre plura potestas
 dem ad data est homini qui negotium omnimoda prosequeretur. Nos feliciter cessit
 into a emm paucos menses hinc. immo Cardinalis commendatione, Dⁿⁱ Patris Regis
 a privato Consiliiario patrocinio generale. Decretum obtentum est, junium et preroga-
 tivam omnium, quae res, illas spectabant, domorumque summe corroborativam
 quo superiori prorsus derogabatur privilegiorum fructuonem, prohibenti. Verum
 quidem est Lugdunensem, Cartusiam, ad modicos duodecim, domum s. lucis ad novem
 pisse restrictas, quae ambae salariis modo in ^{rolis} commentariis annotantur, de quibus
 in illis nulla prius mentio facta fuerat, processerunt quae in inscriptione
 ceteras domos anni unius tempore, ita ut nulla modo redemptorem, salariorum
 mutabilitate, prerogativarum usus interpolatur, quia juxta s. d. v. c. u. a. l. i. s. p. r. o. s. s. e.
 aiptas rationes publicanis traditas, salis amem, conducto facta est, in quibus
 minimum dicta domus assignantur et continentur.

95. — Anno 1635 duo novitii v. c. a. p. o. f. e. s. s. i. o. n. i. s. n. u. n. c. i. p. a. r. u. n. t. , e. o. q. u. e. l. a. b. e. n. t. e. i. n. e. a. d. e. m.
 domo mortalis vitae cursum abrolit. D. Joannes Pietrequier, intus Cartusiae professor
 et Cartusiae. l. o. n. i. l. o. u. i. P. a. i. o. r. . I. d. p. a. u. l. o. a. n. t. e. p. r. o. c. e. s. s. a. g. i. e. r. a. t. , c. u. m. D. e. i. p. a. r. a. e. m. a. t. u. r. i. t. a. t. e.
 v. i. g. i. l. i. a. (Lugdunum quidem tunc ob domestica negotia versabatur) minus claustrum
 pertansians pergens ad vespas, s. p. r. o. m. e. t. o. n. i. c. o. e. m. e. t. a. r. i. u. m. i. n. d. i. g. i. t. a. n. s. r. e. i. n. c. o.
 b. r. e. x. i. l. o. r. u. m. m. e. m. o. r. u. m. o. c. c. u. p. a. t. u. r. u. m. v. a. t. i. c. i. n. a. t. u. s. e. s. t. . H. i. p. r. i. u. s. p. a. t. e. r. a. l. i. c. e. m. i. s. c. i. r. c. i. t. e.
 p. u. l. m. o. n. i. s. o. p. i. p. h. o. r. a. v. e. x. a. b. a. t. u. r. , q. u. o. e. i. n. m. a. x. i. m. a. m. r. e. p. i. s. a. n. d. i. d. i. f. f. i. c. u. l. t. a. t. e. m. o. r. e. a. v. e. r. a. t.
 q. u. o. t. e. m. p. o. r. e. a. d. C. a. r. t. u. s. i. a. m. m. a. j. o. r. e. m. a. R. P. a. t. r. e. f. u. e. r. a. t. v. o. c. a. t. u. s. , q. u. e. m. a. d. i. t.
 l. e. g. a. t. i. o. n. i. s. m. o. d. o. r. e. d. d. i. t. u. r. u. s. r. a. t. i. o. n. e. m. . H. o. r. u. m. L. u. g. d. u. n. u. m. r. e. d. u. x. m. e. d. i. c. o. r. u. m. j. u. d. i. c. i. s.
 o. g. i. t. i. t. u. d. i. n. i. m. o. e. s. a. t. b. e. n. e. c. o. n. s. u. l. i. t. , r. e. r. u. s. a. n. t. e. m. i. n. d. o. m. u. s. m. a. n. u. s. p. r. o. s. t. i. t. u. s.

habebat ad as hydropisi delatente corrigitur, unde medicorum calculo factus vir
 inspirative v altitudinis, cum bona h. Patris v enia in Lugdunum, horticario perculo
 transportari curavit, per iter v carit=mi domum, Tollitensam, in qua. l' id us commoratus
 est, immisus vero illid em, a v. Pasturia Lugdunensis Coadiutoria, multa ab eo recellit
 tam corporis tum, amica solatia, primo autem dileculo refocillatus ut unaque Lugdunum,
 proficiat, quo hora post meridiem, secunda. appulit, statimque visitatus a medico,
 prima. proximae mortis ab illo nuntia audivit, Confessus horã circuitu solis inclinantis
 sexta sacre Eucharistiae viaticis procuratus est, ab unctem, a eo P. Priorem, subito
 revocans proobansque suscipi, sine sensu se deficere, extremam unctionis oleo confortari
 proposuit, quam quidem summã cum animi fortitudine, libertate mentis, Devotionis affectu
 recepit unctis adstantibus monachis et ipsomet. postulat is semper respondens. Porro
 in hac extremã salutis lineã constitutus, vota religionis renovavit, v uniam petiit
 a confratribus, quos et amplexatus ultimam, eis collacrymantibus v alidavit.

Hentissimos per totam noctem, cum multã patientiã et magna mentis ad Divinam
 voluntatem, resignatione dolorem stimulos prestulit interdum, ven. Priorem, alloquens
 suspirabat: Ne pater mi quandoquam hisca mortalibus corporis compedibus soluta
 liberior anima ad Deum, aetheram, suam, et principium, remeabit. Hora vero quasi
 septima post primam, cepitulo (erat quippe dies festus) Prior vocatur ab egroti
 ministris qui jam animam, agere demerant, advolat illa, sed jam loquela
 impotem reperit, jubet illuc morientium, recitari preces, quibus et septem, psalmis
 premitentibus separa additis cum perventum, esset ad de Profundis ex intimo cordis
 recessu longum, extrahit spiritum, summaque cum tranquillitate, v inque aliquo
 modo immutatus v ultu patet religiosus expiravit. Idem, igitur habuit exitum,
 e vita vir probus et Devotus cellicola, qui a parum, ante in religionem, habuerat
 ingressum, neque actum est Divina dispensatione nisi quidem, cultoribus suis is-
 sima, et votis ejus ~~anunciat~~ Deo, vitam hanc a mortalem, tenui arct in domo
 suae professionis, in qua jam dudum, mundo et peccatis mortuus erat, cum Christo
 victurus in aeternum. (Excerpt de cette mort racontée par le P. Boulicou aux Montmarte de saint Etienne)

96. - Hunc subsequutus est h. Petrus Hard quarto a receptione sua anno Donatus
 valde timoratus qui semper infirmitate detentus quarto solimmodo ante obitum,

manu die, lecto decubuit, diu in a suppeditata gratia. Viris et rebus delictibus
et infirmis qui hac vita manus ad porta illius ergo mittere non recusant, cumque
nullam, aliam, quietem, quam, eternam, nullam, felicitatem, quam diuinam, nullam,
patriam, quam, celestem, iniqua strenue contendunt. —

Haecenus Chronicon Cartusiae Lugdunensis gallice descriptum, quod
pro nobis anno 1662 ven. P. D. Medou illius domus Prior benevole exhibuit.

L'auteur de la traduction, en latin, de cette chronique est J. de S. Le
Conte. Elle a été prise dans un des deux volumes in-folio sur papier, des
17 ou 18 qui en ont composés le même. Le Conte, dans son Dictionnaire, dit
que c'est S. de Vaux. — Il est à croire que ce pourrait bien être le même.

D.
D. Thomas Coquebant (11 mai)
Prior Lugdun.

Après avoir rapporté à peu près ce qui se trouve dans la chronique de l'antique
de l'histoire, ajoutés: « Hujus religiosissimi Patris elogium, scripsit his
verbis Gasparorius nostror: « Thomas Coquebant habitus Patris, Disiacum,
pagum non ignobilem, diocesis Lugdunensis. Praetis liberalibus studiis Cartusiae
majorum adit, in qua monachus habitu affectus est, qui per monachi morem
induerat. Prior tandem ad nos, spiritus Lugdunensis, eremum amandatus,
quid iam utroque valerent, ostendit, et praecipue in capitulo occupatio quae
jugiter occupabatur, in volumine usquequaque oculos mentis et cordis intorgens,
ita de sibi desideriorum, completum, cupiebat et cupiebat, nihil nisi pulcherrimum
annuum Religionum, a pravitate mundi elici respiratio, in ipse et respiratio
in dies accrescens ipse et in crecens omnia virtutum, comparatione, quae in soli-
tudine, quae in congregatione justorum, ita ut qui viderent illum, intuerentur Christum

confiam, non inque. Dum in ipso, et ipsum in Deo unum intem fateretur u vidisse,
 Pallor et macies in vultu, oculi demissi, jugiter, compositio religiosa corporis, verba
 ejus De Deo uero et ignita minis, uana carnali prudentia (nam statim recedebat
 affectu a colloquiis quod Deo non erant.) ex penitissimo cordis affectu collecta
 suspicia, mentis elevaciones atque adeo deditans, animam indicabat. Thititiam
 regularis vite observantiam, indefessam, animam devotionem, in divinis ab excitatione
 in consuetis lingua continentiam, semper rursus ab et, jugem quoque abstinentiam
 ita rectabatur, ut ubique fuisse de Ordinis abstinentias et longa jejunia mem-
 -quam fregisset. Nullas fabulas aut curia aut uerari notississet, eo quod
 omnimoda consolatio ejus emanaret ex puro Dei amore; amor Dei in ore et sub
 lingua, amor Dei in corde, timor Domini in omnibus sensibus ejus habebat prima-
 -tum! Sed quid pluribus immoror? Ita Deo intentus fuit, ut pane totum diem
 jejunus, nisi quis eum monuisset, durasset in oratione, sed et ad interiore ex
 debito curanda abiecit, totam tranquillitatem, ab ortu solis usque ad occum,
 circumet et inde uicinos ignoraret, quantum pedes ambulasset itineris, quo
 tendisset, propter quod iter arripisset, quidque reperisset in via. Itaque in ipso
 limine omnis Lemus habebat obviam, cum quo fabularetur, nec tali unquam
 delectatione comitatus tristabatur uel fatigabatur. (Lundium cum, Octavum, hominem
 omnino continentem jejunium, solennitate solo pane et aqua contentus, frequenter
 disiphis arum, rigore ad effusionem usque sanguinis, et extremam sui ipsius exsica-
 -tionem, repugnaret, cum palma uictoria et laurea jucunditatis sancta
 colorum adyta ingressus est; Quidni enim ingrederetur locum, ad quem tantopere
 suspirabat in humilis, simplex, prudens et castissimus, sobrius rursus modum
 omnia, minimam ceremoniam observantissimus, zelator Ordinis, puritatis
 amator, sibi parens, largus uero subditis, jugi deuotione fervens, ualde miser-
 -cor et laboris patientissimus, uita usque ad extremum habitum, cum esset
 uibus omnibus exhaustus et crebris cassatus morbis, nihil sibi de Ordinis auster-
 -tate remisit, ita observantissimus observantia ab superiorum, monita obvis-
 -ulnis amplecteretur, et nullius unquam amici spernere contumeliam. Fuit
 etiam optima litteratura, non enim solum in latinis sed et in grecis doctus erat,

Philosophia et Theologia quam positivè am Deum experientis in us, et: vitandæ
vanitatis gratiâ nihil effugit in publicum. Remum quoque temporalium sibi
conceditarum, ita solia administrat ut, ut quod multi equitandò, vigilandò nocte
dieque laborandò cum penuriâ tractabent, ipse quietus in oratione commòdis
omnibus affluat. Apud eum, congeri consueverat quos procurator quod domi
curta super illa, quod omnia rei familiari defuerant jam detumuisse, creverantque
nunc deprimere cubum. Quid in e! Martha sollicita est et turbatur erga
plurima, confugit vis sanctus hanc ad Christopholum, aut ad aliquandò
maritòs aliquos redditus, unum gaudetque alios debitorum, sed ad orationem.
Orat, igitur et obsecrat qui in solo Deo confidebat, impetrat illi es plura quam
sibi necessaria, scilicet decem syngas et remia, victum, et argentum recipit
econominus unde nusquam sperasset: cum donatores essent ignoti omnino
et alieni. Hactenus Gammoronium.

an conuenienter Iphem. Discens et iterum orat in loco quoddam Picardie
Dicto Salency.

Catalogus

Priorum Domus Lugduni.

(ex Chronicis dictae Domus supra memoratae et ex chartis capitularibus)

1585 à 1587 Rector et 1587 à 1588 1er Prior D. Hieronimus Marchand.

« Professus Cartusia post aliquot annos transactos in officiis Procuratoris Villetae, Scribae et vicarii Cartusiae institutus est an. 1585 Rector novae plantationis Lugduni quae per chartam ejusdem anni fuit incorporata Ordini; et an. 1587 profectus in Priorem, et an. 1588 ad regimen totius Ordinis assumptus est, ut videtur in chronicis supra dicto m. 2 et 6, ubi institutio ejus in generalium uno anno anticipatur, vide etiam seriem et elogium R. Patrum in tomis Domus Cartusiae. » Ita catalogus

Pour la vie de D. Jerome Marchand voir l'abbé Lefebvre Histoire de la chartreuse d'Alberville. — Voici quelques faits relatifs au temps qu'il a passé à Lyon, que ne rapporte l'abbé Lefebvre :

« Un riche marchand de Lyon, nommé Monsieur Robinet (c'est Robinet ou vint la char.) quitta le monde et embrassa la vie monastique dans la g^{te} chartreuse; et à sa profession il donna une somme considérable pour être employée à acheter une place dans la même ville, afin d'y bâtir une chartreuse. D. Jerome fut destiné pour négocier cette affaire dans laquelle il réussit heureusement. Il acheta une maison située dans un lieu éminent et fort agréable, appelé vulgairement la Girofflée, d'où l'on découvrait toute la ville; et après qu'elle eut été dépossédée en forme de monastère il en fut institué 1er Prior. Le d^{eu} de ses saintetés se reprendit un peu de temps dans cette grande ville pour laquelle Dieu lui donna des sentiments de charité véritable, à cause qu'il avoit autrefois inspiré aux prophètes, pour la ville de Jérusalem. Il

priait la divine Bonté de la combler des prospérités spirituelles et temporelles, de
 détourner les fléaux qui la menaçaient; de ne pas permettre qu'elle tombât dans les
 malheurs, ou la rébellion contre l'Eglise et contre le Pape en ait réduit, on était prest de
 réduire d'autres villes des Provinces voisines, tous les matins il montait au lieu le plus
 élevé de son monastère, où étendant les mains vers le Ciel il répétait mille fois ces
 paroles du prophète roy al: *Salvum fac populum tuum Domine, et benedic hereditati
 tante*, avec un accent si d'écrit et si fervent qu'il excitait la dévotion dans le cœur
 d'un grand nombre de personnes qui l'entendaient. Les oraisons courtes et senties,
 que l'on appelloit *jaucitoires*, parce qu'elles sont comme des dards enflammés qui
 pénétraient le cœur de ceux qui les disoient et de ceux qui les entendent, lui étaient familières.
 Un de ses serviteurs nommé Jean de l'Amour, racontait souvent, qu'allant avec lui
 dans les chemins, il l'entendait prononcer presque incessamment ce verset: *Gloria
 Patri et Filio et Spiritui S^{to}*, avec un si grand subitement de piété, qu'il en était extrê-
 mement touché. Il continua la pratique de ces sortes de prières durant toute sa vie
 comme nous verrons dans la suite de son histoire, l'opendant nous remarquons
 ici un trait de sa charité envers quelques particuliers. Pendant qu'il était Prieur
 de la chartreuse de Lyon. Il passait un jour d'opant un cabaret, où il y avait
 quelques débauchés qui faisoient du bruit et qui se querelloient. Le désir de les
 mettre d'accord et de les empêcher d'offenser Dieu, le porta à entrer dans ce lieu,
 qui ne revenait guères à sa profession et à son humeur. Les importis ne leurent
 pas plutôt vu entrer, sans qu'il leur dit un seul mot, qu'ils sortirent tous par
 les fenêtres sans rien dire et sans regarder derrière eux, s'esuyant l'un d'un
 côté, et l'autre de l'autre, comme si le carreau du ciel fut tombé au milieu d'eux.
 On affet ceux qui ont vu et pratiqué ce bon Père ont assuré, qu'il demême quelques gens de bien
 et aient extrêmement consolés et édifiés en la regardant; aussi les méchants voyoient
 sortir de ses yeux des rayons qui les illuminoient et qui jett aient la terreur dans
 leurs âmes, qui était quelquefois le commencement de leur conversion. Après que
 Dieu se fut servi de ce vase d'élection pour établir une maison de retraite et d'oraison dans
 Lyon et pour inspirer sa crainte et son amour aux habitants de cette ville, il le revyut
 dans la principale monastère de son Ordre pour lui en donner la conduite générale quand il vint
 (Vie de l'abbé de S. Germe, th. IV. petit in 8 imprimé à Paris au 17e siècle. Une vie manuscrite
 raconte les mêmes faits.) —

Carte de 1885. « Pro am plantationem, in civitate Lugdunensi quam vocari volumus
domum Liborum, cujus Ecclesiam Spiritui No communi consensu R^oi Patris et ceterorum
diffinitorum, dedicari visum est, Ordini incorporamus; cujus Rectorem, et protono-
-torem, vca. I. S. Hieronimum, Marchant D^m maj^oris Cartusie professum, et vicarium
instituímus, obsecrantes et obtestantes R^oes Priores, vicarios monachorum, et ceteras
personas Ordinis utriusque sexus quatenus ejus incrementum, jurent et promovent
ad Dei gloriam, et sanctorem, honorem, nostique Ordinis nitorem, et promotionem, ac
etiam omnium, fideliu, tam vivorum, quam defunctorum consolationem, Volumus
eam, annumerari inter domos provincie Gubernensis et per Visitatores ejus provincie
visitari, In nomine Patris et Filii et Spiritus No Amen, » Chauvet

c. de 1886. « Rectori D^o Spiritus Liborum, in Lugduno non fit m^oa, quam
domum plurimum, Patribus Ordinis commendamus, » Chauvet

c. de 1888 «... et proficimus in Priorem, dictae D^m maj^oris Cartusie S. Hieronimum
Marchant ejusdem, D^m 2° professum, propterea a Prioratu D^m Lugdunensis abso-
-lutus, et unanimi omnium, Patrum, diffinitorum, consensu electus, »

Priori D^m Lugdunensi qui ad totius Ordinis regimen, unanimi omnium, diffinitorum
voca, consensu et applausu tanquam a Deo vocatus est, fit m^oa, » Chauvet

- 3 -
1588 à 1589. 2um P. D. Ludovicus De Bazemont.

« Profanus de Parisiensis per chartas, 1588 ductus e regimine de No. Lucis
in locum R. P. Hieronymi successit, est, videlicet 4. > Ita catal.
cat. de 1631 de D. Ludovicus de Bazemont prof^{us} et antiquior de Parisiensis ab a Prior
dom. vallis profundae, Bassae villos, No. Lucis et Lugdunensis necnon vicarij salutarem
qui ultra 66 ann. sanctabiliter vivit in ordine. — Prior de No. Lucis de a 1588.
Prior de Lyon 1588 à 1589^(a) — Prior de Valprofundae de 1589 à 1602 — Prior de
Basseville de 1602 à 1604 quo absolute in ad man, magnam instanciam
et envoyé hôte à Nyronay. — Le trouve cette notice de lui dans le catal. de prof^{us}
de Paris: « Ludovicus de Bazemont (quij trouve aussi écrit Basemont) mobilis
adolescens in 18 aetatis annis, attigerat cum Cartusiani Ordini nomen dedit
in Cartusia Vallis vidis, fuit professionem, 6to martii anno 1565. In hac domo
ad vicarij salutarem officium assumptus, inde No. Lucis in Parochia Prior institutus fuit.
Anno 1588 R. P. Hieronymus Marchand benedictus archidiaconus Cartusiae
Lugdunensis summus Ordinis Antistes et Capitulum gen. electus huic novae
plantationi profuit van. Ludovicus, qui anno 1589 in hac domo ad Vallis
profundae regimam in comitijs generalibus translatus, ibidem, semper pene
solus (deserta quippe destructaque tumultibus bellicis domus erat) perseveravit usque
ad annum 1602, quo Bassae villos Prior per Capitulum gen. ordinis ab us
ad amicam, solidum in com. antelans, misericordiam, evas cultus est circa
annum 1604 et ad sua professionis domum, rediit. (D. qui locat. de Prior de
Basseville vult bene in 1604 quod est ab us, mai on le dit allant hôte à Nyronay,
il ne sera probablement retourné à Paris que plus tard). Ibidem, virtutibus omnibus
affluens, in eo siquidem, candor admirabilis, morum, facilitas, modestia, sanon
spiritus, observantiae regularis zelus, misericordia in omnes affabilitas bonitasque
excelluerunt, quibus venerandus senex omnium sibi animos conciliabat.
Decidit aliquando ut, dum pergeret ad Ordinis comitia, ita faciens per
praecipuos Cartusiae majoris montes, praecipuus cum equo in ima rupium, desapsus
fuerit. Jam miserando casu nuntiato Petrus, R. P. Cartusia Prior (S. Germain de Mont)

(a) Carte de 1589 et Prior Dⁿⁱ Lugdunensis absolutus offerimus domum, pertinetiam in possessione
et quancumque aliam prout elegerit » (Atque in provincia Transiove in D^o Valli profuerit
fit Prior D. Ludovicus Basemont profuerit Dⁿⁱ Parisiensis absolutus a D^o Lugdunensi.
Ing^o debuit parvo tempore ibi fuisse Prior nam D. Ludovicus de Basemont fuit institutus
Prior dictae Dⁿⁱ in procedenti capitulo. » Charvet.

De Ludovici sepultura sollicitus, ipsum etiam, extinctum putabat, submisit homines qui corpus a praecipio extraherent, vixit, non sine stupore reperit Patrem, illesum et divini praesentis officii persobventem, vidit et equum, stantem, in columen quae tanto lapsu minime offensus, tactus a praecipitio Ludovicus sistit in R^o Patri ceterisque comitiorum, gen. Patribus, hominum, rediens, omnes mirantur, Cui summus Ordinis Antistes gratulabundus ait, multas Divinae Bonitati ipsum, debere gratias pro impertito tali beneficio. Belle subridens Ludovicus respondit: Numquid Divinus mearum, agere Deus potuit, nam ex altiori loco in profundiora, me dare non poterat praecipitem. Ad haec verba R^o Pater vultum, ad reverentiam, componens, conripuit jocularum Ludovici cavillationem, cui in delicti praecipitium injussit pro alterum, recitantem. Postquam autem, a molestis rerum temporalium, curis fuit capeditus, rediit Parisios, multos annos antiquioris officium, exercuit, tanta autem mansuetudine praeditus erat, ut de nomine in alium, cogitans, omnes novitios facillime admitteret, meminem, archiepiscopi gremio repelleret. De chactionis vitii osor maximus nusquam alienam, maledico dente carere famam, auditus est. Tanta paupertate in colloca utensilibus apparebat, ut praeter vitas sandorum, et rosarium, nihil possid erat, tanta in rebus agendis venerandus senex iudicio pollebat, ut D. Augustinus Joyentia Cantuaria Parisiensis moderator sapientissimus illum, saepissime consuleret, illius consilio adhaerere, tantus mentis candor, tanta devotio inter sacrificandum, tanta in Ludovico pietas elucebat, ut ob multiplicem, illius virtutem, per omnium monachorum, confessiones exciperet. Tandem, fidelis servus postquam, 66 annos in Dei servitio summo cum, spiritus fervore, simplicitate et innocencia transgisset, casu a lectulo decidens extremum, contraxit morbum, quem patienter admodum sustinuit. Die exaltationis sanctissimae Crucis sacerdos, hebdomada arius adit-pium senem, illius percepturus benedictionem, quum non. Pater vitae suae occasum, Divinitus praesentibus, rogavit, ut dum saeva praesentis praesentis memoria faceret, non oblivisceretur, quia in illo temporis momento in summis vortibus erat angustia, discedit sacerdos miti amque convalescentem, celebrat, vixitque inter Canonum conventus ad verba benedictus qui venit in nomine Domini, prostratus humis, conversus qui Ludovici curam, habebat adolans, pulsat saevitiae fores,

mortuusque venerandus, senem in extremis positum, renuntiat, sed ex in cubiculum
 ipsius animam sanctissime exhalantem, reperit, an. 1630, 16 septembris, octavo
 anno 86, sequenti nocte Ludovicus amicus cuiusdam, mox iuxta Cartusiam, vallis pro-
 fundae habitanti revisendum in somnis praebuit, illum, admonuit ne jam coelorum
 gloria donatum, divinis conspectu potiri, postquam Francis admodum horis, purga-
 -toris ignibus demeritus fuisset, Haec verba Apostoli ad Corinthios subiungens, sic
 tamen quasi per ignem. Vix ille expegetus diluculo occurrit ad Cartusiam
 Vallis profundae ut inquireret de ven. Patre Ludovico, visionemque firmiter animo
 suo impressam, illaque Divi Pauli verba « sic tamen quasi per ignem » litterarum
 quavis nescius, patribus manifestat. Illi vero quid Ludovico accidisset ignorantes,
 quid responsi darent non habuerunt. Verum, Francis post diebus morte illius denun-
 -ciata, quid sibi vellent visio docte huic fuissimum, Patrem, sanctum, coeli
 quorum, perfectus in terris inibat or presat, aggregatum, intellexerunt, »

3.us P. 1589 à 1590 . D. Joannes Currin .

« Professus Cartusiae ex vicario ^{duo} salutarum 1589 fit prior ch. Prior ^{duo} Lugduni, in
 qua uno tantum anno remansit et postea missus ad praedicationem ^{duo} Portarum. Videt
 or: Le dicti chronici ubi nomen dicti Prioris videtur male interpretatum, Essanus. » ita ca
 Prior de Chartreuse il av ait fait profession sous le R. P. D. Pierre Lardie avant 1566 .
 Il est ait Prior de Val St Hugon en 1566 et 1568 . en 1569 et 1570 le Prior de St Hugon est
 curé à Staur, 1568 & 1569 . Apres le chef gen. de 1570 il a été repelés à la g^{te} Chartreuse
 pour être procureur à l'obédience de Tauras, car en 1572 il est procureur de cette obédience
 il est désigné pour réviser cette nouvelle collection de statuts . Vers 1575 il fut nommé Prior
 de St Antenis dans le province de Lombardie, ensuite Prior Vallis Pini en 1577, d'où il revint
 en Chartreuse . Prior ch. 1582 Prior de Durbon jusqu'à 1585 quo le ch. fit Prior Portarum
 1586 à 1586 . vicar de Salottes 1586 à 1589 . Prior de Lyon 1589 à 1590 . 2.e Prior
 de Porte 1590 à 1594 qui est undem amicus factus et laboribus ch. de Ordine bene amicit
 pro sua consuetudine depositus est ut loquitur ch. 1594 ; sed vicarius Novembris
 pro edificatione conventus multis tyronibus reperti factus, in eodem officio paulo post
 obiit habens plen. mon. ch. en ch. 1595, dit le catal. des Priors de St Hugon .

Le catalogue des papes de chartreuse dit de lui : « Joannes Curinus Brianconensis obiit 1195 vicarius Avinionis alias Priori s^ti Hugonis, Vallis Pisis, Durbonis, Astensis, Portamur, vicarius Salictarum, hab. plen. mon. Depositus pro sui levamine et optata consolatione ubique sapienter profuerat. » Le cat. me donne pas la date de sa profession.

Carte de 1195 ob. J. Joannes Curinus vicarius d'Avinionis prof^{us} Cartusie alias Priori dom. s^ti Hugonis, Vallis Pisis, Durbonis, Astensis et Portamur (64) ac vicarius Salictarum hab. plen. mon. et univ. de B^e par t. ord. Quoique l'obit ne le dise pas, Prior de Lyon il l'a cependant été comme il consta en chartre sur aut. de la cartula.

4me R. 1590 à 1592. - R^{dm} D. Guillelmus Chiesolmius (a)

« Stations Notus alias episcopus Dumblanensis et Vasiconensis postea professor Cartusie, hinc domini Lugdunensi anno 1590 fuit profectus usque ad an. 1592 vide nos 4, 5, 9 et 10. » ita catal. Lugduni

« J. Guillelmus Chiesolmius (ainsi en latin) episcopus Dumblandi Notus / il professa le 6 oct. 1587 avant que D. Jerome Marchand fut R. P. par conséquent) obiit 26 sept. 1593 Prior Romæ et procurator generalis alia Prior Lugduni verus imitator s^ti Hieronimi Moenchand cui successerat et cui coadjutor etiam novitius abbat, alias episcopus Vasiconensis quem s^tegoda demisit, vir a supra, qui ejus exequiis antedit vocatus beatus inus hab. plen. mon. vide catal. P. Romæ. » Je ne comprends point ce « coadjutor etiam novitius abbat » car s'il a fait profession le 6 oct. 1587, D. Jerome Marchand n'ait point été le g^{de} chartreuse pendant son novitiat mais à Lyon - ce n'est qu'en chap. gen. de 1588 que D. Jerome a été nommé général. - Il faudrait auoir ce que disent les Ephemerides de ce saint évêque le 26 sept.

Carte de 1594 ob. J. Guillelmus Chiesolmius episcopus Dumblanensis prof^{us} Cartusie Prior Romæ et procurator gen. Ordinis apud ne cum sanctitatem, alias Priori Lugduni hab. plen. mon. univ. de B^e et amio. profecti ob. 26 sept.

5me R. 1592 à 1593. - D. Antonius a s^to Paulo (b.)

« Professor Cartusie et Priori s^ti Lucii institutus est Prior Lugduni hoc ch. 1592 ibique unum tantum anno remansit. et remissus est ad dictam domum s^ti Lucii. Sic ord. n° 9 ad s^ti Lucii institutus per eorum, vide chartas ann. 1592 et 1593. » ita catal. Lugduni

(a) c. de 1590 Pion: dno Ludovico fil. mta et proficimus in Pionem dicta dno R. P. D. Guillelmo
Chicis obsequio prof. Cartusiae ut in animis dignitabilis et honoribus propter amorem
soliditudo in obsequio antecessoribus et aliis prioribus, ita nunc in officia pro dei
reverentia et obsequio obedientia non reus autem, si qua in obsequio d. de J. X^{tra} qui cum
in forma dei esset eximius et sensatissimus factus tunc obediens usque ad mortem. mortem
autem curis. >> Charvet

c. de 1592. R. P. D. Guisepo Pion: dno Ludovico ad majora assumpto hoc est ad Pionem, Cartusiae
Romanae fil. mta et proficimus in Pionem dicta dno Antonium a dno Paulo propterea a
Pionem dno dno Conis absolutum. >> Charvet

(b) c. de 1592 Pion: dno dno Conis fil. mta assumpto ad Pionem dno Ludovico in rebus obsequio
relinquimus curam et administrationem dicta dno dno Conis tam in spiritualibus quam
in temporalibus, cuique omnes personae obsequio dicta dno dno tenebantur obedire sicut
antea et officiales nihil attulit ab una sine illius scitu et consensu, quos item preceps non erant
vel mutare pro dno utilitate vel necessitate, cui dno relinquimus curam pro in vice
sub nomine et officio commissarii ut antea. >> Charvet

c. de 1613 de D. Antonius a s^{to} Paulo Paris D. de Tolosa visit. Aguit ariose prof^r Cartusia
alias Prior Dom. Ruthense, Villefranchese, s^{to} lucis et Lugdunensis hab. p^res. mon.
m^r de B. de Bayard an qui obiit in itinere missus a capitulo gen. pro negotiis ordinis de 4 sept.

« Antonius a s^{to} Paulo tolosanus (p^rof. le 20 août 1579) ob. 4 sept. 1612 prof^r
prior et quasi fundator Tolosae h^{ab} p^res. m. m. B. etc. obiit in domo s^{an}ctis B. Marice
rediendo a visitatione Montis Dei vere homo natus ad labores maximos quos
omnes facillime superavit, ex nobili prosapia et ipse consiliarius in parlamento Tolosa
an Cartusiae adventante procedit D. A. Marchand vicarius Cartusiae quae postea
evacuata, visit^r prior Aguit ariose alias terrarius Cart^r Prior s^{an}cti lucis et Lugdun^r

Catal. Des prof^rs de Chartreuse qui ne mentionne pas Rodog et v. Villfranche on il a
cependant été Prior d'après l'obit. — Il faut voir les Ephémérides au 4 sept.

Le s^{an}ct-perrain dit au juste quand il a été Prior de Rodog et de Villfranche, le
1592 il est alors de s^{an}ct-huin où il a peut-être succédé à D. Louis de Bayard mort en 1588, et
en 1602 il est alors de s^{an}ct-huin pour aller à Toulouse. — On le dit aussi être
Prior de Toulouse le catal. Des prof^rs de Chartreuse dit vouloir dire 1er Prior depuis
la restauration, car Toulouse est fondée avant lui. —

6me P. 1593 à 1595. — D. Gilbertus De Lannay.

« Prof^rus et vicarius Cartusiae par ch. 1593 D. Antonis subrogatus et ad suam
maximam instaurans absolutus fuit. » ita catal. Lugdun^r

c. de 1610 de D. Gilbertus de Lannay prof^r Cartusiae hospes in domo Cartusci alias Prior
Lugdun^r, Beluac et Montis Rivii hab. m^rs. de B. h. l. ord.

« Gilbertus de Lannay molinensis (p^rof. le 30 nov. 1579) ob. 2 mai 1609 hospes
Cartusci alias Prior Lugdun^r, Beluac et Montis Rivii h. m. de B. h. tot. m^rs. Multa
doctrina salutaris scripta edidit, vid. catal. Beluac 3 col. ubi in vir religiosissimus cogit
situr et abstinentiae de dicitur et mortificationi » catal. Des prof^rs de Chart.

La chronique de Lyon dit qui en sortant de priorat de cette maison il fut en voyage vicarie
à Cologne. In quelle année fut il nommé Prior de Beaune je ne sais. C'est au ch. 4^{em} de
de 1601 qu'il me carabross et institué Prior de Montreuil jusqu'en 1604, Alors on l'envoie
au visitateur d'Aguit ariose qui est chargé de le placer dans un c^{on}monastère, qui a probablement
été Cahors — Le tome des Ephémérides que j'ai, au 2 mai, renvoie à la vie de D. Pierre Marchand, en 1601
par D. Gilbertus de Lannay

(a) carta 5-1602 « Domini de Cestis proprium in Prioratu S. Antonii a Ma Paulo
propterea a prioratu S. Pauli ab obtinere, in plurimum, commenda-
tionem, adificationem, novam plantationem Colosana et institutionem in vicarium
dicta S. Thomae Coghobart-professum Cantusiae (generat hoc anno diffinitor) Paulo

[Faint handwritten text, possibly a continuation or related note]

7me P. - 1595 à 1600, - D. Thomas Cocquelart.

« Prof^{us} Cartusiae et vicarius dⁿⁱ Lugduni ibidem 1595 proficitur in Priorum et hoc munus exerceit per sex annos, anno enim 1600 S. Petrus servat erat adhuc scriba capituligen. vide n° 19 et chartas. » Ita catal. Lugduni.

c. de 1618. d. S. Thomas Cocquelart prof^{us} Cartusiae alias Prior dⁿⁱ Lugduni hab. m. B. p. t. d.

« D. Thomas Cocquelart (civis civit) Picardus (fil. prof. le 2° nov. 1588) ob. m. iii 1617 Curvica alias Prior Lugduni vir vere religiosus ac tuncens Deum, vultu, voce et moribus vere Cartusianus. I. P. Rimonis non degenerans nepos, fuit vicarius Colosae cum Antonio a Paulo ubi multos Ordinis profecit non degeneres filios » Ita catal. dⁿⁱ prof^{us} de chartis.
 1° autem de Phronon^{is} hab. m. in 11 m. ei cogn. fuit infirmus quod est motu ex jure etc. -

8me P. - 1600 à 1601. D. Petrus Servat.

« Prof^{us} Cartusiae et scriba Capituligen. a R^o Patre post capit. anni 1600 institutus est Prior dⁿⁱ Lugduni in quo anno integro non mansit, licet chronicon n° 13 mendose per Bremium, cum profuere asserent. Vid. e. ch. an. 1601 hanc quam translata fuit ad regim. in dⁿⁱ Martis Dei. » Ita catal. Lugduni (v. n^o plus bas)

9me P. 1601 à 1607. - D. Bernardus Barriot.

« Prof^{us} Cartusiae et procurator dⁿⁱ Lugduni proficitur Prior paroch. 1601 (in quo adhuc appareret oros in dicto n° 13) hic obiit Romae 22 juli. 1607 post executionem, commissionis sibi a R^o Patre demandatae. vide n° 16. 17. 18. » Ita catal.

c. de 1608 ob. S. Bernardus Barriot prof^{us} Cartusiae Prior dⁿⁱ Lugduni qui obiit Romae missus a R^o Patre pro negotiis Ordinis hab. hlem non. m. B. p. t. d. ob. 22 julii

Le catalogue des prof^{us} de chartreuse dit seulement: « D. Bernardus Barriot parisiensis (fil. prof. le 2° février 1597) »

1607 à 1616. D. Claudius de Hee Rector.

« Prof^{us} Cartusiae post obitum S. Bernardi Barriot missus fuit a R^o Patre ad dⁿⁱ Lugdunenses in quo gubernavit sub titulo Rectoris usque ad an. 1616 vide n° 17 et sequentes. » Ita catal. Lugduni - -

c. de 1616. d. S. Claudius de Hee prof^{us} Cartusiae Prior Petri in castro ac visitator

(a) Cette date est aussi donnée par les Ephémérides au 11 mai. -

(b) D. Gagnon le dit aussi à l'arc de St. Bruno -

(a) carte de 1611 « J. Claudis de Hée Cartusiae professo et dⁿⁱ M^o Spirit^{us} in visitat^o Lang^u du-
nensi Rectori et administrationi dⁿⁱ Pollatensis a l^o P^{re}se super annuatim conditio non fit
m^o a. » >> chaucet

c. d. 1619 « Rectori dⁿⁱ Pollatensis (J. Claudis de Hée) abli. necessario fit m^o a (p^{re}dicti-
bus concilio Cartusiae) » >> chaucet

c. d. 1623 « Rectori dⁿⁱ Petrae (J. Claudis a Petra abli. collocato (in dⁿⁱ Portuense
m^o a professionis) fit m^o a et p^{re}sentibus in Petroen^{si} dⁿⁱ J. Claudis de Hée prof^o
et concilio Cartusiae. » >> chaucet

eis multum laboravit, totum odium, propter Allem aniam, visitaverat, tandem sicut
vixit et sanctissime obiit hinc usque dicam et merito meum. » cat. des profs de Chart.

1. de 1621 ob. S. Petrus Nerval prof^{us} Cant^{us} hospes in D^{no} Lugdunensi abbas Priorjurdem
D^{no} necnon Montis Dei ac visitator Picardie de scriba capituli gen. hab. pler. mem. miss.
de S. et amiv. hosp. obi. m. b. 15 augusta. — Il a été curé de 1595 à 1600. Après le
chap. gen. de 1600 il est nommé Récund de Lyon. au chap. de 1601 Récund de Meoul
Dieu jusqu'en chap. de 1613 - visitant de Picardie de 1603 à 1613 quoiqu'en Dieu hab.
Lefebvre dans sa chartreuse d'Abbeville - il probablement commisit de 1601 à 1603
En 1613 il est de nouveau curé jusqu'à 1616. Puis Récund de Lyon jusqu'à 1619.

11me Pr. - 1619 à 1643. - D. Leo Lixier

« Prof^{us} Cantusica en proclatiora D^{no} Juvionensis an. 1619 in Priora D^{no} Lugdunensi
commutatur. v. de n° 32 de reg. quomodo hanc omnia ampliarit usque dum an.
1643 electus fuit g. curach. » ita verba Lugdunensi -

« D. Leo Lixier sollicitus in hierarchia Lemovicensi prof^{us} Cantusica 1° nov. 1600. obiit
13 nov. 1649. prof^{us} 6 ann. singulari prudentia et gravi auctoritate raro solus de virtutis
exemplo, hab. tripl. in om. etc. » cat. des profs de Chart. -

1. de 1619 « Prior D^{no} Juvionensis abbas instituto fitonia et prof^{us} in Priora D^{no}
D^{no} D. Leonis Lixier prof^{us} Cantusica vicariam Rosae (Rouen) » Charvet.

1. de 1650 ob. R. P. S. Leo Lixier prof^{us} et Prior Cantusica abbas Prior D^{no} Lugdunensis
Lugdunensis hab. h. t. ord. tripl. in om. etc. m. b. de S. et amiv. hosp. obi. raro solus de
virtutis exemplo prof^{us} 6 ann. singulari prudentia et gravitate prof^{us} per totos sua
annos et incensos usque dum obiit sui qui obiit - 13 nov.

« Il n'y a pas seulement quelques personnes en particulier, mais encore des
familles entières pour lesquelles il semble que Dieu veuille éprouver ses ténements, pour le comble
de bénédiction. C'est ce que nous pouvons dire en quelque façon de celle d'où sortit le
R. P. S. Antoine Lixier natif de Guéret ville capitale de la Marche. Puisqu'il eut
quatre enfants que son père eut, trois se firent Chartreux, et furent tous de grands person-
nages, le plus aîné appelé S. Pacifique qui prit l'habit de l'ordre dans la chartreuse de
Notre Dame fut pour un de si bonne heure de grâces si vots adieu aires, que dès l'âge

a c. de 1613. « Pius de Montedici (D. Pietro Serval) ad man. magnam instantiam peti-
mīa propter suas fragiles infirmitates et valiguitas electio. » de servat

Le servat de 1608. P. Serval est nommé Pius de Sallors. Par conséquent le place-
ment de ce nom de servat. D'ailleurs son nom figure comme scribe sur la carte de 1614
à 1616 inchovement.

« Remisatus et in Ecclesia cathedrali canonicus et Archidiaconus. Interfuit nominis clari remensis
comitibus Blesensibus et his Romanis pro negotio in Republica present. Professionem fecit (in D^{no}
Gerson, credimus) anno 1594 die omnium sanctorum et sic fuit alumnus R.P. J. Jacobi de illo
qui electus fuit eodem anno in octobri » dit une note de la chronique de Lyon - Le date de profession
est le 6 oct. d'après le catalogue des prof. de chartreuse. D. Jean Michel qui était à la g^{te} chartreuse était
élu général pour le 6 oct. par que D. Jérôme Marchand est mort le 26 sept. -

D. Léon Tixier, né à Felletin (Creuse) vers 1570 avait un frère, François, maître particulier
des Eaux et Forêts de la Haute et Basse Marche.

D'après "La vie du Révérend Père Don Marchand" par Claude Delle - Paris 1699 (cf. B. N.
H. 10440) : "Toutes les vertus rehaussaient dans sa personne et dans sa conduite, principale-
ment la charité envers Dieu et envers le prochain, la modération et la prudence".

(Lettre de Pierre BUJON, 14 rue Chauveau. 92200 Nanterre/Seine, du 2 mai 1977, à l'archiviste de
la g^{de} Ch^{te}).

de six ans Louis Christ lui apprenant pour la defendre du Démon, qui sous la figure d'un dragon
 voulait le devorer, lorsqu'il fut visitant de la province d'Aquitaine et Prieur de Colchester
 il était souvent ravi en extase et cubad ait la main sur des anges. - Le second appelé
 D. Léon profès de la g^{de} Chartreuse, de Prieur de Lyon fut élu Général de cet Ordre
 Et le troisième appelé D. Estienne avoit des qualifications extraordinaires qu'il fut reçu
 dans la chartreuse de Colchester à l'âge de 16 ans etc. (Histoire manuscrite de la Chartreuse
 de Colchester par D. Bruno Malveisin et non Malbergis comme il est dit. by prien d'au se chartreuse de
 Colchester)

1. de 1646. ob. 3. 10 années après avoir prof. de Poitiers B. Me Prieur de Colchester et visitant
 abbas Prieur dicta d^u de son ou Villafra archa et Budig alensis ac visit. Aquitania hab.
 h. m. m. 8 et ann. p. ob. 27 oct. m. 1603 de passage en de Poitiers M^e il en eut fait visite
 Prieur de Villafra archa de 1614 à 1615. Prieur de Poitiers de 1615 à 1620 à l'âge on en commenca
 de 1621. 1er Prieur de Bordeaux 1620 à 1627 - Prieur de Colchester et visitant de 1627 à 1645

1. de 1656 ob. 8. Daton in lieu de prof. de Colchester visit. Aquitania abbas Prieur de son
 h. m. m. 8 et ann. p. ob. 27 oct. m. 1603 de passage en de Poitiers M^e il en eut fait visite
 Prieur de Villafra archa de 1614 à 1615. Prieur de Poitiers de 1615 à 1620 à l'âge on en commenca
 de 1621. 1er Prieur de Bordeaux 1620 à 1627 - Prieur de Colchester et visitant de 1627 à 1645

1. de 1656 ob. 8. Daton in lieu de prof. de Colchester visit. Aquitania abbas Prieur de son
 h. m. m. 8 et ann. p. ob. 27 oct. m. 1603 de passage en de Poitiers M^e il en eut fait visite
 Prieur de Villafra archa de 1614 à 1615. Prieur de Poitiers de 1615 à 1620 à l'âge on en commenca
 de 1621. 1er Prieur de Bordeaux 1620 à 1627 - Prieur de Colchester et visitant de 1627 à 1645

1. de 1656 ob. 8. Daton in lieu de prof. de Colchester visit. Aquitania abbas Prieur de son
 h. m. m. 8 et ann. p. ob. 27 oct. m. 1603 de passage en de Poitiers M^e il en eut fait visite
 Prieur de Villafra archa de 1614 à 1615. Prieur de Poitiers de 1615 à 1620 à l'âge on en commenca
 de 1621. 1er Prieur de Bordeaux 1620 à 1627 - Prieur de Colchester et visitant de 1627 à 1645

11 D. Léon Lixior. L'an 1643 après la mort de R. P. D. Perrot. Les religieux de chartreuse cherch
 pour leur prieur D. Léon Lixior profès de leur maison et alors Prieur à la chartreuse de Lyon.
 Il était le premier de la ville de Lyon. Il était le second de trois frères qu'ils étaient, tous chartreux
 Il avait beaucoup de vertus, de sagesse et de prudence. Tout cela le rendait capable de bien
 gouverner. Il réussit très bien dans son ministère, si il faut bien de la force pour se
 pourvoir commander le premier, pour faire obéir les autres. Optimus gubernator et
 prudens, doctor doctus quod facit et celeriter proficit quod docuit, qui a ipso prior factus
 Augustin. Peut dans les choses spirituelles qu'il faut que les autres soient les premiers
 à faire ce qu'ils ordonnent. Les rois ne sont obéir par autorité, mais les directeurs
 doivent user de douceur et ne rien négliger pour attirer les âmes à Dieu. Le salut de
 hommes leur doit être cher et précieus. Ils ne réussissent point rebouter avec difficultés
 Pat d'ou dans les occasions on prait le génie des supérieurs, leur affection et
 leur charité. Un général d'ordre, comme celui des chartreux, après plus à

souffrir que ceux des autres Ordres. Il ne voit que très-peu de ces sujets; il les eut and
 parler par des écrits, il ne connait point leur visage, ce qui lui donnerait des lumières
 pour les conduire. Ainsi et voy a qu'une grâce particulière de Dieu qui le pousse et
 l'éclairc. Dans ce haut degré de dignité. Il dit ait avec l'Écrit et charité à son orga
 nos 22, De sorte que cet esprit divin le conduisit dans tous ses ouvrages. Il n'ava
 point de préférence; il le traitait pour le petit comme pour le plus grand, pour celui
 qui était dans la grandeur comme pour celui qui était dans l'humilité, l'écrit sage
 conduite le faisait aimer, les châtiments lui donnaient des bénédictions, persévérance
 lui gagnait de lui. Les mêmes qui recevaient des peines à leurs dérangements n'en
 étaient point inquiétés; rentant en eux-mêmes ils se convertissaient et faisaient
 pénitence, rendant grâce à Dieu d'avoir trouvé le moyen de rentrer en Parous après
 du tout Puissant qu'ils avaient méprisé. On voyait donc toujours ce R. Père animé
 d'un esprit divin qui le soumettait aux volontés de son Abbaye et qui le faisait travailler
 pour le bien de tout le monde. Il se méprisait si fort que pour sauver une âme
 il aurait donné son sang. Il n'avait aucun respect pour le monde, tout était animé
 en lui d'un feu divin, cela lui brûlait le cœur et les entrailles. Il avait souhaité
 d'être anathème pour ses frères pour leur salut. Il avait bien voulu perdre la vie
 pour leur donner le moyen de se sauver et de trouver la vie éternelle. Après six
 ans de priatute il rendit l'esprit à Dieu l'an 1649 le 13 novembre 22

(Antiquités (ou Annales manuscrites) de la chartreuse de Paris tome 2 page 143) -

12me Pr. 1643 à 1646. D. Christophorus Doultsclau

« Anno 1643 R^{mo} Petrus J. Leo ad imprimendum dedit regimen assumptus profacit
 in P^{re}sentia Dⁿⁱ Ludovici J. Christophori Doultsclau prof^{mi} Rothomagensis aliam
 P^{re}sentia Dⁿⁱ Baluce et dicta Dⁿⁱ Rothomagensis, qui post terminum illi idem dicitur
 et dicitur extrinsecum. » ita catalog. Ludovici.

c. de 1646 ob. D. Christophorus Doultsclau prof^{mi} Rothomagi P^{re}sentia Dⁿⁱ Ludovici
 aliam P^{re}sentia Dⁿⁱ Baluce et dicta Dⁿⁱ Rothomagensis hab. n^o de B^o l^o tot. end.

Il n'a pu être P^{re}sent de Rouen qu'après 1633 car en 1634 on écrit à Rouen un P^{re}sent
 qui y était depuis 30 ans. -

en quel lieu
 et mort
 1646
 et dicitur
 un prof^{mi}

13us Pr. - 1647 à 1659 - D. Gabriel Petitjean.

« Professeur de^{us} ab anno 1647 profuit usque ad obitum qui contigit an. 1659
vel 1660 hab. in ordo simpliciter, dimiss. de B^o h. per tot. ord. » ita cat. Lugduni.

c. de 1660. d. D. Gabriel Petitjean prof^{us} et Prior de Lugdunensis hab. licentiam
navigare et miss. de B^o h. tot. ord. —

14us Pr. - 1660 à 1664 - D. Ludovicus Hedon.

« Professeur Cartusia institutus fuit a R^o Patre et confirmatus per ch. 1660. H^o solutus
autem circa an. 1664 vel 1665, fuit anno 1667 hospes Selliensis. Fuit et aliam Prior
Domi. Bonae fidei et Caturei necnon convicator provincia Aguitanica » ita cat. Lugduni.

« Ludovicus Hedon Rothomagensis (p. prof. le 6 oct. 1639) ob. 1667 hospes Selliensis aliam
Prior Bonae fidei, Caturei et Lugduni convicator Aguitanica h. miss. de B^o h. tot. ord. »
cat. des prof. de Chartreuse.

c. de 1667 ob. D. Ludovicus Hedon prof^{us} Cart^{us} hospes in d^o Selliensis aliam
Domi. Bonae fidei, Caturei et Lugduni convict. Aguitanica h. miss. de B^o h. tot. ord.

« D. Louis Hedon prof^{us} de la grande chartreuse et natif de Normandie, fut fait
Prior de Cahors par le ch. gen. de 1658. — Grand peine eut il mit le pied dans la
sacrisse que il se vendit odieux aux seculiers et aux religieux, Pères et frères divisant
fortement contre lui au Général, qui fut obligé de le leur ôter dans moins de deux
ans, et quitta la maison, sans dire adieu à personne » cat. de Picardie Cahors

15us Pr. - 1664 à 1676 - D. Leo de Franqueville.

« Professeur Cartusia a Prioratus d^o Vallis bonae absolutus per R. Patrem, ac institutus
in Prioratu d^o Lugduni, confirmatus per ch. 1665 idem profuit undecim
annis; postea revocatus ad Cartusiam, R^o Patre D. Innocentio assumpto
sibi in scribans, tandem missus ad domum Montis mariae 2us coadjutor
idem obit 15° nov. 1684. Vis iste Deo et hominibus dilectus » ita cat. Lugduni.

« D. Leo de Franqueville Cameracensis (p. prof. le 23 avril 1645) ob. 15 nov. 1684 coadjutor
Montis mariae aliam Prior Majorani, Vallis bonae Lugduni, convict. Provinciae
R^o Patre dilectus Deo et hominibus, vir humanissimus, candidissimus et religio-
sissimus,

Lyon no 5-

Y & Z ... Notes

h. 18-

Catalogue des Priens (suite)

(a). c. de 1670. ob. S. Ioan. Baptista Bissalard prof. et antiq. uir d. Lugdunensi
qui 48 annos in primâ universitatibus cellâ laudabiliter vixit.

« Ioan. B^{is} Bissalard Prof. et antiq. uir d. Lugdunensi. Is 48 annos in primâ
universitatibus cellâ laudabiliter vixit. In animis excipere relictus est ann.
1669 et reg. ubi. » (Acta monachorum et monialium S. Bedini Carth. pietate illustri-
da auctore S. Gregorio Passaviciini Cartusie Mediolanensis monacho prof. anno. 1773/ manuscr.)

longtemps Prieur du Port. En 1684 il est élu évêque comme 1er commissaire pour la visite au Mont Dieu. Il meurt que ce soit en 1708 qu'il a cessé d'être Prieur

18me P. 1704 à 1715. D. Claudius Guichenon.

« Professeur Cantusiae eodem anno 1704 de regimine dⁿⁱ Laminensis revocatus institutus ut P^{ri}or dⁿⁱ Lugdunensis usque ad an. 1715 quo per ch. cap. gen. Proelatio dⁿⁱ Aurelianensis fuit illi commissa cum officio visitatoris prov. Cantusiae ad Ligerim. » Ita cat. Lugdunensis.

Carte de 1740. ob. D. Claudius Guichenon prof. et antiq^{ue} uir dⁿⁱ Cantusiae. P^{ri}or dⁿⁱ Aurelianensis visitator Franciae ad Ligerim alias P^{ri}or dⁿⁱ Silignani Ripariae, Laminensis, Lugdunensis hab. plur. mor. mis. de B. et aliar. miss. de 1re Angliae et univ. p^{ro}ph. h. t. dⁿⁱ, in quo 50 an. officium P^{ri}oris exercuit et ultra 60 an. laud. vivit in ordine. ob. 4to maii.

Prieur de Silignac de 1691 à 1698 et de la même année commencement de 1696 — de Ripaille 1695 à 1699 — de Lurins 1699 à 1704, de Lyon 1704 à 1715 et d'Orléans de 1715 à 1740

« D. Claudius Guichenon Burgensis (N^o h. of. le 6 oct. 1680) promotus die 30 nov. 1680 ad tons. 4to maii. et ad subdiacon. 7 dec. 1680 ad diacon. 6 aug. 1681 ad sacerdotem ob. aprilis 1741. » Ita dⁿⁱ prof. de chartis univ. — Cette date de 1741 comme on le voit sur la carte de 1740 contient son obit. En 1740 le ch. ap. gen. n'a eu la langue le 15 mai.

19me 1715 à 1730. D. Joannes Angelus Columby. (a)

« Professeur dⁿⁱ Villefranche alias P^{ri}or jus dⁿⁱ dⁿⁱ Cantuarii et Castrensium, substitutus fuit per ch. 1715 et prospectus ad Prioratum dⁿⁱ Lugdunensis et officio visitatoris prov. Cantusiae deoictus, obiit 12 januarii 1730 » Ita cat. Lugdunensis.

« de 1730. ob. D. Joan. Angelus Columby prof. dⁿⁱ Villefranche. P^{ri}or dⁿⁱ Lugdunensis visitator prov. Cantusiae alias P^{ri}or dⁿⁱ Villafraanche, Villacis, Cantuarii et Castrensium hab. plur. mor. mis. de B. et aliar. miss. de 5to Valencibus X^{ta} et aliis mor. p. ob. 12 januarii D. ab ob. P^{ri}or de Villefranche — peut être en 1684 ou un autre celle de l'étranger

(a) c. de 1722 de D. Anthelmeus Pict. prof^m et antiq^m uiv^m 1° Lugd^m uni qui ultra 57 an. Pict. vixit in Ordine compar in eadem domo et in eadem cella, et officium Cantoris Chori sine intermissione excrevit per 55 an. hab. miss. de B^o et anniv. fr. sub 10 m. altit^o obitus sui.

De D. Anthelmeus Pict. prof^m et Lugd^m uni perspicuus qui cursus rerum, qui exitus futurus sit, pietate didicit, toto animo ad uocandam Cantoriam sine discipulorum vitium moribusque suis diligenter exegit; nec usquam ad animi remissionem delapsus est, avidus solitudinis humilitatis in una eademque domo et cella permansit annis 57 et laudabiliter vixit; officium Cantoris Chori sine intermissione excrevit annis 55 obitus sui. 1722 1726 in actis » (Bibliotheca monachorum et monialium Ordinis Cisterciensis et Illustrationum etc. per D. Gregor. Parravicini fructus de Milan manuscriptis 1773) — Hinc eadem Cantoriam inchoavit anno 10 m. ante obitus sui.

en suite Prieur de St-haix jusqu'à 1701. Prieur de Cahors de 1701
à 1709 et un mois après le chap. gen. de 1709 Prieur de Castelnau jusqu'à
1711. --- (a)

20me Pr. 1730 à 1734. - D. Claudius Guinet. (b)

« Professeur Cartusiae ad actus ad promotione Pomerii a R^o Patre et hanc status ad
regionem S. Lugduni 19° Januarii praedicti anni 1730, quem Cap. gen. eodem anno^(b) confir-
mavit et visitatorem pro Cartusiae monasterio, Doctorem per de 1734 institutus
Pior S. Romae et Prieur etor gen. Ordinis illius obit 28 Martii 1747. Vir valde
religiosus et auditus ac etiam, quia Italos nominatissimus, » Ita cath. Lugduni

« Profª Cartusiae a concilio S. Lugduni huius dispositionem R^o Patris 27 Julii 1718
institutus in Piorum huius S. (Pomerii) illam optime tenuit usque ad an. 1730, quo ad S^{an}
Lugdunensis memit duplici officio Pioris et visitatoris pro Cartusiae, lat. de Prieur de Tomis

« Claudius Guinet subaudus natus 1678, professor Cart^{ae} 6 Oct. 1703 ad eundem capitulo
generalis (il est interdit à cause de la mort de D. Le Masson) promotus die 21 Dec. 1703 ad tons.
4 mens. et ad subdiac. 17me mai 1704 ad diac. 20 sept. 1704 ad sacerdot. obit 28 Martii 1747
Pior Romae et visitator h. pl. un. et duas mias de 8° et de 11° nomine S. Romae » (lat. de Prieur de Chart.

Carte de 1747. ob. S. Claudius Guinet prof^a Cartusiae Pior S. Romae et visitator pro
S. Brunonis et Proc. gen^o Ordinis abbas Piorum, Pomerii et Lugduni necnon visitat.
pro Cartusiae hab. plen. in om. m. de S. et alteram de 11° nomine S. Romae et am. v. p.
sub die obitus sui qui fuit 28 Martii ---

« M^o S. Charles Guinet subaudus prof^a de chart. 6 Oct. 1711 ut in art. 6 27 auct.
1743 is adjuvator de Ripaille. Inter eius filios de S. Claude in un. hancut^o prob. abh.
La date de sa mort 1743 doit être fautive car ce n'est qu'un d'après la carte de 1743
qui en donne son obit. (C. de 1743) ob. S. Carolus Guinet prof^a Cart^{ae} 2° coadj. S. Ripaille

21me Pr. 1734 à 1758 D. Gabriel Prench. (c)

« Professeur Cartusiae post 27 annos in promotione de reparatione S. P. lignum
transactis 13° nov. 1734 assumptus est in regionem S. Lugduni, ibique emanavit
perfecta templum sanctum Domini. Puit etiam, ab. an. 1735 visitat^o pro Prieur in un.

- (a) c. de 1723. S. Antonius Leticus vadat ad d^m Valli^m et ibi^m exerceat officium coadjutoris -
 S. Bonaventura de Petrichat vadat ad d^m Pomcrii ibi^m exerceat officium coadjutoris.
 S. Hugo Chisserey et S. Petrus de Willard vadant ad d^m Ripalivae -
- c. de 1725. S. Alexius Duprat vadat ad d^m Sellionis ibi^m exerceat officium vicarii.
 S. de novo ogi^m a Lyon h^m ex. 1727, S. de Thoschius Serin exerceat officium vicarii.
- c. de 1727. S. Nathelmu Chancel concivus exerceat officium procuratoris -

- (b) c. de 1730. S. Claudio Guinet prof^o Lectur^o Priori Pomcrii et P^o Patri in P^o Priori de Lugduni
 super annuum instituto non fit mica. -
- c. de 1731. S. Franciscus Blanchard vadat ad d^m Portuensis ibi^m exerceat officium coadjutoris.
- c. de 1732. P^o Lugduni non fit mica et S. Bernardus Baud^o vadat ad domum Sellionis ibi^m exerceat
 officium vicarii.
- c. de 1734. P^o Lugduni alibi instituto fit mica et dispositio eorum dicta de
 religio in us P^o Patri -

- (c) c. de 1735. S. Gebual^o P^o Lectur^o Priori Libignaci et P^o P^o super annuum
 in P^o Priori de Lugduni instituto non fit mica. S. Jacobus Ger^o vadat ad
 domum Francisci ibi^m exerceat officium coadjutoris - S. Andreas Brunas vadat ad
 ad d^m cant^o mae professionis.
- c. de 1738. P^o Lugduni non fit mica et S. Laurentius Barthois vadat ad domum Libignaci
 ibi^m exerceat officium sacristae.
- c. de 1740. P^o Lugduni non fit mica et institutum dicta d^m in decano capituli h^m Petri
 vicariatus pro vicaria Lombardiae.
- c. de 1743. P^o Lugduni non fit mica et S. Josephus Drestan vadat ad domum Reparationis
 ibi^m exerceat officium procuratoris.

Cartusiae usque ad obitum suum qui contigit 19 maii 1758. » La cath. Lugduni
 e. de 1759. ob. D. Gabriel Trend prof^{us} Cartusiae Prior dⁿⁱ Lugduni et visitator mon.
 Cartusiae alia Prior dⁿⁱ Helymari ac visit. provinciae Burgundiae, antiquior Priorum visita-
 -torum Ordinis h. ab. h. m. n. B. et alterum nris de ^{St. Augustini} Lugduni tot. ad. in quo 66
 annis vixit et amiv. prof. sub. 19 maii

« D. Gabriel Trend Lugdunensis (Nepos prof. le Thoyt. 1693) prior abbas die 5 aprilis 1695
 ad ten. 4 m. le juni 1696 ad abbas - 30 juni 1697 ad dnc. 20 dec. 1698 ad
 record et. obit 19 maii 1758 Prior Lugduni et visitator Cartusiae etc. » cat. dⁿⁱ prof^{us}

Les dates de ses ordinations portent à croire qu'il est entré 8 ans l'Ordre ^{et l'abbaye}
 car ordinairement on les recevait à de plus courts intervalles. —

22me Pr. 1758 à 1779. D. Antonius Callas, (a)

« Prof^{us} dⁿⁱ Villanova alia Prior Bonipassus et Monts B. M^{re} necnon convisit prior
 Franciae ad regnanay institutus a R^o Petro 21° maii 1758 Prior hujus dⁿⁱ Lugduni et
 4° juni 1760 in anno visitator prior Cartusiae profuit usque ad. » cat. dⁿⁱ prof^{us}
 dⁿⁱ Priore dⁿⁱ Lyon) — P^{ro} ch^{er} de la p^{ro}vince usque ad obitum suum qui fuit 9° martii
 1779 ex di. 1779 ob. D. Antonius Callas prof^{us} dⁿⁱ Villanova Prior dⁿⁱ Lugduni ac visit
 prior Cartusiae alia Prior dⁿⁱ Bonipassus et Monts B^{re} M^{re} necnon convisitator
 prior Franciae ad regnanay h. ab. h. m. n. B. p. t. ad. in quo 50 ann. Pand. vixit et
 amiv. prof^{us} sub. 9° martii —

— « prof^{us} Villanova e Prioratu dⁿⁱ Bonipassus transatus prior dⁿⁱ yalsin a R^o
 Petro die 15 januarii 1748 ad regim^o hujus dⁿⁱ (Bourgfontaine) profuit usque
 ad 21 maii 1758 qu^o in pari mandato transiit ad prelatiorem dⁿⁱ Lugduni. »
cat. dⁿⁱ Priore dⁿⁱ Bourgfontaine

23me et ultimus. 1779 alafin - D. D. Gabriel Charvat, (b)

« Lugdunensis natus 21 nov. 1724 prof^{us} Cartusiae 6 oct. 1746 - 10 febr. 1758 hujus
 Lugduni - 1756 29 maii vixit h. ab. h. m. n. B. - 16 nov. 1759 Prior hujus dⁿⁱ
 16 martii 1771 Prior hujus dⁿⁱ - 10 aprilis 1779 Prior Lugduni et visit. mort. à la
 Part Dieu le 6 mai 1783. » cat. dⁿⁱ h. ab. h. m. n. B. Cartusiae

C. de d. gr. de 1794 tenu à Rodez, ob. D. Gabriel Charvet prof. Cantusice
 Rivi de Lugd uni visit. hinc & Cantusice ab. Rivi de un. by la u. Com. et Bellis un.
 necnon visit. hinc & Burg und ice hab. pd. m. ca. 8. et amittit. p. l. ord. in quo 50 an.
 laud ab. visit. ob. 6 mai 1793. —

Finis

R. L. D. Genouard sortis du séminaire de Lyon.

1. R. L. D. François Dupuy, né à St. Bonnet le Châteaux (Loire) — de Poit.
 l' Histoire de St. Bonnet le Châteaux par deux pièces du séminaire de Lyon

2. R. L. D. Ambroise Crozet, ^{originaire de} à Douzy, en Bresse.

1782. Obiit R. L. D. Ambrosius Crozet, pr. et prior Cant^u, vir spectabilissimus, in-
 tegritatis, qui 8 Juniarum mensibus Ord. univ. profectus, hab. sup. m. 21 Januarii
 vir de Chantonnay de Seillon, pr. D. Ambroise Bulhat.

R. L. D. Michel de Lamaze, né à Lyon Vieille en Dauphiné

1759. Obiit R. L. D. Mich. de Lamaze, pr. et prior Cant^u qui ex Litteris S. P. Hugonis
 ad supremam Ord. profecturam electus, incompositum esse operarium in ea per 22 ann.
 novum spatium exhibuit, et p'is recessorum suorum vestigiis insistens, creditum sibi Ord.
 hunc non solum illibatam custodire, sed et splendidiorem posteris relinquare, semper
 sollicitus fuit, hab. sup. m. 1 Oct.

3. R. L. D. Pierre Richard, né à Lyon et transf. de la G. Chantonnay, Général de 1782 à 1787 — Genay, 30.

4. R. L. D. Etienne Bichet, né à Lyon le 5 Mars 1703, transf. de la G. Cant. Général de 1788 à 1778. — D., 30.

Louise d'Alphonse de Richelieu (1638-1700) et de sa contribution personnelle pour son éducation
dans un établissement qu'elle dirigeait à Paris qui fonda la Charentaise à Paris - Schwengel, I, 383. *Charentaise*
- voir Schwengel, I, 126-129 sur le même établissement.

Louise d'Alphonse de Richelieu et de sa contribution personnelle pour son éducation
dans un établissement qu'elle dirigeait à Paris qui fonda la Charentaise à Paris - Schwengel, I, 383. *Charentaise*
1638 pendant vingt-quatre ans avec la plus grande distinction dans les sciences,
protégeant les sciences, et faisant beaucoup de bien et était fort aimé. Le Conseil
d'Etat requit de lui, au prix d'une somme de cent mille livres, la possession
effective de l'hôtel de Louvois - Paris, sous le gouvernement royal et était occupé
sous Louis XI. Alphonse de Richelieu vendit son grand appartement, lorsque
la peste reparut à Lyon, en 1638; il alla visiter les malades à domicile,
et allait lui-même à la messe dans les secours de sa ville comme les autres
seigneurs de la ville de Lyon, par J. B. de la Roche, préf. de la ville.

Monfalcone - (Paris, Firmin Didot, 1866) - p. 113. - Voir sur le même
citant la Vie de Louis de Longueville, p. 34, 81, 100, 152.

Guil. Cresolme, Ep.

(Schwengel, Laopago Cart. Ord., t. 1, 2e ser. (Opp. d. t. 1, p. 120)

Biblioth. Hist. p. 307 - Guillelmus Cresolme, Diocesis in Italia Episcopus,
magno natus vir, utpote ~~bono~~ genere Baro, sub Antiochie defectu. Romanus et cartho-
sensis, atque episcopi dignitate ac abbas, impetrato a Summo Pontifice, qui
tam ad aliam provinciam transferretur, concessa, ad magis contentis Constantiam
que monachum profectus ad magis abbas, quam humiliter vivit, confertur sub
inde Ordinis, magis suis fratribus. Ludovicum vero (anno 1588) Lugdunensis ac
Romane Curie (anno 1591) successore profectus, Generalis fuit Ordinis Praedicatorum
apud S. S. M. Luce et Lyonia quaque ad Jacobum Cartho Regem tunc, magis non
Angliae, missus, prout non venit; quippe quem ex sacra fonte obno-
perat Obiit vero anno 1593, 26 Sept. - Eodem Boiclinch. Tomo VI p. 1109.

Biblioth. S. S. Luce. secundae editionis Viri hinc Illustrissimi, qui Lucei Lug-
dunensis, a Joanne Hayo S. J. deservit est, caput episcopi praedicatorum per com-
pendium sunt sic:

Rome in X^o L. ac S. S. Guillelmo Cresolme Episcopo, magno Constantiae profecto du-
mque S. S. Episcopo Lugdunensi tunc Religiosissimo. Lucei abbas annis vestimentis ep-
scopali, ut necesse erit. Et viderentur apud omnes testatam fueram, magis prout
profundius data est occasio. Sicut Lucei, Bibliothecam S. scholis magis... et cum Deo

proposito me ad eandem producta sit, tibi hunc meum laborem dicendum profari.
~~has~~ ^{has} nunquam in eo, qui Societatem nostram quibus potuisti beneficiis auxiliari, qui in
Sectia, communis tibi socii patrie, adjecta heresi ad vitam Religiosam credes,
nihil non tentatum reliquisti, quinque me, cum adlocutione in nobilissima Romanica
Academia, vixis delissimis in philosophia operam darem, et postea Romae, post
quam me ad Societatem adjuvans, singulari benevolentia et amore, multo ante
merito, prosequi non cessasti... Res amovis mortuo, propter pestilentiam Avenionem
abie coactus, in vitam hanc Gentili hospitio acciperis, quinque firmo locutione
toto ex tempore qua ~~mirabili~~ sic in articulo passim resistit, omnem commutationem
suis famis. Memoriam tam insignis tuae humanitatis deponere non potuerunt, qui
tibi acceptum referunt, quod vixis vident... Res vero ante et sollicitudine curantibus,
ut Cordianam septem, quo vixis memoria in Sectiam inposita, tibi eriguntur,
prole vixis non solum tuis vixis, vixis et vixis vixis ignovis non pot
erant, cum a pio meo. Maria Theresiana Sectia Regina (quo quinque adhuc
annis pro Religione Catholica in Anglia curas sedet) ad Summo Pontifice, ac et
Romae Leo IV et V atque ad Christianissimum Galliarum Regem Ludovicum IX lega
tionibus acceptis, vixis industria tua vixis intendis, ut vixis obitus hinc,
quo potum nostrorum memoria paucorum improbitas peperit, floridissimum regnum,
quod tibi 1200 ac amplius annis, in fide catholica constanti persistit, Transperam
vixis vixis vixis vixis, ut vixis vixis... Sed quid? Nunquid non
ex vixis vixis, vixis ad vixis vixis vixis vixis vixis vixis vixis vixis
vixis, quo a Summo Pont. Leone V in mandatis habebis, tibi vixis vixis, adole
centique Regi, quantum in te fuit, persuadere conatus es, et non ita pridem vixis
Calvini superstitione deposita, salutari te Catholicae fidei vixis vixis vixis vixis
vixis, quod tibi vixis, aperte pulam predicaret, si in vixis vixis, Robertus Haynes, Ba
ronis de Vixis filius, ac vixis Archidiaconus, quem multis tui beneficiis, ac tibi vixis
vixis, ut quod te Episcopatu, ad vixis vixis vixis vixis vixis vixis vixis vixis
vixis vixis vixis non potest, vixis vixis vixis... Res vero a te vixis vixis
vixis vixis vixis. Ego vixis vixis in Deum pietatem vixis, quod tui vixis vixis
vixis vixis, tibi ipse Deo in vixis vixis vixis vixis vixis vixis vixis vixis

Lectorem antiquam a majoribus acceptam libertate inuolutam disciplinam restituit. Fab.
Lugdun. in Collegio S. J. die 14 Julii 1591. Obsequenter in Christo meus homo,
Hap.

De hoc ait Joannes Colvelli p. 410: Anno 1570 Guillelmus, archidiaconus
Theolomorum gentis in Scotia natus, Pallasia Dumblenensi, patrique cum
Catholica fide pulchre Facinorae reverentiam accepit. Sed antiquae praedicti Archiepiscopi,
item in ea curanda praesentibus novis 14, hominum operumque veritatem, Cantuarii
suum instituta magis in omnem partem exempli implevit est. Cuiusmodi tamen
Henrici Sanctissimi Sclavorum Regis, quod regere non poterat, ut pro se ad
Lugdunum orator praeter ordinem esset. Obiit Romae 1593, Cantuariensis tunc
quam in sanctissimum Patrem magistratum pro Lugdunensi superlativum gessit.
Et ad Cantuariensis (1584) profecto, tuncque tradidit Principem Facinorosum Guillelmo
ipsum ea parte nepoti Anno 1584.

Herodotus, lib. 59 de eodem facinus eadem.

Hoy Jean, de Dalgaty in Eborac, entra dans la Compagnie en 1566, et se
rendit célèbre par ses disputes avec les Jésuites: il enseigna la philosophie,
les mathématiques et la théologie en Irlande, en Belgique, en France. Il mourut
à Louvain en 1607 — Bibliothèque de l'Université de la Compagnie
de Paris, t. 1, p. 387. —

Sicut Lincensis... Bibliotheca ~~universa~~ ^{universa} ... nunc vero à Joanne Hoy, Soc. Jesu,
plurimum in locis a recentibus expurgata, atque selectis illustrata. Lugduni, Typotheta
a Porta, 1591, in-fol. — Ibid. p. 389.

Tabula Defunctorum (Ex Libris Exp. Gen. - Schwanigel, 2, 275)

1594. R ^{mo} in X ^o L. D. Guilb. Chabot, 1631. D. Ludovicus de Bagnone, pr. et Ludovicus Episc. pro Carthago, Sive Roms, et Sive. J. Lascaris, ab. Lior. S. Vallis-pesunda, Bagnone.	1631. F. Guillotum, Don. J.
1595. R ^{mo} in X ^o L. D. Hieronymus Marchand, pr. et Lior. Carthago, ab. Lior. S. Lugduni, hab. trip. m. 26 Sept.	1632. D. Gaudin de la Riviere, pr. J.
1608. D. Bernardus Buvier, pr. Carthago Sive S. Lugduni, Sicut Roms missis a Roms. Sicut pro negotio Ordinis: hab. p. m. 21 Julii.	1635. F. Petrus Alard, Don. J.
1608. D. Regulus Lassus, pr. Carthago, pr. S. Lugd.	1636. D. Joann. Petrognis, pr. S. Lugd. Sive S. Bani Lior, et ab. Lior. S. Mont. Morsico.
1610. D. Gilbertus de Lannay, pr. Carthago, Sicut in S. Carthago, ab. Lior. S. Lugd., Bagnone et Mont. Roms, hab. missis.	1637. J. Franciscus Laurent, Com. pr. S. hab. p. m. 21 Julii.
1612. D. Antonius de S. Paulo, Lior. S. Colosa, Sicut Lior. Argentanoe, prof. Carthago, ab. Lior. S. Ruthenae, Helio-france, S. Carthago Lugduni, hab. p. m. 4 Sept.	1638. F. Petrus Gassier, Don. J.
1618. D. Thomas Coquebort, pr. Carthago, ab. Lior. Lugduni, hab. missis.	1640. D. Mich. Capla, pr. J.
1620. F. Natalis L'Huchon, Com. pr. S. Lugd. Sive S. Carthago.	1647. D. Christoph. Dautherive, pr. S. Roms.
1621. D. Petrus Sarrail, pr. Carthago Sicut in S. Lugduni, ab. Lior. quidem et S. Mont. Sicut de Lior. Lascaris Argentanoe, hab. p. m. 15 Aug.	1648. D. Gabriel de Sic, pr. Carthago, Sicut S. Lugd. ab. Lior. S. Colosa.
1623. F. Guillotum, Com. pr. S.	1648. J. Bruno de Champs, Com. pr. S. hab. missis.
1623. F. Claudius Mulla, Don. J.	1649. F. Sebastian. Chastard, Don. J.
	1650. R. L. D. Les Caries, pr. et Lior. Carthago, ab. Lior. S. Divionis et Lugduni, hab. trip. m. 13 Nov.
	1654. F. Nic. Landier, Don. J.
	1654. F. Jacob. Garnier, id.
	1655. F. Andrea. Lemoyne, id.
	1657. D. Andr. Chaston, pr. S. Lugd. Sicut Vallis. Clave.
	1658. D. Laurent Forquet, pr. J.
	1660. D. Gabriel Leffevre, pr. et Lior. S. Lombardiae Lugd.
	1660. D. Antonius Lorrain, pr. S. Lugd. Sicut Sicut Sicut Sicut, ab. Lior. S. Sicut.

1660. D. Guill. Jubert, pr. d. Luyd. hosp. ^{Blanc}
1660. D. Jean. Bapt. Gaillardat, pr. d.
1661. D. Claudius de Hee, pr. Cant^o, ^{Vinc.}
D. Letra. Catri, et Letra. Riv. ^{Compendio},
al. Rector d. Luyd. habi. p^{ri}m. m. 8. Janus
1661. D. Anthonius Blanchery, pr. d.
Luyd. hosp. d. Silyriaici.
1662. D. Anthonius Goumet, pr. d.
1664. D. Letra. Guillet, pr. et Luyd. d. hab. ^{mix.}
1664. D. Jean. Benig. Bathou, pr. et Riv. d.
1665. D. Benedict. de Barcos, pr. d.
1665. D. Claudius Saurat, pr. d.
1665. D. Jean. Guichard, id.
1666. D. Simon de la Fosse, id.
1667. D. Ludov. Hedou, pr. Cant^o hosp. in
d. Sclionis, al. Riv. d. Bonne-fide, ^{Calu.}
et Lugdunensi, et comis. d. Aquitania, ^{hab. mix.}
1669. D. Letra. Barnat, pr. et Antiq. d. hab. ^{mix.}
1669. D. Philippe de ^S Job, pr. d. ^{vic.}
1670. D. Jean. Bapt. Bissonard, pr. et Antiq.
d., qui 45 an. in prima sua ^{instituta} ^{coll.}
land^o vivit in Ordine.
1671. F. Letra. Philippe, ^{com.} pr. d. hab. ^{mix.}
1672. F. Anthonius Gay, ^(un. Guy) ^{com.} pr. d. qui 53
an. land^o vivit in Ordine, ^{hab. mix.}
1672. F. Jacob. Frost, ^{com.} pr. d.
1672. F. Lazar. Relouis, id.
1672. F. Carol. la Boze, id.
1676. D. Letra. Menard, pr. d.
1676. F. Jean. Bapt. Vernat, ^{com.} pr. d.
1676. F. Jean. Anthonius Fenelet, id.

1676. F. Anthonius Cadi's ^{com.} pr. d. Luyd. hosp. ^{S. Maria.}
1676. F. Jacob. Jasté, ^{com.} pr. d.
1676. F. Jean. Manoy, id.
1676. F. Honorat. Ryzard, id.
1677. F. Anthonius Langay, id.
1678. D. Joseph. Muret, ^{com.} pr. d.
1678. D. F. Claudius Mollet, ^{com.} pr. d.
1679. D. Nicolas Le Franc, pr. et Antiq. d.
Luyd. al. Riv. d. Lomonia, qui ultra 55
an. l^o vivit in Ordine.
1679. D. Letra. de Moir, pr. d. ^{Luyd.} ^{in d. Hosp.}
id.
1679. F. Georges. Chastel, ^{com.} pr. d. ^{hosp. Luyd.}
1680. F. Letra. L'andrest, ^{com.} pr. d.
1685. D. rev. de Franqueville, pr. Cant^o, ^{Coat.}
d. Montis. Montis, al. Riv. d. ^{Hayeviani}, ^{hab.}
in ^{Novis} ^{et} ^{Lugdunensi}, ^{Comis.} ^{Riv.} ^{Favencis}, ^{an.}
Sicula R^o Letra et Cap. Gen. ^{hab. p^{ri}m. m. 18 Nov.}
1685. D. Letra. Benedict. Chassay, pr. d. Luyd.
Riv. d. Solotoni. ^{hab. mix.}
1686. F. Guill. Barthol., ^{com.} pr. d. Luyd. hosp.
Montis. Montis.
1688. F. Benedict. Collis, ^{com.} pr. d.
1688. D. Henze Boyer, pr. d.
1689. D. Mich. de Tournel, pr. d. Luyd. hosp.
Montis. Montis.
1690. F. Joseph. Barlier, ^{com.} pr. d. ^{Luyd.} ^{Montis. Montis.}
1691. F. Jacob. Gaillardat, pr. d.
1694. D. Raphael. Duvette, pr. et Antiq. d.
1694. D. Anthonius Brubi, pr. d. Luyd. hosp. ^{S. Maria. Catri.}

F. Philipp. de Soanen ~~(de Soanen)~~
 1770. D. Ludovicus Jullien, ^{com. pr. d.}
 1781. D. Stephanus de Chapelle, pr. d. hab. miss.
 1782. D. Nathanielus Finet, pr. et Ant. d. Lugd.
 qui ultra 57 ann. l^oo vixit in Ord. semper in
 eadem domo et in eadem cella, et officium can.
 horis sine intermissione exercuit per 55 ann.
 hab. miss. et annivers. 10 Martii.
 1782. D. Joann. Jacob. Vitalis, pr. d. qui 56
 ann. vixit l^oo in Ord. hab. miss.
 1783. D. Anton. de May, pr. d. Lugd. hosp.
 D. Bernard. filius.
 1783. F. Claudius Gillet, com. pr. d. Ville
 franc, hosp. d. Lugd.
 1785. F. D. Alexis de Sangeron, pr. et Ant.
 d. Lugd. p. Prior d. S. Martini, Prior. S. v.
 Burgundiae, ab. Prior d. Caurini, Rothomae,
 Lomani, et S. v. Lonsardiae, qui ultra 60
 ann. l^oo vixit in Ord. hab. pler. m. 2 Apr.
 1785. F. Mathias a l'Hostel, com. pr. d. hab. miss.
 1785. F. Claudius Flachen, com. pr. d., qui
 59 ann. l^oo vixit in Ord. hab. miss.
 1780. D. Joann. Angel. Colomby, pr. d. Ville
 franc, Prior d. Lugd. Prior. S. v. Cant. al.
 Prior d. Ville franc, S. Crucis, Caurini, et Car.
 mons. hab. pler. m. 19 Jun.
 1784. D. Letic. Bugeat, pr. Cant. et Lugd. d. hab. miss.
 1780. D. Claudius Guicheron, pr. et Ant. Cant.
 Prior d. Anselmianis, Prior. S. v. Francie ad la.
 gorium, ab. Prior d. Silyniaci, Repalle, Caurini et
 Lyduni, qui ultra 60 ann. l^oo vixit in Ord. et

50 ann. exercuit officium Prioris, hab. pler. m.
 1743. D. Joann. Jacob. Gargot, pr. Ant. d. Car.
 ann. d., qui 59 ann. l^oo vixit in Ord. hab. miss.
 1744. F. Letic. Bigillon, com. pr. d. Lugd.
 hosp. Vall. S. Hugonis
 1745. F. Jacob. Blondel, don. d.
 1746. D. Benedictus Freniot, pr. Cant. hosp. in d. Lugd.
 1747. D. Claudius Guisard, pr. Cant. d. Prior d.
 Romel, Prior. S. v. Braunonis et S. v. gen. C.
 al. Prior d. Lomerii et Lugduni, necnon Prior.
 S. v. Cant. hab. pler. m. 28 Mart.
 1748. F. Joann. Claudius Mabes, don. d.
 1749. F. Anton. Baudet, com. pr. d. hab. miss.
 1750. F. Bernard. Chissay, don. d. Lugd. hosp.
 S. Crucis.
 1753. D. Albinus Dupuis, pr. Cant. hosp. Lugd.
 1754. D. Hugo Moreau, pr. Cant. d. Prior. d. Lugd.
 al. Prior d. S. v. S. Marci, qui 52 ann. l^oo vixit in Ord.
 hab. miss.
 1754. F. Stephan. Genieva, com. pr. Cant. hosp. Lugd.
 1755. D. Bruno Robin, pr. et Ant. d. qui 50
 ann. l^oo vixit in Ord. hab. miss.
 1756. D. Joann. Sabator Spontoni, pr. Cant. hosp. Lugd.
 1756. Philippus Chevaller, Obitus d.
 1757. F. Ludov. Lavet, don. d. Lugd. hosp. S. Crucis
 1757. F. Claudius Contaroy, don. d. Silyniaci, hosp. Lugd.
 Gabriel. S. v. Romel
 1759. D. Letic. Lemaire, pr. et Ant. Cant.
 Prior d. Lugd. et Prior. S. v. Cant. al. Prior d.
 Silyniaci et Prior. S. v. Burgundiae, Ant. d.
 Prior. et Prior. Ord. hab. pler. m. 19 Maii et 2
 miss., qui 66 ann. l^oo vixit in Ord.

de J. Rothier

Relique sauvee du pillage de la Chartraine de Lyon - Cette relique a été envoyée
à la Grande Chartreuse par M. l'abbé Sautard, curé de Bellecombe, qui en
sécurité traina la procession dans une lettre adressée au R. P. Général le 24 mai 1793.
19 (mois 1769) : c'était dans le mouvement révolutionnaire de 1793. Po-
lande, qui commença de ravager la Chartraine de Lyon, descendant de
la Côte-Rouge pendant le différents effets entrés dans ce mouvement. L'homme
qui portait la relique en question l'offrit à un Normand appelé Desvignes,
qui le paya peu de chose et l'emporta religieusement. Il l'a conservé
longtemps dans sa chambre, et comme il était venu souvent de son pays chez
sa fille établie à Grenoble, il l'a emporté avec lui. C'est quelques
années après que ce bon vieillard, qui me l'apporta affectueux, offrit de me la donner.
Je l'acceptai avec empressement et reconnaissance. Je l'ai gardé plusieurs
années avant de le donner à votre R. P. D. Jean Baptiste, qui me fit faire
en échange un grand tableau de Saint-Etienne.

Notes diverses - « En 1582, le roi Henri III, de passage à Lyon, à son retour
de Reims, se fit officier publiquement à la confrérie des Primitifs blancs de
Combalon, il en prit le sac et le capuchon, assista aux exercices, et fit don
à la chapelle d'un magnifique culte avec vœux. Il voulut que deux cou-
ronnes, rappelant celles qu'il avait portées, celle de Portugal et celle de France, fus-
sent suspendues à la voûte, la confrérie reconnaissante prit l'engagement d'in-
voquer à Dieu, dans chacune de ses assemblées, des prières spéciales pour la
conservation de la santé du roi et de la famille royale. La Confrérie prit
alors le titre de Compagnie royale des Primitifs blancs de Combalon. Nombre de
seigneurs suivirent l'exemple que le roi de France leur avait donné : c'étaient
Charles de Neuville, seigneur d'Abbeville et gouverneur du Lyonnais, Balthazar
de Villers, seigneur archiduc de France, et plusieurs autres personnages de
distinction. » — Montfalcon, Histoire monumentale de la Ville de Lyon, t. 4, p. 174.

« L'origine de la Confrérie connue de la Visitation à Lyon (convent de l'Antiquaille)

fut bâtie au-dessus du cachot dans lequel avait été enfermé saint Sabin,
par les soins des frères de la Visitation Sainte-Marie et son cardinal arche-
vêque de Lyon, Alphonse-Louis de Richelieu. » Ibid. p. 196

« Ferdinand Delamonce né à Munich en 1678, établi en 1731 à Lyon,
où on lui confia d'importantes travaux, entre autres le portail de l'église
de Saint-Just, la porte d'entrée du grand Hôtel-Dieu avec les ailes, la
coursive et une des façades, le plan du quai du Rhône, la façade de l'
église du collège de la Trinité, les plans et dessins des différentes parties de
l'église des Chartreux ainsi que le dôme. (Abbaye d'abandonner l'architecture
à cause de ses infirmités, il composa des dessins pour la gravure. Il a aussi
laissé un manuscrit de remarques critiques sur huit églises lyonnaises bâties
à Lyon de 1747 à 1749. Il mourut à Lyon le 13 septembre 1755. — Voir
Lomelli, t. 2, p. 962. »

« M. l'abbé Sichel qui nous emprunte cette note, dit aussi, en parlant
du 4e jubilé séculaire de Saint-Jean de Lyon, célébré en 1734: « Comme
en 1666, on eut l'idée de graver une image, mais celle-ci fut belle, non
plus populaire, mais tout artistique. C'est le seul monument de notre qua-
trème jubilé où l'art du XVIIIe siècle se soit montré supérieur à celui
de XVIIe. Nous sommes redevable de cette composition à Delamonce, l'
architecte du reposoir des Changes. Elle fut gravée par Drouot, célèbre im-
primeur et graveur lyonnais. » — M. l'abbé Sichel, Le Grand Jubilé séculaire
de Saint-Jean de Lyon — Lyon, 1886 — pp. 420. (La gravure dont il vient d'être
question est en tête de cet ouvrage. — Sur le reposoir des Changes qui figure
dans les fêtes populaires, voir ibid. p. 400.)

